

Kerekes Adélka

Szappanbuborék Versek

Editura Meritocrat Cluj-Napoca
2024

Székely
9/2

Kerekes Adélka

Szappanbuborék versek

Editura Meritocrat Cluj-Napoca
2024

TEXT © Szappanbuborék versek / Kerekes Adélka

Volum de versuri apărut cu sprijinul Institutului de Cercetare "Dr. Ana Tătar" Cluj-Napoca (județul Cluj), Asociației "Pro Zselyk" Jeica (județul Bistrița-Năsăud) și Raicu Ion PFA Turnu Măgurele (județul Teleorman).

A verseskötet megjelenését támogatta a "Dr. Ana Tătar kutatóintézmény", Kolozsvár, (Kolozs megye), Pro Zselyk Egyesület-Zselyk, Beszterce-Naszód megye és Raicu Ion családi vállalkozás - Turnu-Măgurele (Teleorman megye)

Toate drepturile rezervate autorului

Consilier editorial: lect. dr. Tiberiu Irimia

Lector de carte: Cserényi Tihamér

Tehnoredactare: Cserényi Tihamér

Coperta I-IV: inf. Ion Raicu

Grafica generală: inf. Ion Raicu

Corectura: Cserényi Tihamér

Foto coperta I: prelucrare pictură Szakács Ibolya (Sfântu Gheorghe, județul Covasna)

Editura Meritocrat Cluj-Napoca

Tel. 0760 607 889, 0741 494 338

e-mail: meritocratej@gmail.com

©2024 Editura Meritocrat Cluj-Napoca

Toate drepturile grafice asupra acestei ediții aparțin editurii Meritocrat, orice reproducere sau modificare, indiferent de formă și suport, neautorizată urmând să suporte consecințele legii.

Responsabilitatea calității corecturii textelor din această carte aparține autorului.

2018/XVI/II/62.

KEREKES ADÉLKA

Kerekes Adélka a nevem. 1967-ben születtem, 17 évesen kezdtem verseket írni.

Iskolába nem jártam, mert sehová sem vettek be. Így magánúton tanultam, és tanulok még ma is...

2005-ben két könyvem jelent meg. Egy románul: *O inimă jertfită*, és a másik magyarul: *Csak játszom a mindenséggel* címmel.

2015-ben a *Sugallat* című könyv jelent meg. Most készülök a negyedik kötetemmel, de arról nem árulok el semmit, az meglepetés.

Kevés versem jelent meg különböző újságokban, az igazság az, hogy sohasem akartam rivaldafénybe kerülni, ennek ellenére a könyveim szét szóródtak a nagyvilágban, már magam sem tudom követni, hogy melyik országba került belőlük. Azt hiszem ennyi volna, ami említésre méltó.

KEREKES ADÉLKA

Numele meu este Kerekes Adélka. M-am născut în 1967, la 17 ani am început să scriu poezii.

La școală n-am umblat pentru că nu am fost primită nicăieri. Astfel, am învățat și învăț și în prezent prin studiu la domiciliu.

În 2005 mi-au apărut două cărți: una în limba română cu titlul: „*O inimă jertfită*”, iar a doua în limba maghiară cu titlul: „*Doar mă joc cu universul*”.

În 2015 a apărut cartea cu titlul: „*Inspirația*”. Acum pregătesc cel de al patrulea volum, dar despre el nu destăinui nimic, va fi o surpriză.

Câteva poezii de-ale mele au apărut în diferite reviste. Adevărul este că niciodată nu am vrut să ajung în lumina reflectoarelor, în ciuda acestui fapt cărțile mele s-au împrăștiat în lumea mare, deja nici eu însămi nu le pot urmări.

MOTTÓ

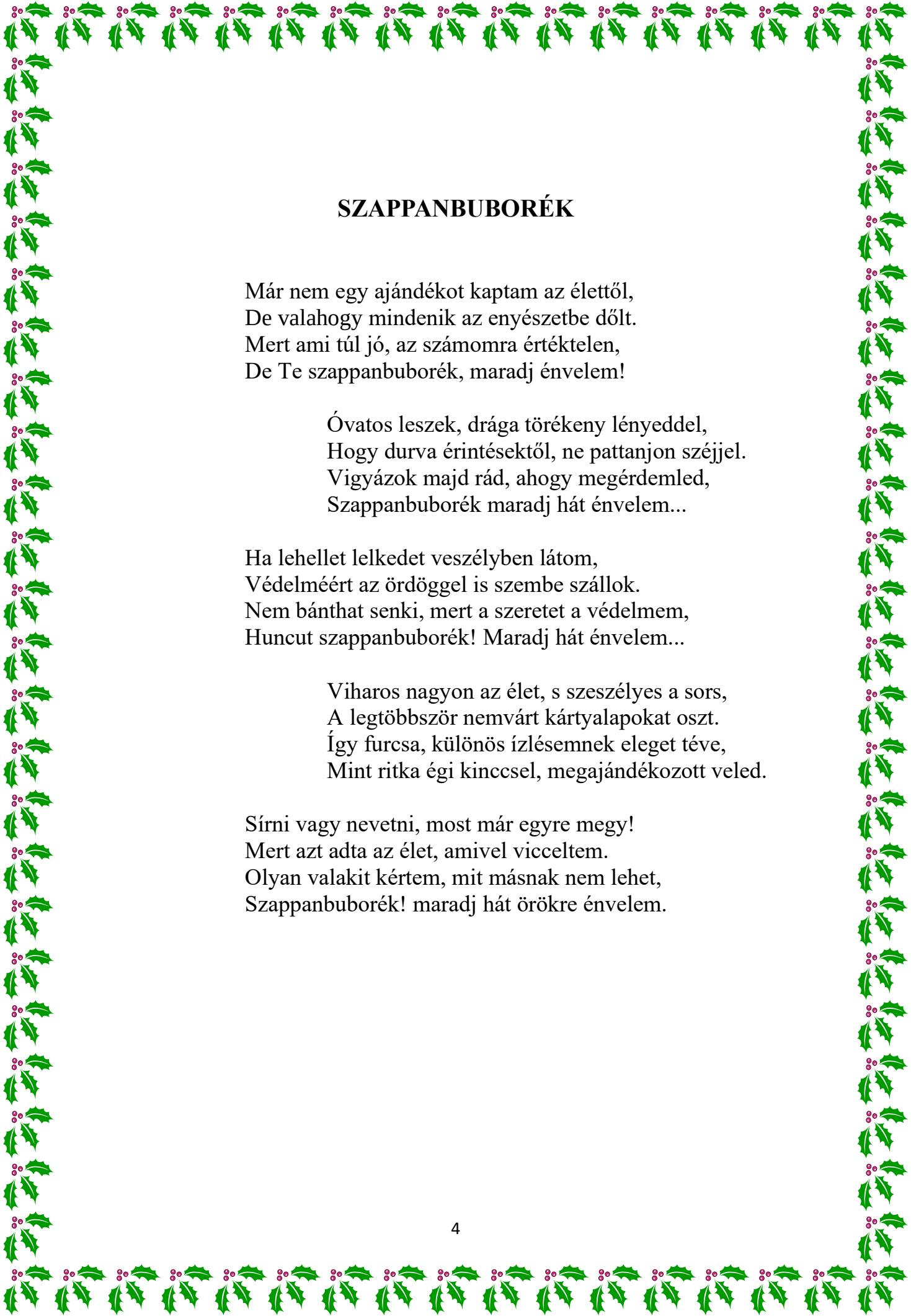
„A tegnaptól már nincs mit félni.

A mát valahogy túl kell élni.

A holnapra fel kell készülni.

A jövőt meg kell álmodni!”

SZAPPANBUBORÉK

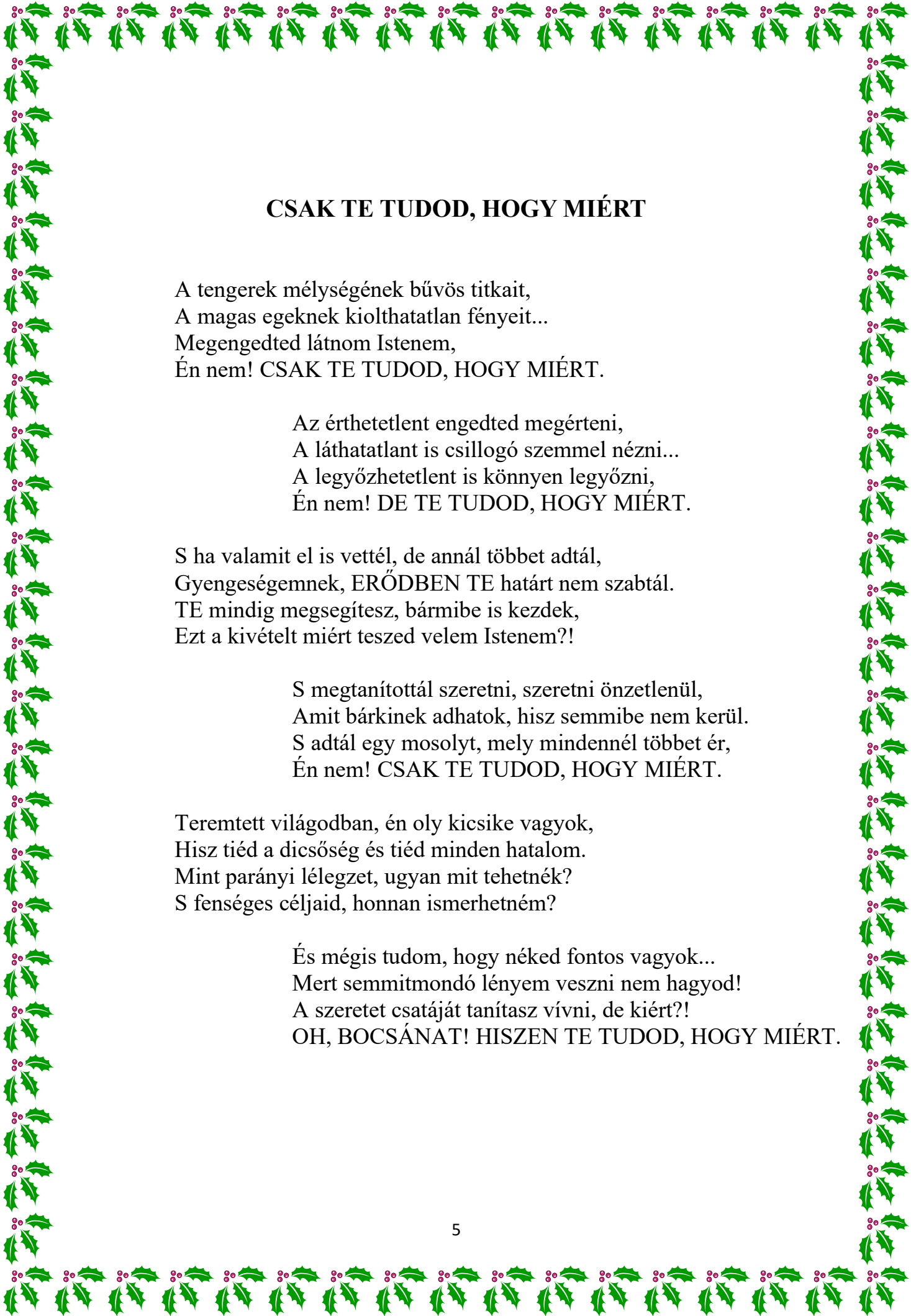
Már nem egy ajándékot kaptam az élettől,
De valahogy mindenik az enyészetbe dőlt.
Mert ami túl jó, az számomra értéktelen,
De Te szappanbuborék, maradj énvelem!

Óvatos leszek, drága törekeny lényeddel,
Hogy durva érintésektől, ne pattanjon széjjel.
Vigyázok majd rád, ahogy megérdemled,
Szappanbuborék maradj hát énvelem...

Ha lehellet lelkedet veszélyben látom,
Védelméért az ördöggel is szembe szálllok.
Nem bánthat senki, mert a szeretet a védelmem,
Huncut szappanbuborék! Maradj hát énvelem...

Viharos nagyon az élet, s szeszélyes a sors,
A legtöbbször nemvárt kártyalapokat oszt.
Így furcsa, különös ízlésemnek eleget téve,
Mint ritka égi kinccsel, megajándékozott veled.

Sírni vagy nevetni, most már egyre megy!
Mert azt adta az élet, amivel vicceltem.
Olyan valakit kértem, mit másnak nem lehet,
Szappanbuborék! maradj hát örökre énvelem.

CSAK TE TUDOD, HOGY MIÉRT

A tengerek mélységének bűvös titkait,
A magas egeknek kiolthatatlan fényeit...
Megengedted látnom Istenem,
Én nem! CSAK TE TUDOD, HOGY MIÉRT.

Az érthetlent engedted megérteni,
A láthatatlant is csillogó szemmel nézni...
A legyőzhetlent is könnyen legyőzni,
Én nem! DE TE TUDOD, HOGY MIÉRT.

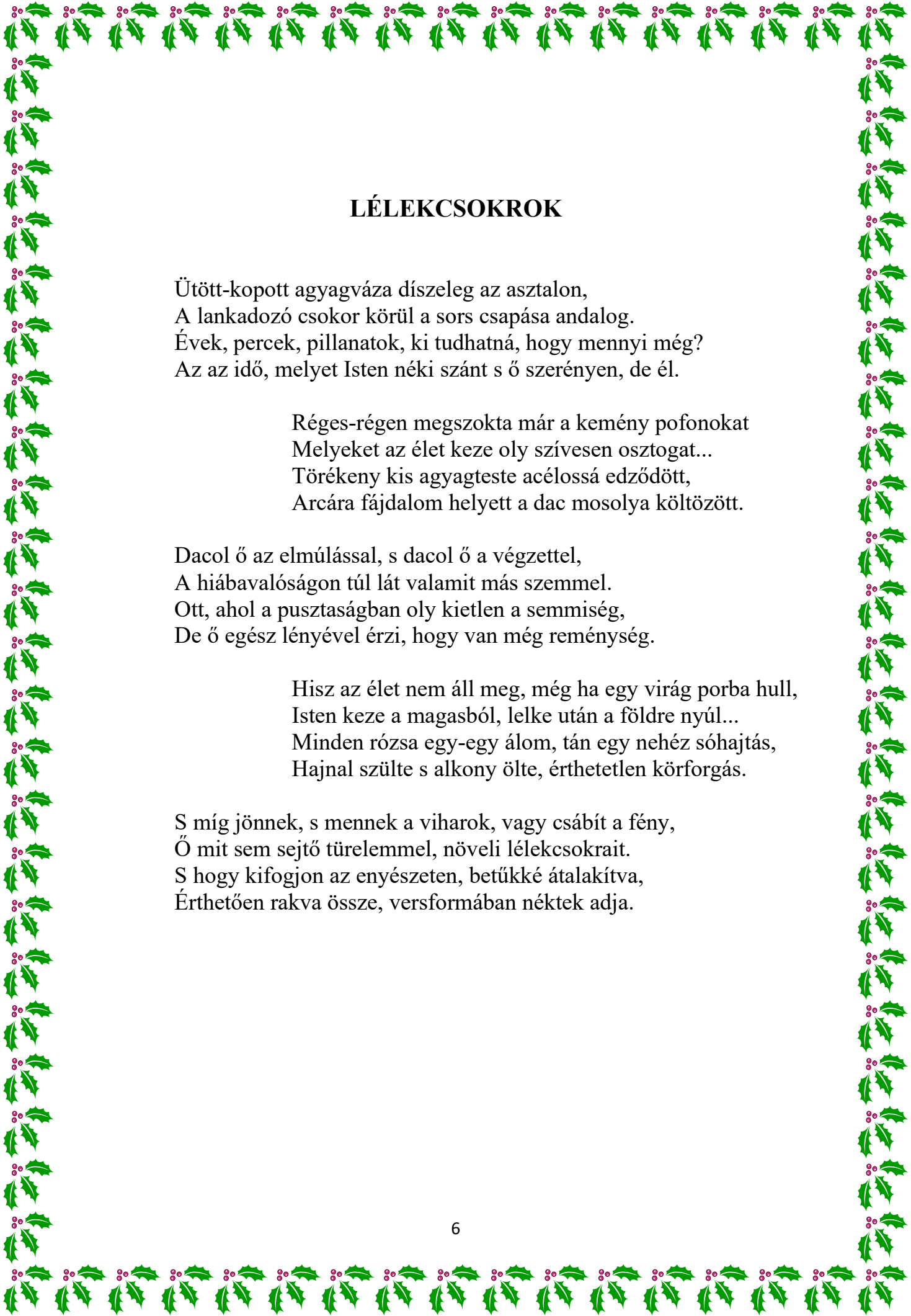
S ha valamit el is vettél, de annál többet adtál,
Gyengeségemnek, ERŐDBEN TE határt nem szabtal.
TE mindig megsegítesz, bármibe is kezdek,
Ezt a kivételt miért teszed velem Istenem?!

S megtanítottál szeretni, szeretni önzetlenül,
Amit bárkinek adhatok, hisz semmibe nem kerül.
S adtál egy mosolyt, mely mindennél többet ér,
Én nem! CSAK TE TUDOD, HOGY MIÉRT.

Teremtett világodban, én oly kicsike vagyok,
Hisz tiéd a dicsőség és tiéd minden hatalom.
Mint parányi lélegzet, ugyan mit tehetnék?
S fenséges céljaid, honnan ismerhetném?

És mégis tudom, hogy néked fontos vagyok...
Mert semmitmondó lényem veszni nem hagyod!
A szeretet csatáját tanítasz vívni, de kiért?!
OH, BOCSÁNAT! HISZEN TE TUDOD, HOGY MIÉRT.

LÉLEKCSOKROK

Ütött-kopott agyagváza díszleg az asztalon,
A lankadozó csokor körül a sors csapása andalog.
Évek, percek, pillanatok, ki tudhatná, hogy mennyi még?
Az az idő, melyet Isten néki szánt s ő szerényen, de él.

Réges-régen megszokta már a kemény pofonokat
Melyeket az élet keze oly szívesen osztogat...
Törékeny kis agyagteste acélossá edződött,
Arcára fájdalom helyett a dac mosolya költözött.

Dacol ő az elmúlással, s dacol ő a végzettel,
A hiábavalóságon túl lát valamit más szemmel.
Ott, ahol a pusztaságban oly kietlen a semmiség,
De ő egész lényével érzi, hogy van még reménység.

Hisz az élet nem áll meg, még ha egy virág porba hull,
Isten keze a magasból, lelke után a földre nyúl...
Minden rózsza egy-egy álom, tán egy nehéz sóhajtas,
Hajnal szülte s alkony ölte, érthetetlen körforgás.

S míg jönnek, s mennek a viharok, vagy csábít a fény,
Ő mit sem sejtő türelemmel, növeli lélekcsokeit.
S hogy kifogjon az enyészeten, betűkké átalakítva,
Érthetően rakva össze, versformában néktek adja.

HAJNAL ÉS ALKONY KÖZÖTT

Minden nap egy csata, amit érted vívok,
S minden alkony egy temetés, amit végig sírok.
Minden nap keresem az utat, mely elvezet hozzád,
S minden nap úgy érzem, hogy egyre messzebb állsz.

De ne hidd azt, hogy A mindez lemondásra késztet,
Mert a lelkemben érzem, hogy ennél szebb a végzet.
Valahol mélyen a tudat rejtekében él még a remény,
Hogy ez az áldozatos harc majd egyszer boldog véget ér.

Ha majd az értelmetlen, mégis csak értelmet kap,
S ha majd egyszer nyugaton kel fel a NAP...
S amikor a hó alól is piros rózsát szedhetsz,
Talán megérted, hogy Istennek semmi sem lehetetlen.

Mert valahol minden, minden meg van írva,
Sorsodat el kell, hogy fogadd nevetve vagy sírva.
Hogy dühöngsz-e? Vagy mosolyogsz, csak rajtad áll,
Nem is ember az már, ki Istennel szembe száll...

Mert meg kell értened, hogy az évek mit sem számítanak,
Hiszen a lelkedben úgyis megmaradsz örök fiatalnak...
Mert bármit is teszel, most még úgy sem érted,
Hogy milyen parányi az ember a Teremtőhöz mérten.

Hisz belőle lettél! Téged Ő gondosan alkotott meg,
Elvárása tőled, hogy akaratát sohase szegd meg.
Veled való céljait, csak kérd és ő segít megismerni,
S ahogyan én, úgy te is próbáld meg bátran elfogadni.

CSILLAGÓCEÁN

Eltelt egy hosszú év a RANDEVÚ óta,
De szívemben zeng még a hangtalan nóta.
S még látom a herceg ragyogó két szemét,
S hallom selymes hangját, melyen a szíve beszél.

S hirtelen kibomoltak a képzelet szárnyai,
S egyre csak emeltek a szédítő magasságba.
Üstökös paripája is ott toporzékolt tüsszögve,
Tán már vinni szeretne az eget báltermébe?

S ott látom a herceget tündérhölgyek koszorújában,
Miért is kellett nekem hívatlanul eljönnöm e bálba?
Már fordulnék is vissza, nincs mire, hogy várjak,
De ekkor egy váratlan hang csendül: HÖLGYVÁLASZ!

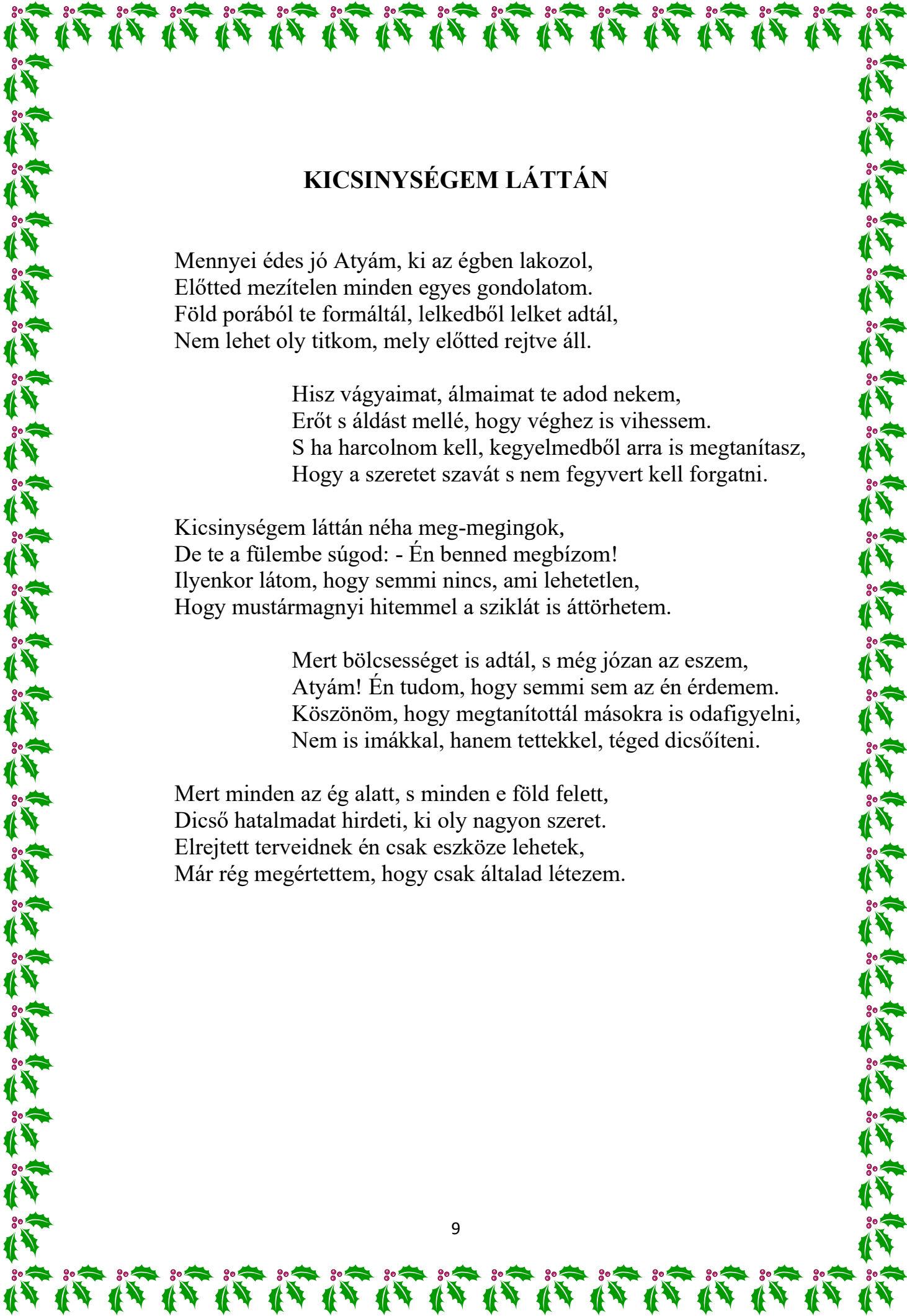
Egész lényem reszket, mint ősszel a hulló falevél,
De kezem mégiscsak kinyújtom a herceg felé.
Felség! Bocsánat, de szabad-e felkérnem,
Ezen égi szépségekkel egy percre versenyezni?

Valahogy most mégsem merek a szemébe nézni,
Nem tudom mitől, de elkezdek remegni s félni.
De csodák csodája váratlan s meglepő fordulat,
A HERCEG a kérést egyből s mosolyogva elfogadja.

Varázslat s kábulat, most mind egygyé olvadnak,
- Istenem! Kérlek adj erőt, hogy össze ne omoljak.
Angyalok, tündérek vagy mesebeli szörnyek,
Mind e Titkos világnak szelíd, de bátor őrzője.

- Ide nem követhet senki! A magunk szülte világba,
Merüljünk el együtt, a végtelen CSILLAGÓCEÁNBA...
Mert ez amire most vágyom! Csak erre, semmi másra,
De vajon e különös táncnak, lesz-e még folytatása?

KICSINYSÉGEM LÁTTÁN

Mennyei édes jó Atyám, ki az égben lakozol,
Előtted mezítelen minden egyes gondolatom.
Föld porából te formáltál, lelkedből lelket adtál,
Nem lehet oly titkom, mely előtted rejtve áll.

Hisz vágyaimat, álmaimat te adod nekem,
Erőt s áldást mellé, hogy véghez is vihessem.
S ha harcolnom kell, kegyelmedből arra is megtanítasz,
Hogy a szeretet szavát s nem fegyvert kell forgatni.

Kicsinységem láttán néha meg-megingok,
De te a fülembé súgod: - Én benned megbízom!
Ilyenkor látom, hogy semmi nincs, ami lehetetlen,
Hogy mustármagnyi hitemmel a sziklát is áttörhetem.

Mert bölcsességet is adtál, s még józan az eszem,
Atyám! Én tudom, hogy semmi sem az én érdemem.
Köszönöm, hogy megtanítottál másokra is odafigyelni,
Nem is imákkal, hanem tettekkel, téged dicsőíteni.

Mert minden az ég alatt, s minden e föld felett,
Dicső hatalmadat hirdeti, ki oly nagyon szeret.
Elrejtett terveidnek én csak eszköze lehetek,
Már rég megértettem, hogy csak általad létezem.

A MEGGYŐZŐDÉSIG

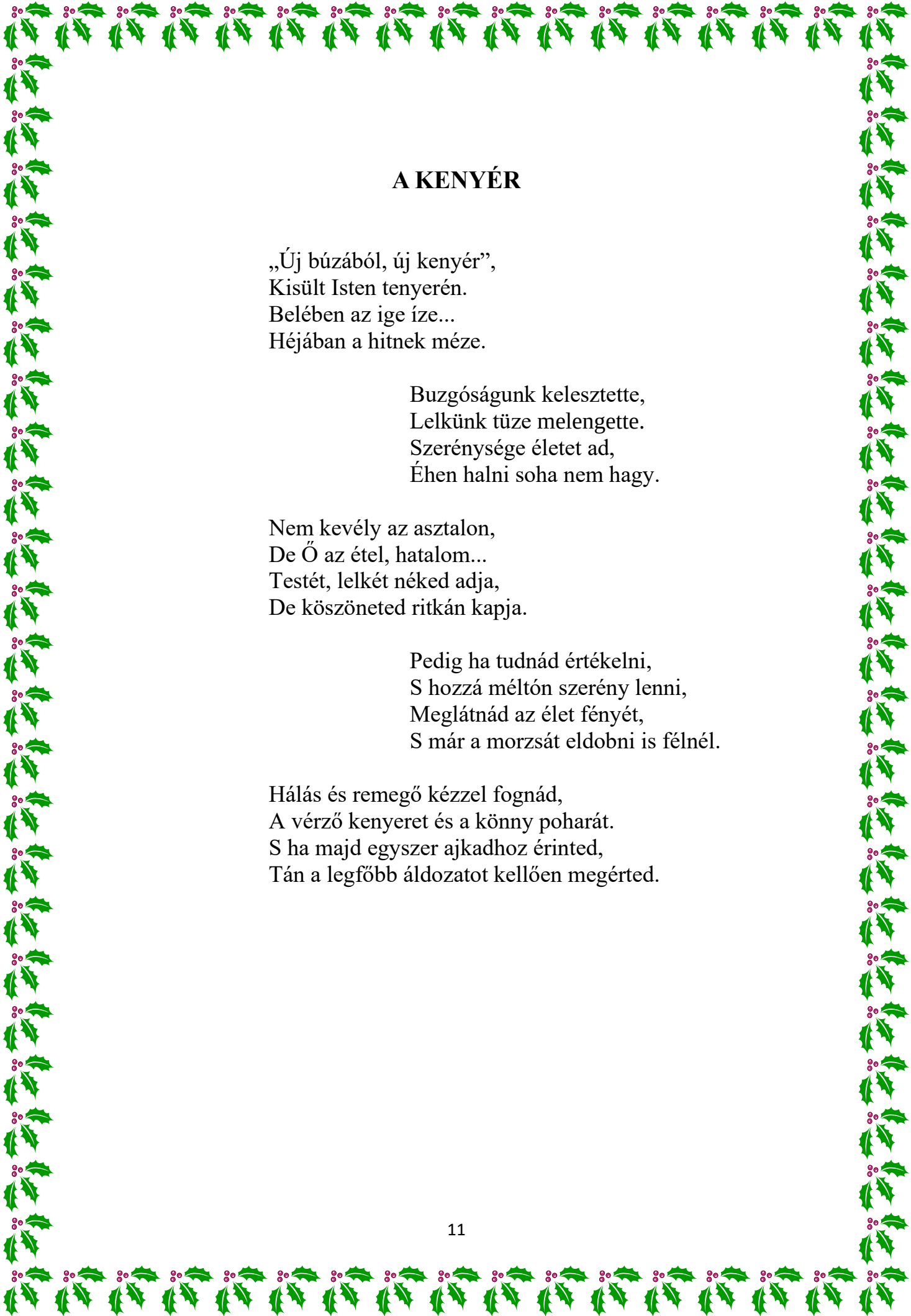
Hiszel-e Istenben, a mindenható Atyában?
Hiszel-e Jézusban, ki érted ment a halálba,
S hiszel-e a mindent megbocsájtó szeretetben,
Hiszel-e a Szentlélekben, ki által eljutsz a mennybe?

Hiszed-e, hogy a Nap csak teérted ragyog,
S minden dalos madár a kedvedért dalol?
Hiszed-e, hogy neked ragyog minden égi csillag?
S hidd csak el, hogy a tiéd minden virágillat...

Hiszed-e, hogy a könnyeid a semmibe hullva,
Gyémánttá válnak majd évezredek múlva?
Tudom, hogy nehéz! Még nehéz megértened,
Hogy e bonyolult világ is csak érted teremtetett.

Hinnéd-e, hogy Istennek így van szüksége rád,
Hogy tiszta lelked ragyogjon tested romhalmazán.
Nézd hát, s figyelj önmagadra Isten szemén át,
Akkor majd szembe nevettheted a kétségek gonoszát.

Hidd el, hogy az élet nemcsak kín és gyötrelem,
Koronája a tiéd! Rejtett hatalma a végtelen türelem.
Hinni és remélni oly szép! De néha az is kevés,
Kívánom, hogy úgy mint én, juss el te is a meggyőződésig.

A KENYÉR

„Új búzából, új kenyér”,
Kisült Isten tenyerén.
Belében az ige íze...
Héjában a hitnek méze.

Buzgóságunk kelesztette,
Lelkünk tüze melengette.
Szerénysége életet ad,
Éhen halni soha nem hagy.

Nem kevély az asztalon,
De Ő az étel, hatalom...
Testét, lelkét néked adja,
De köszöneted ritkán kapja.

Pedig ha tudnád értékelni,
S hozzá méltón szerény lenni,
Meglátnád az élet fényét,
S már a morzsát eldobni is félnél.

Hálás és remegő kézzel fognád,
A vérző kenyeret és a könny poharát.
S ha majd egyszer ajkadhoz érinted,
Tán a legfőbb áldozatot kellően megérted.

SZERETLEK

Szeretlek! Ennyi az egész, de kérlek ne értsd félre,
Ha Jézus maga a szeretet, e szótól nem kell félned.
Szeretlek! Mert ember vagy, szeretlek mert létezel,
Titkolózni oly kár volna, hisz együtt jár az étellel.

Ahol nincs szeretet s vágy, ott nincs is élet,
S ott halott minden egyes drága pillanat.
Ahol nem dobban szív, s nem nevet a lélek,
Ott csak a fájó pusztulás s az üresség marad.

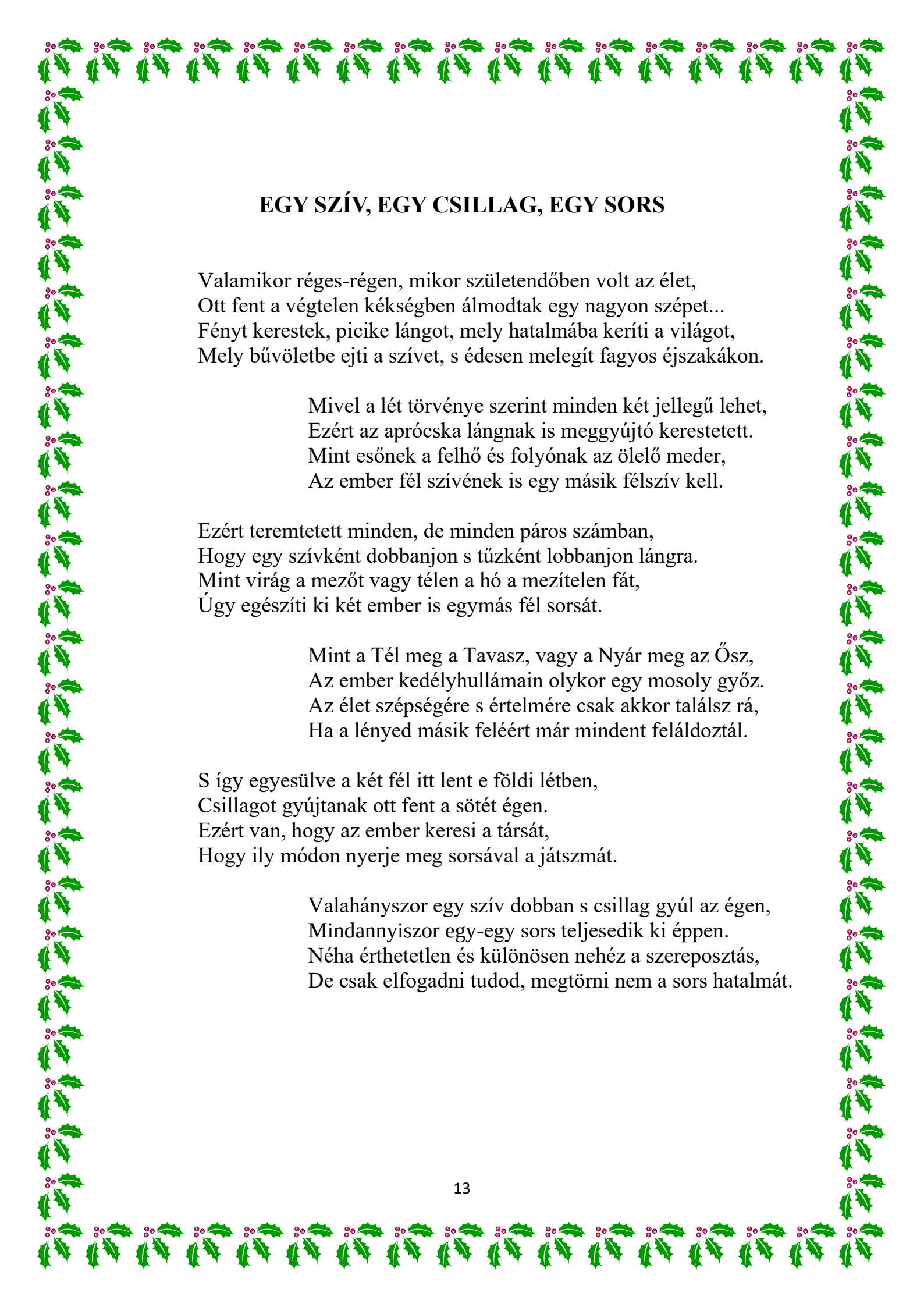
Szeretlek! Mert szeretni kell,
Hogy mindennek értelme legyen.
Önzetlenül mindent a semmiért cserébe,
Ilyet csak egy érző s szerető szív tehet.

Nem várni köszönetet cserébe,
S nem várni dicséretet vagy hálát.
Boldognak lenni tudva s érezve azt,
Hogy megvalósíthatod mások álmát.

Mondtad-e már szívből, hogy szeretlek,
S érezted-e ennek egész súlyát?
Mert minden szónak titka van,
Ami rejti vesztes vagy győztes hatalmát.

Remegett-e benned a lelked látva
szavaid gyilkoló vagy pusztító hatását?
Mondd hát ki, hogy SZERETLEK!
S érezd e szónak életre hívását.

Szeretlek, mint folyót a szellő, mely hullámaint lágyan fodrozza,
Mint ahogy a nappal az éjszakát a kezdetek kezdete óta.
Szeretlek, mint a nap a holdat, hisz együtt díszítik az eget,
Szeretlek, mert ez a létem... Szeretlek, mást nem tehetek.

EGY SZÍV, EGY CSILLAG, EGY SORS

Valamikor réges-régen, mikor születendőben volt az élet,
Ott fent a végtelen kékségben álmodtak egy nagyon szépet...
Fényt kerestek, picike lángot, mely hatalmába keríti a világot,
Mely bűvöletbe ejti a szívet, s édesen melegít fagyos éjszakákon.

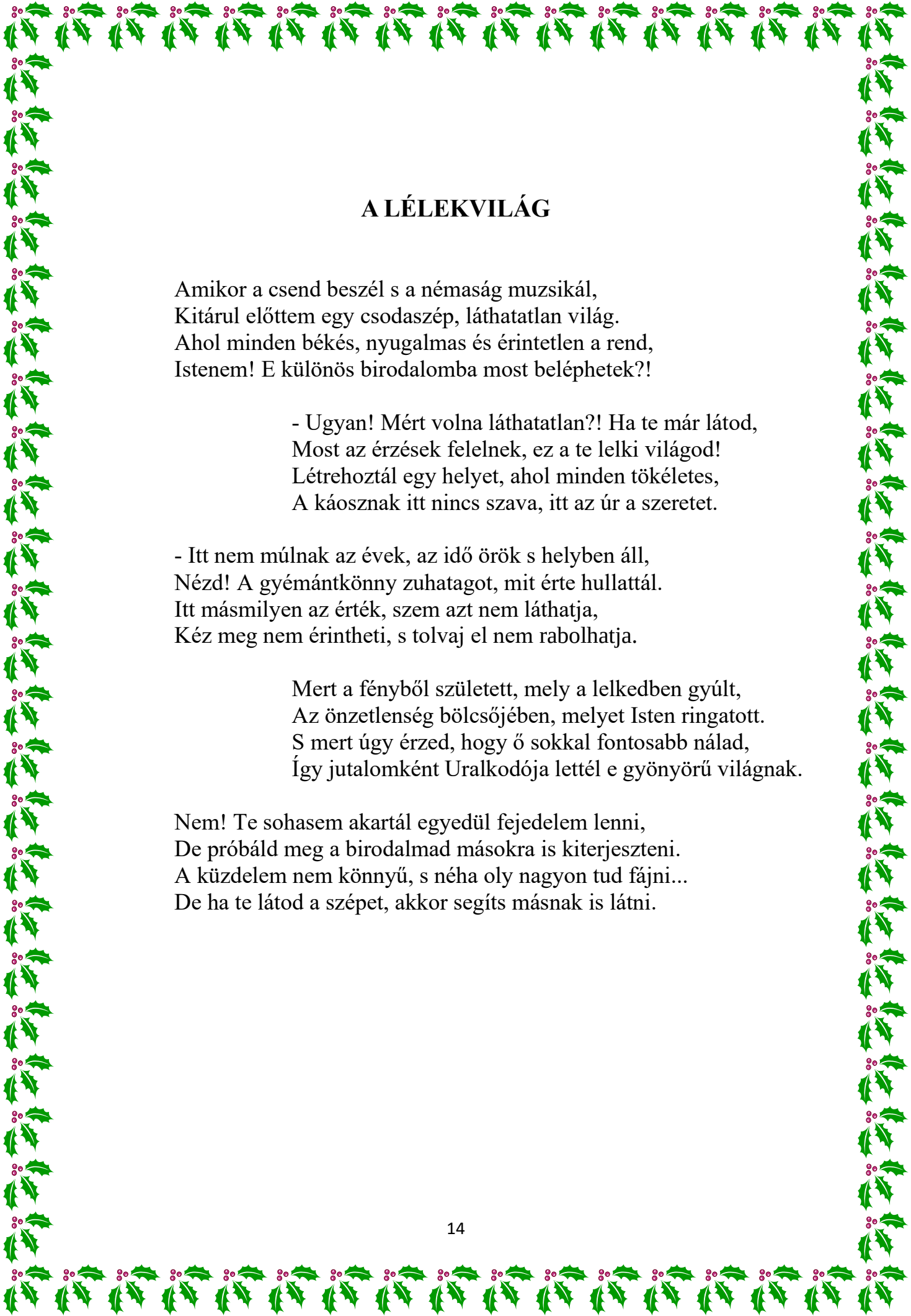
Mivel a lét törvénye szerint minden két jellegű lehet,
Ezért az aprócska lángnak is meggyújtó kerestetett.
Mint esőnek a felhő és folyónak az ölelő meder,
Az ember fél szívének is egy másik félszív kell.

Ezért teremtetett minden, de minden páros számban,
Hogy egy szívként dobbanjon s tűzként lobbanjon lángra.
Mint virág a mezőt vagy télen a hó a mezítelen fát,
Úgy egészíti ki két ember is egymás fél sorsát.

Mint a Tél meg a Tavasz, vagy a Nyár meg az Ősz,
Az ember kedélyhullámain olykor egy mosoly győz.
Az élet szépségére s értelmére csak akkor találsz rá,
Ha a lényed másik feléért már mindent feláldoztál.

S így egyesülve a két fél itt lent e földi létben,
Csillagot gyújtanak ott fent a sötét égen.
Ezért van, hogy az ember keresi a társát,
Hogy ily módon nyerje meg sorsával a játszmat.

Valahányszor egy szív dobban s csillag gyúl az égen,
Mindannyiszor egy-egy sors teljeseedik ki éppen.
Néha érthetetlen és különösen nehéz a szereposztás,
De csak elfogadni tudod, megtörni nem a sors hatalmát.

A LÉLEKVILÁG

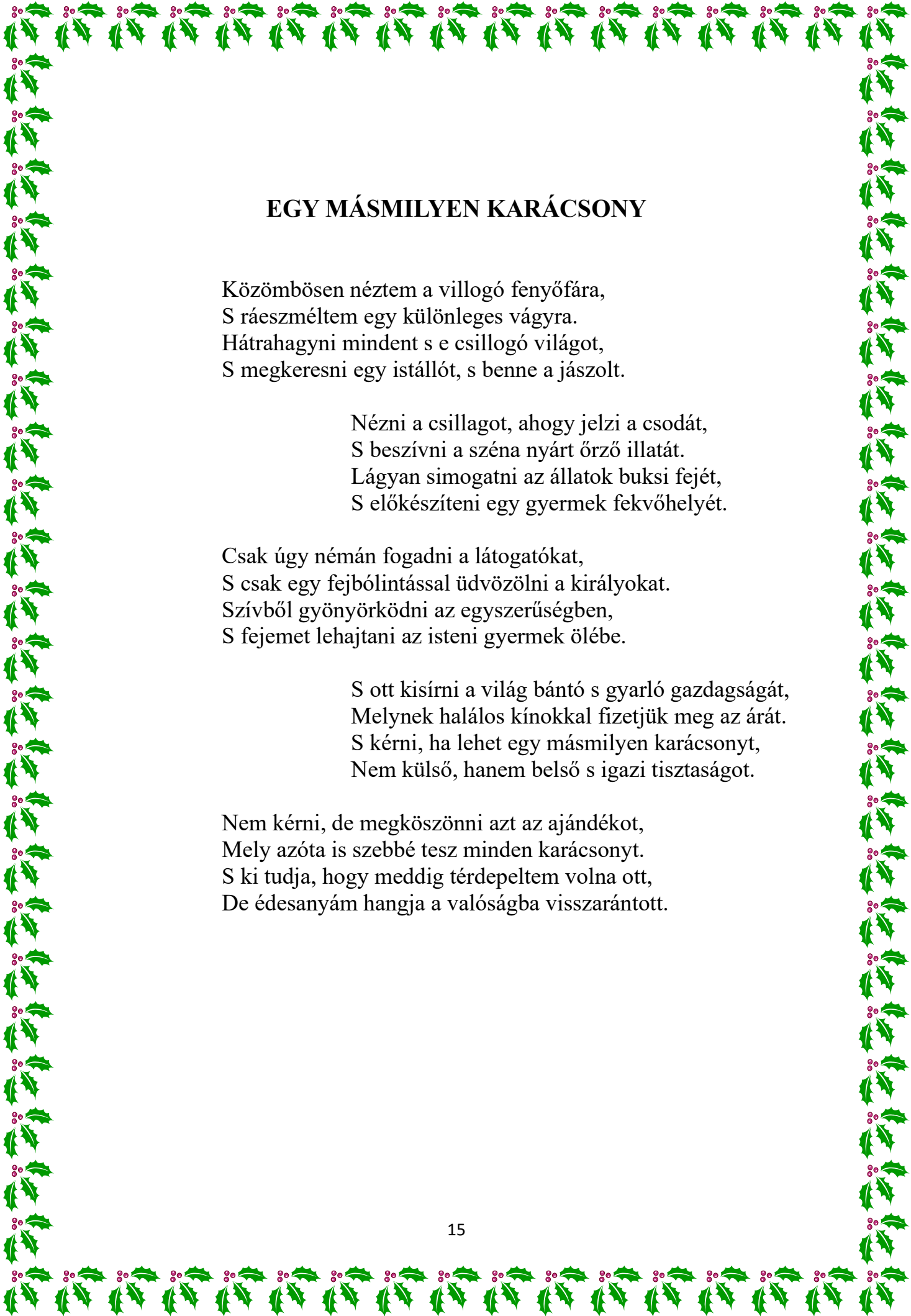
Amikor a csend beszél s a némaság muzsikál,
Kitáru előttem egy csodaszép, láthatatlan világ.
Ahol minden békés, nyugalmas és érintetlen a rend,
Istenem! E különös birodalomba most beléphetek?!

- Ugyan! Mért volna láthatatlan?! Ha te már látod,
Most az érzések felelnek, ez a te lelki világod!
Létrehoztál egy helyet, ahol minden tökéletes,
A káosznak itt nincs szava, itt az úr a szeretet.

- Itt nem múlnak az évek, az idő örök s helyben áll,
Nézd! A gyémántkönny zuhatagot, mit érte hullattál.
Itt másmilyen az érték, szem azt nem láthatja,
Kéz meg nem érintheti, s tolvaj el nem rabolhatja.

Mert a fényből született, mely a lelkedben gyúlt,
Az önzetlenség bölcsőjében, melyet Isten ringatott.
S mert úgy érzed, hogy ő sokkal fontosabb nálad,
Így jutalomként Uralkodója lettél e gyönyörű világnak.

Nem! Te sohasem akartál egyedül fejedelem lenni,
De próbáld meg a birodalmad másokra is kiterjeszteni.
A küzdelem nem könnyű, s néha oly nagyon tud fájni...
De ha te látod a szépet, akkor segíts másnak is látni.

EGY MÁSMILYEN KARÁCSONY

Közömbösen néztem a villogó fenyőfára,
S ráéisméltem egy különleges vágyra.
Hátrahagyni mindent s e csillogó világot,
S megkeresni egy istállót, s benne a jászolt.

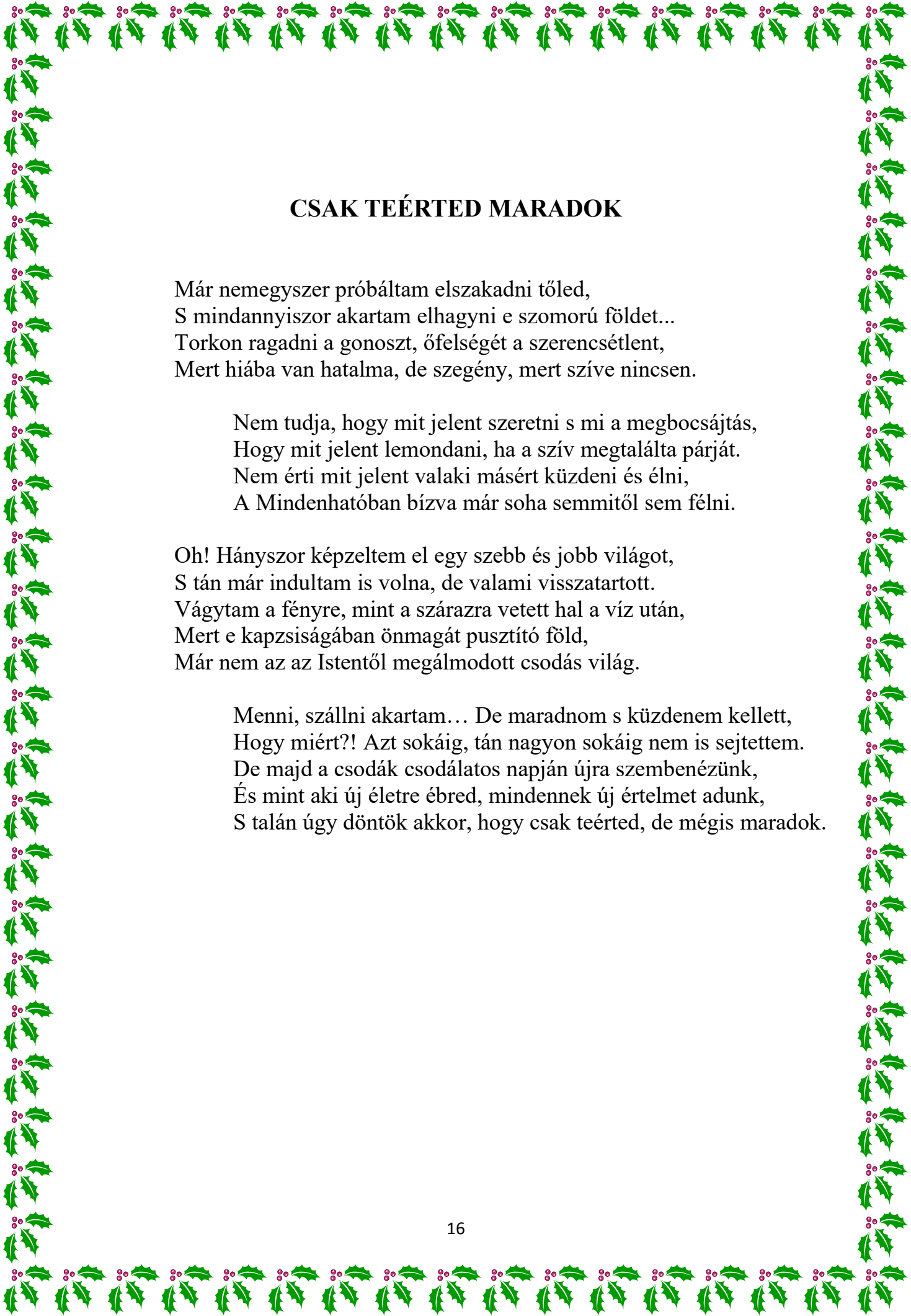
Nézni a csillagot, ahogy jelzi a csodát,
S beszívni a széna nyárt őrző illatát.
Lágyan simogatni az állatok buksi fejét,
S előkészíteni egy gyermek fekvőhelyét.

Csak úgy némán fogadni a látogatókat,
S csak egy fejbólintással üdvözölni a királyokat.
Szívből gyönyörködni az egyszerűségben,
S fejemet lehajtani az isteni gyermek ölébe.

S ott kisírni a világ bántó s gyarló gazdagságát,
Melynek halálos kínokkal fizetjük meg az árát.
S kérni, ha lehet egy másmilyen karácsonyt,
Nem külső, hanem belső s igazi tisztaságot.

Nem kérni, de megköszönni azt az ajándékot,
Mely azóta is szebbé tesz minden karácsonyt.
S ki tudja, hogy meddig térdepeltem volna ott,
De édesanyám hangja a valóságba visszarántott.

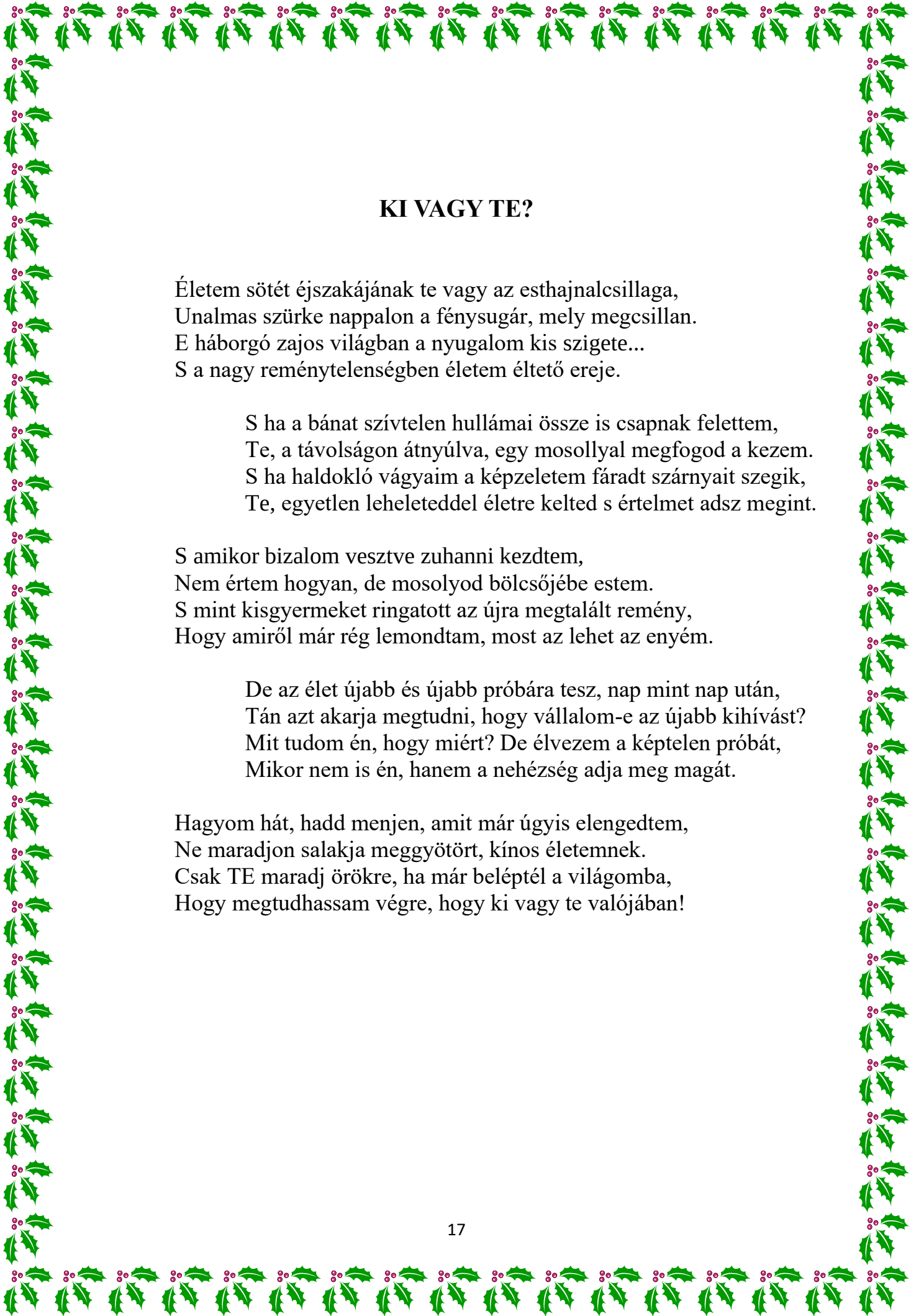
CSAK TEÉRTED MARADOK

Már nemegyszer próbáltam elszakadni tőled,
S mindannyiszor akartam elhagyni e szomorú földet...
Torkon ragadni a gonoszt, őfelségét a szerencsétlent,
Mert hiába van hatalma, de szegény, mert szíve nincsen.

Nem tudja, hogy mit jelent szeretni s mi a megbocsájtás,
Hogy mit jelent lemondani, ha a szív megtalálta párját.
Nem érti mit jelent valaki másért küzdeni és élni,
A Mindenhatóban bízva már soha semmitől sem félni.

Oh! Hányszor képzeltem el egy szebb és jobb világot,
S tán már indultam is volna, de valami visszatartott.
Vágytam a fényre, mint a szárazra vetett hal a víz után,
Mert e kapzsiságában önmagát pusztító föld,
Már nem az az Istentől megálmodott csodás világ.

Menni, szállni akartam... De maradnom s küzdenem kellett,
Hogy miért?! Azt sokáig, tán nagyon sokáig nem is sejtettem.
De majd a csodák csodálatos napján újra szembenézünk,
És mint aki új életre ébred, mindennek új értelmet adunk,
S talán úgy döntök akkor, hogy csak teérted, de mégis maradok.

KI VAGY TE?

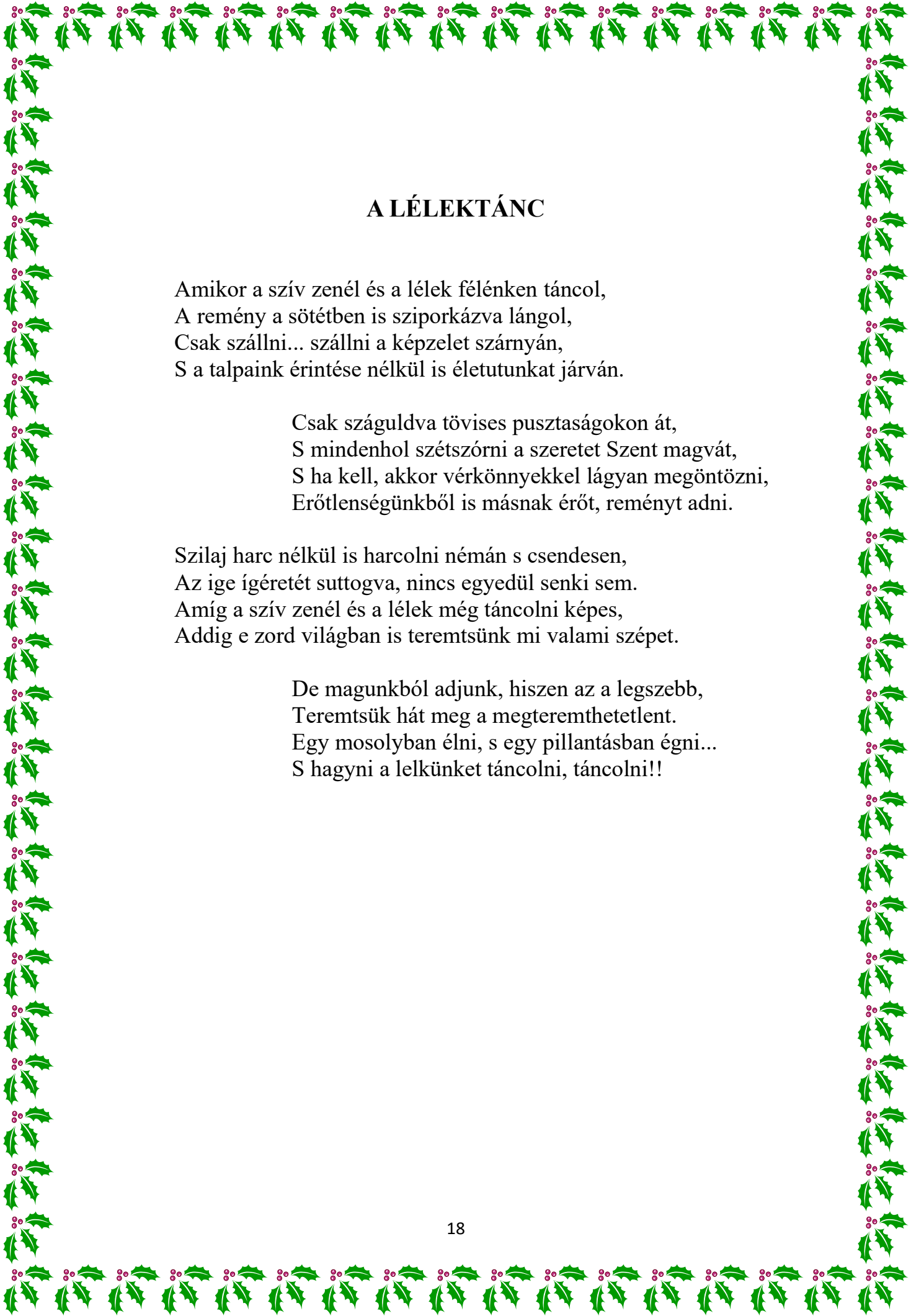
Életem sötét éjszakájának te vagy az esthajnalcsillaga,
Unalmas szürke nappalon a fénysugár, mely megcsillan.
E háborgó zajos világban a nyugalom kis szigete...
S a nagy reménytelenségben életem éltető ereje.

S ha a bánat szívtelen hullámai össze is csapnak felettem,
Te, a távolságon átnyúlva, egy mosollyal megfogod a kezem.
S ha haldokló vágyaim a képzeletem fáradt szárnyait szegik,
Te, egyetlen leheleteddel életre kelted s értelmet adsz megint.

S amikor bizalom vesztve zuhanni kezdtem,
Nem értem hogyan, de mosolyod bölcsőjébe estem.
S mint kisgyermeket ringatott az újra megtalált remény,
Hogy amiről már rég lemondtam, most az lehet az enyém.

De az élet újabb és újabb próbára tesz, nap mint nap után,
Tán azt akarja megtudni, hogy vállalom-e az újabb kihívást?
Mit tudom én, hogy miért? De élvezem a képtelen próbát,
Mikor nem is én, hanem a nehézség adja meg magát.

Hagyom hát, hadd menjen, amit már úgyis elengedtem,
Ne maradjon salakja meggyötört, kínos életemnek.
Csak TE maradj örökre, ha már beléptél a világomba,
Hogy megtudhassam végre, hogy ki vagy te valójában!

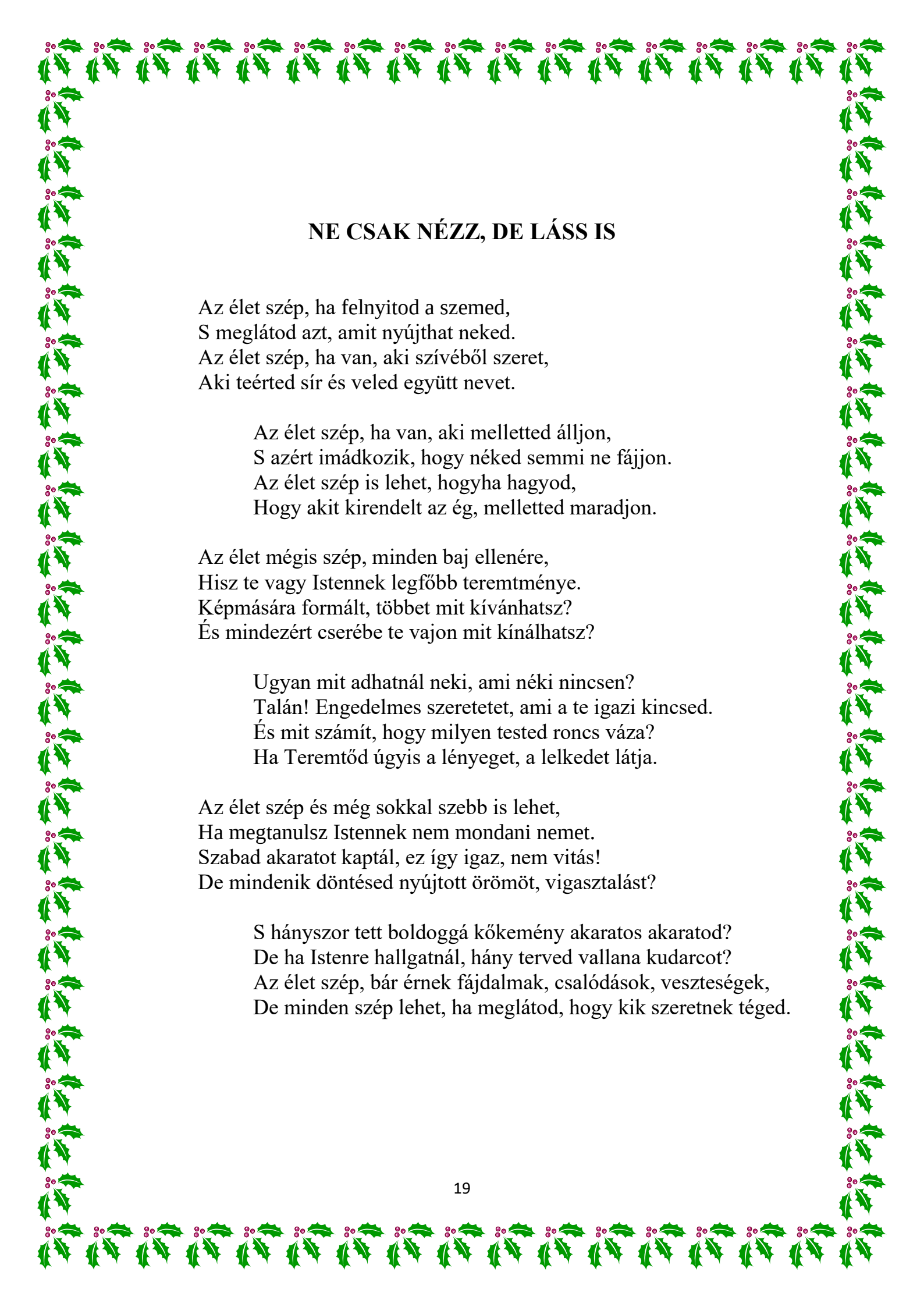
A LÉLEKTÁNC

Amikor a szív zenél és a lélek félénken táncol,
A remény a sötétben is sziporkázva lángol,
Csak szállni... szállni a képzelet szárnyán,
S a talpaink érintése nélkül is életutunkat járván.

Csak száguldva tövises pusztaságokon át,
S mindenhol szétszórni a szeretet Szent magvát,
S ha kell, akkor vérkönnyekkel lágyan megöntözni,
Erőtlenségünkől is másnak erőt, reményt adni.

Szilaj harc nélkül is harcolni némán s csendesen,
Az ige ígéretét suttogva, nincs egyedül senki sem.
Amíg a szív zenél és a lélek még táncolni képes,
Addig e zord világban is teremtsünk mi valami szépet.

De magunkból adjunk, hiszen az a legszebb,
Teremtsük hát meg a megteremthetlent.
Egy mosolyban élni, s egy pillantásban égni...
S hagyni a lelkünket táncolni, táncolni!!

NE CSAK NÉZZ, DE LÁSS IS

Az élet szép, ha felnyitod a szemed,
S meglátod azt, amit nyújthat neked.
Az élet szép, ha van, aki szívéből szeret,
Aki térted sír és veled együtt nevet.

Az élet szép, ha van, aki melletted álljon,
S azért imádkozik, hogy néked semmi ne fájjon.
Az élet szép is lehet, hogyha hagyod,
Hogy akit kirendelt az ég, melletted maradjon.

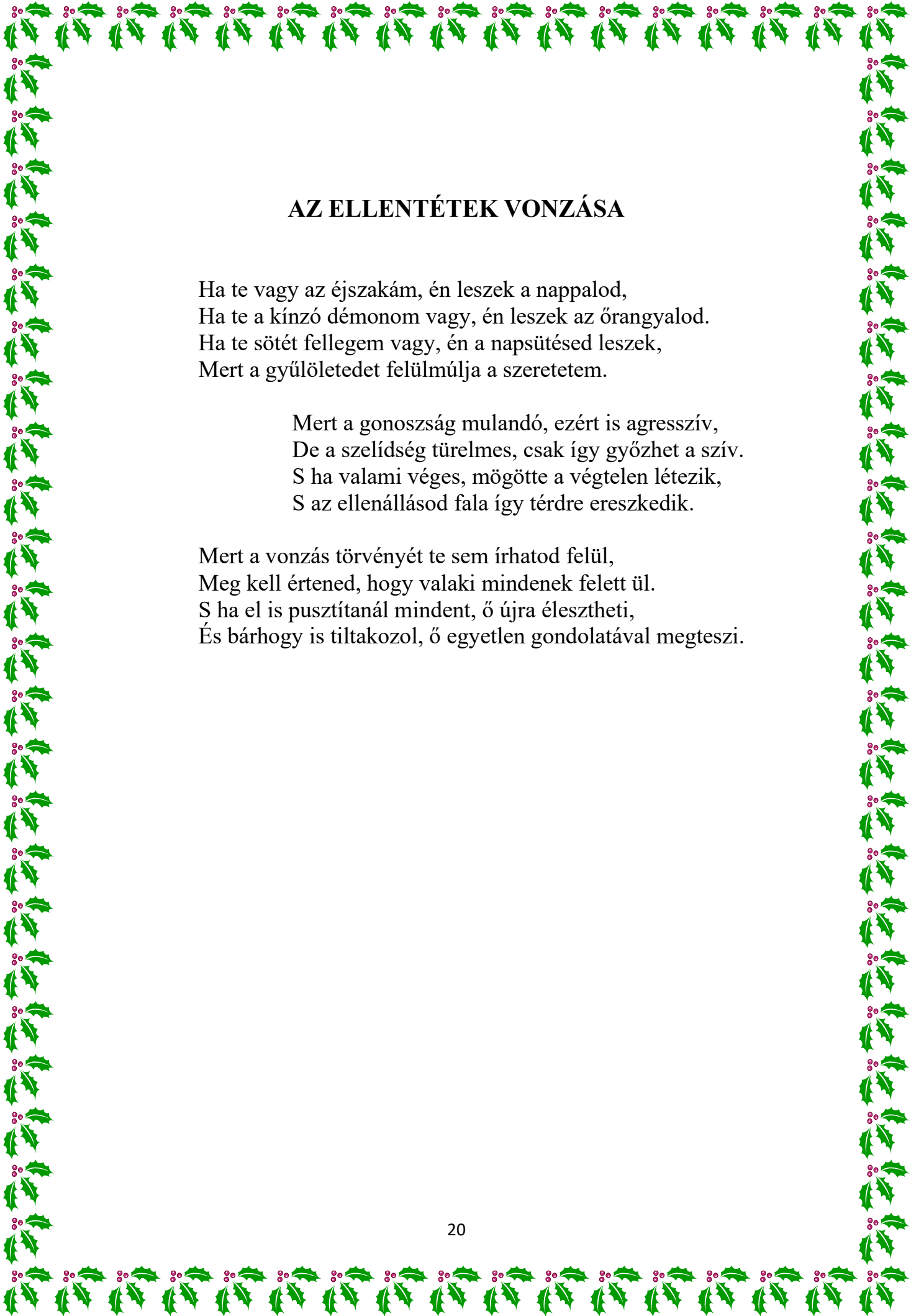
Az élet mégis szép, minden baj ellenére,
Hisz te vagy Istennek legfőbb teremtménye.
Képmására formált, többet mit kívánhatsz?
És mindezért cserébe te vajon mit kínálhatsz?

Ugyan mit adhatnál neki, ami néki nincsen?
Talán! Engedelmes szeretetet, ami a te igazi kincsöd.
És mit számít, hogy milyen tested roncs váza?
Ha Teremtőd úgyis a lényedet, a lelkedet látja.

Az élet szép és még sokkal szebb is lehet,
Ha megtanulsz Istennek nem mondani nemet.
Szabad akaratot kaptál, ez így igaz, nem vitás!
De mindenik döntésed nyújtott örömet, vigasztalást?

S hányszor tett boldoggá kőkemény akaratos akaratom?
De ha Istenre hallgatnál, hány terved vallana kudarcot?
Az élet szép, bár érnek fájdalmak, csalódások, veszteségek,
De minden szép lehet, ha meglátod, hogy kik szeretnek téged.

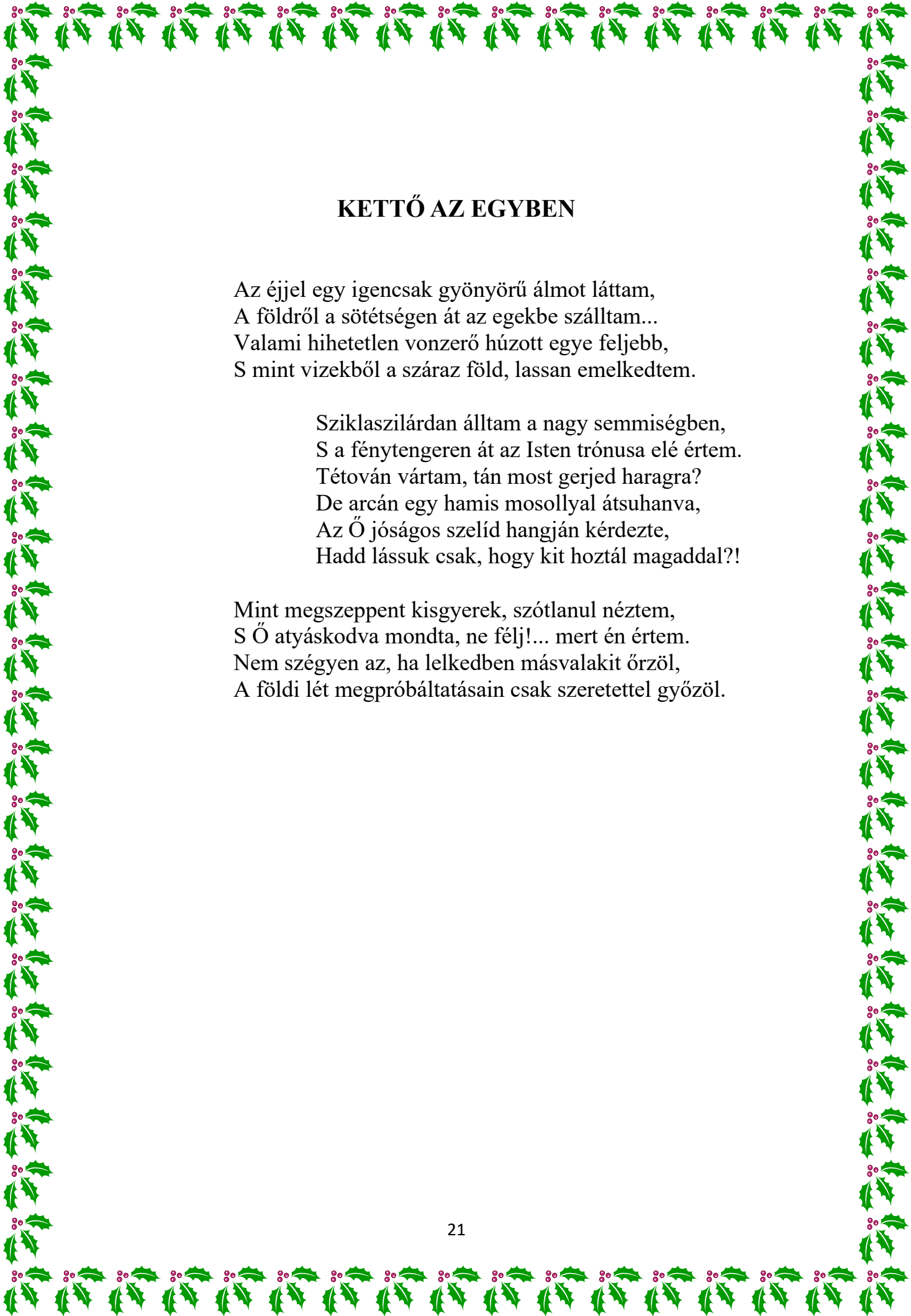

AZ ELLENTÉTEK VONZÁSA

Ha te vagy az éjszakám, én leszek a nappalod,
Ha te a kínzó démonom vagy, én leszek az őrangyalod.
Ha te sötét fellegem vagy, én a napsütésed leszek,
Mert a gyűlöletedet felülmúlja a szeretetem.

Mert a gonoszság mulandó, ezért is agresszív,
De a szelídség türelmes, csak így győzhet a szív.
S ha valami véges, mögötte a végtelen létezik,
S az ellenállásod fala így térdre ereszkedik.

Mert a vonzás törvényét te sem írhatod felül,
Meg kell értened, hogy valaki mindennek felett ül.
S ha el is pusztítanál mindent, ő újra élesztheti,
És bárhogy is tiltakozol, ő egyetlen gondolatával megteszi.

KETTŐ AZ EGYBEN

Az éjjel egy igencsak gyönyörű álmot láttam,
A földről a sötétségen át az egekbe szálltam...
Valami hihetetlen vonzerő húzott egye feljebb,
S mint vizekből a száraz föld, lassan emelkedtem.

Sziklaszilárdan álltam a nagy semmiségben,
S a fénytengeren át az Isten trónusa elé értem.
Tétován vártam, tán most gerjed haragra?
De arcán egy hamis mosollyal átsuhanva,
Az Ő jóságos szelíd hangján kérdezte,
Hadd lássuk csak, hogy kit hoztál magaddal?!

Mint megszeppent kisgyerek, szótlánul néztem,
S Ő atyáskodva mondta, ne félj!... mert én értem.
Nem szégyen az, ha lelkedben másvalakit őrzöl,
A földi lét megpróbáltatásain csak szeretettel győzől.

A SZIKLÁBA ZÁRT GYÉMÁNT

Szilárd szikla áll a szemem előtt dacos büszkeséggel,
Mintha csak azt üvöltene némán: „- Hozzám úgy sem érsz fel!
És kinek képzeled magad, hogy rám emeled a szemed?
Te törékeny kis szalmaszál, egyáltalán, hogy merészeled?

Hát nem érted, hogy én egy szilárd szikla vagyok?!
Még eddig senki és semmi nem törte meg az akaratom.
Igazi rózsák s gyönyörű virágszálak vannak körülöttem,
S én jelentéktelen kis lényeddel, ugyan mit vesződjem?!

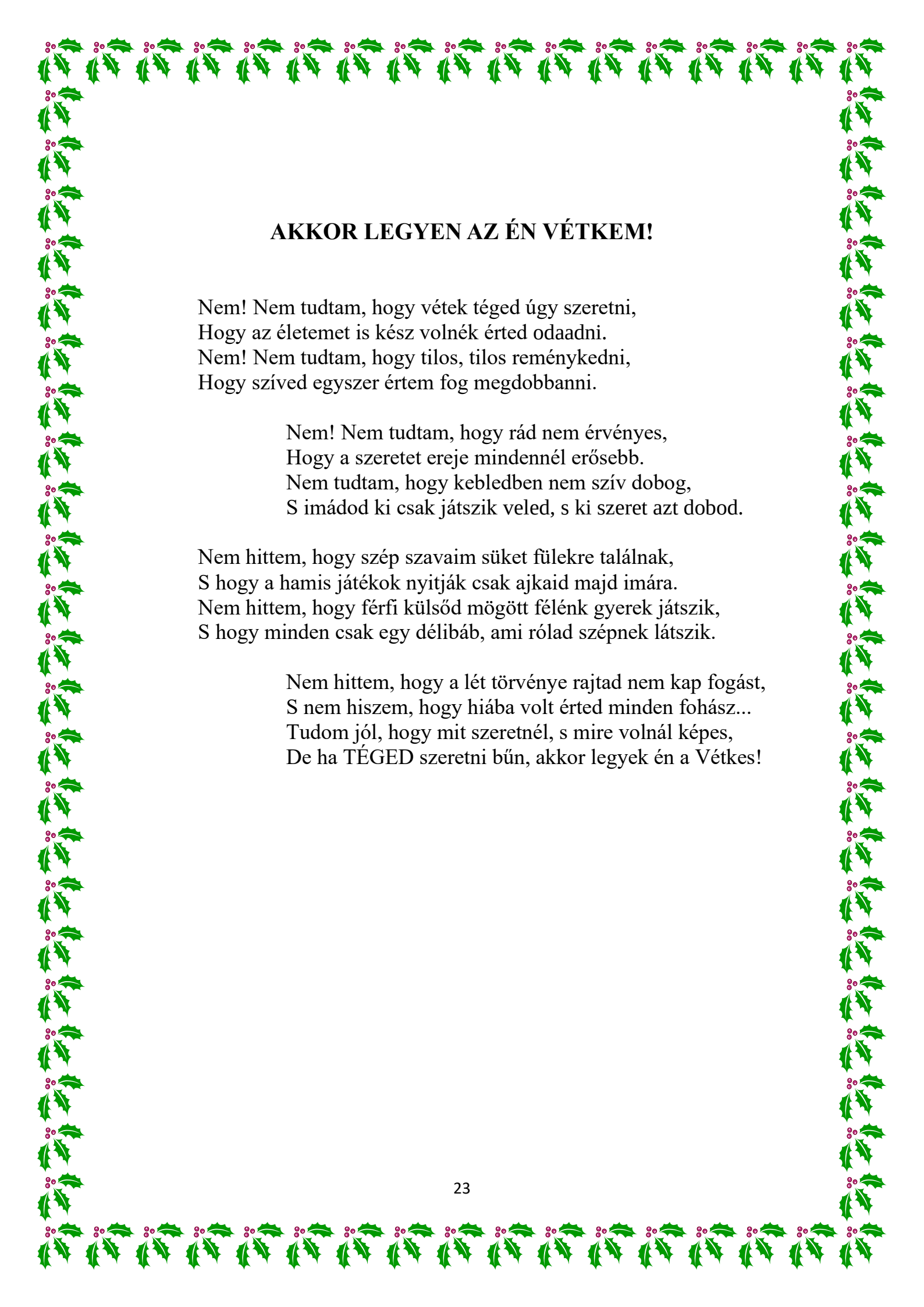
Ugyan mit is akarsz még, megmondanád érthetően végre?!
Mert egyszer már megmondtam, hogy mindennek vége.
Hisz nincs az a nyár, amely végül őszbe ne fordulna...
S nincs olyan szerelmes csók, amely örökké tartana.”

Igaz, hogy megmondtad, s magad ehhez tartod,
Csak, ahogy rád nézek, valami szép csodát látok.
Egy hihetetlen gyémánt van a sziklába zárva,
De a rózsák szeme vak, értékét s fényét meg sem látja.

De nekem, mint szalmaszálnak, búzakalász a fejem,
Ezért tudhatnád, hogy egy kicsit több a szemem...
Talán másképp nézem, látom s értem a világot,
S egyetlen vágyam kiszabadítani a gyémántot.

A búzakenyér, ami az élet éltető eledele s ereje,
És a rózsák mellett igencsak kopott a szeme.
De néha nem is az az érték, ami szép és illatos,
TE a sziklába zárt gyémánt vagy, s én a szalmaszál,
értéked veszni nem hagyom...

Mert oly lágyan s szelíden simogat a közelgő őszi szél,
S huncutul azt súgja: „- Minden december egy új májust ígér.”
Dehogyan! A nyári szerelmes csókok sosem érnek véget,
Mert végzet s újrakezdés örök körforgása a sors kerekének.

A decorative border of green holly leaves with red berries surrounds the text.

AKKOR LEGYEN AZ ÉN VÉTKEM!

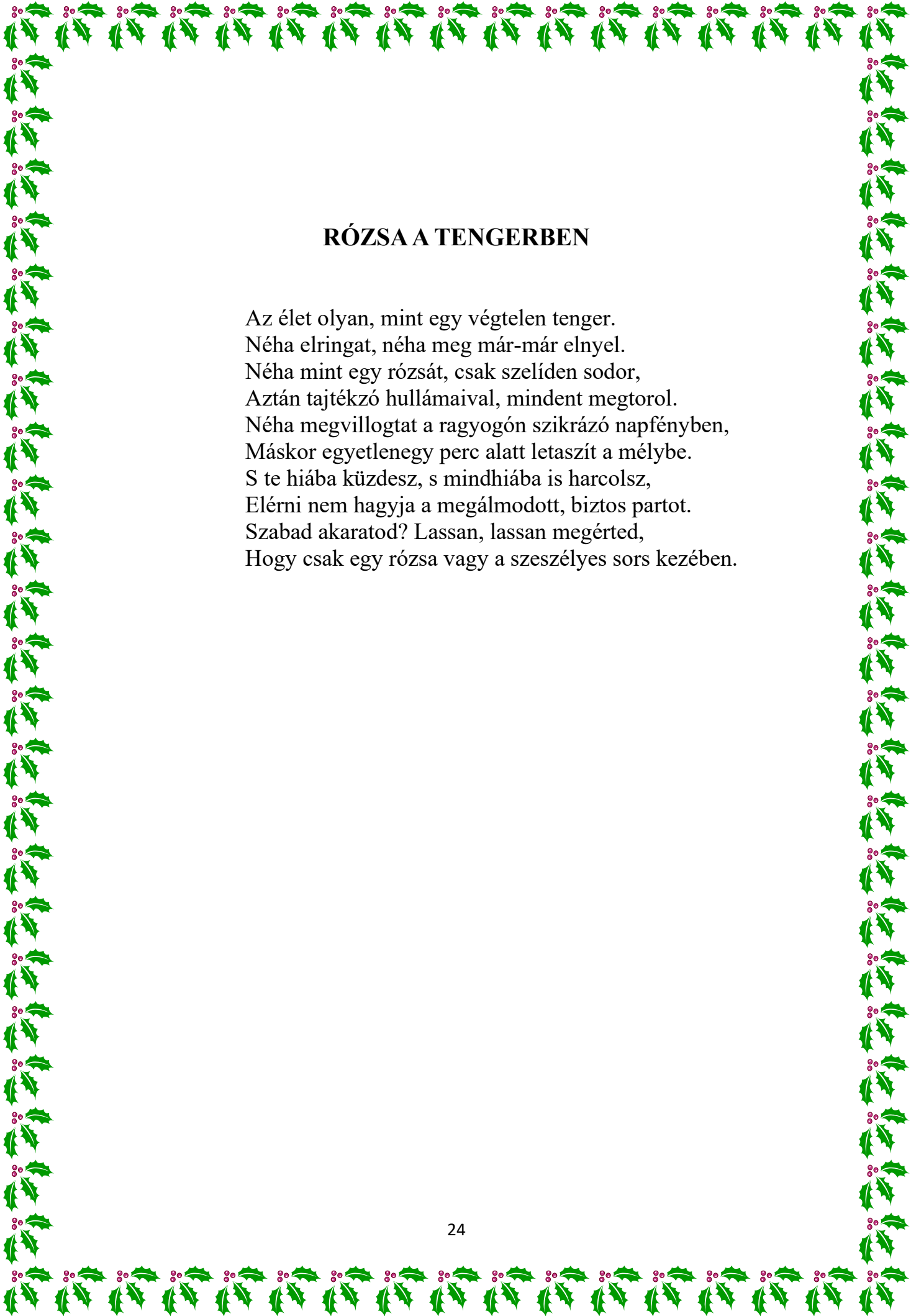
Nem! Nem tudtam, hogy vétek téged úgy szeretni,
Hogy az életemet is kész volnék érted odaadni.
Nem! Nem tudtam, hogy tilos, tilos reménykedni,
Hogy szíved egyszer értem fog megdobbanni.

Nem! Nem tudtam, hogy rád nem érvényes,
Hogy a szeretet ereje mindennél erősebb.
Nem tudtam, hogy kebledben nem szív dobog,
S imádod ki csak játszik veled, s ki szeret azt dobod.

Nem hittem, hogy szép szavaim süket fülekre találnak,
S hogy a hamis játékok nyitják csak ajkaid majd imára.
Nem hittem, hogy férfi külsőd mögött félénk gyerek játszik,
S hogy minden csak egy délibáb, ami rólad szépnek látszik.

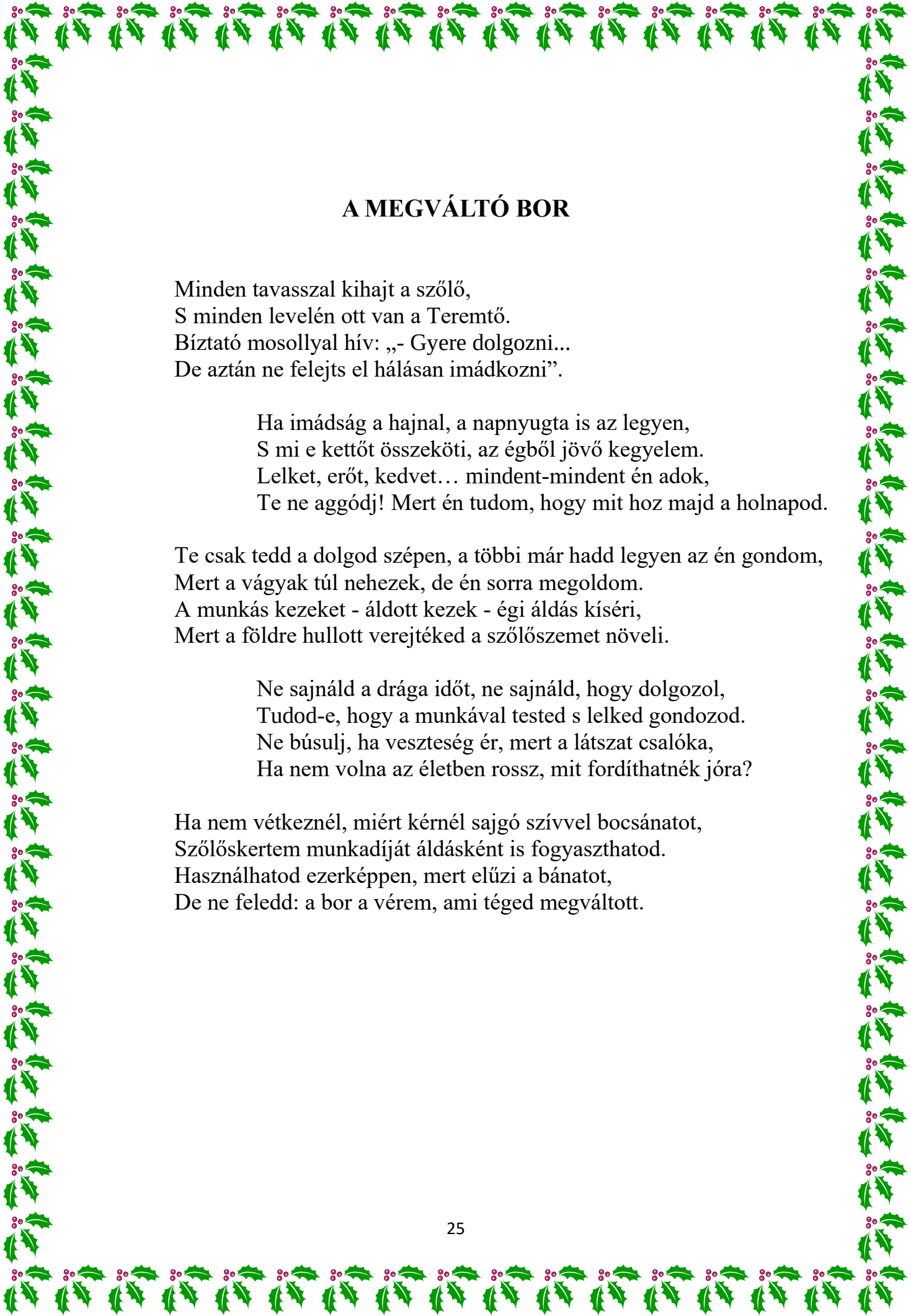
Nem hittem, hogy a lét törvénye rajtad nem kap fogást,
S nem hiszem, hogy hiába volt érted minden fohász...
Tudom jól, hogy mit szeretnél, s mire volnál képes,
De ha TÉGED szeretni bűn, akkor legyek én a Vétkes!

RÓZSA A TENGERBEN

Az élet olyan, mint egy végtelen tenger.
Néha elringat, néha meg már-már elnyel.
Néha mint egy rózsát, csak szelíden sodor,
Aztán tajtékzó hullámaival, mindent megtorol.
Néha megvillogtat a ragyogón szikrázó napfényben,
Máskor egyetlenegy perc alatt letaszít a mélybe.
S te hiába küzdesz, s mindhiába is harcolsz,
Elérni nem hagyja a megálmodott, biztos partot.
Szabad akarated? Lassan, lassan megérted,
Hogy csak egy rózsza vagy a szeszélyes sors kezében.

A MEGVÁLTÓ BOR

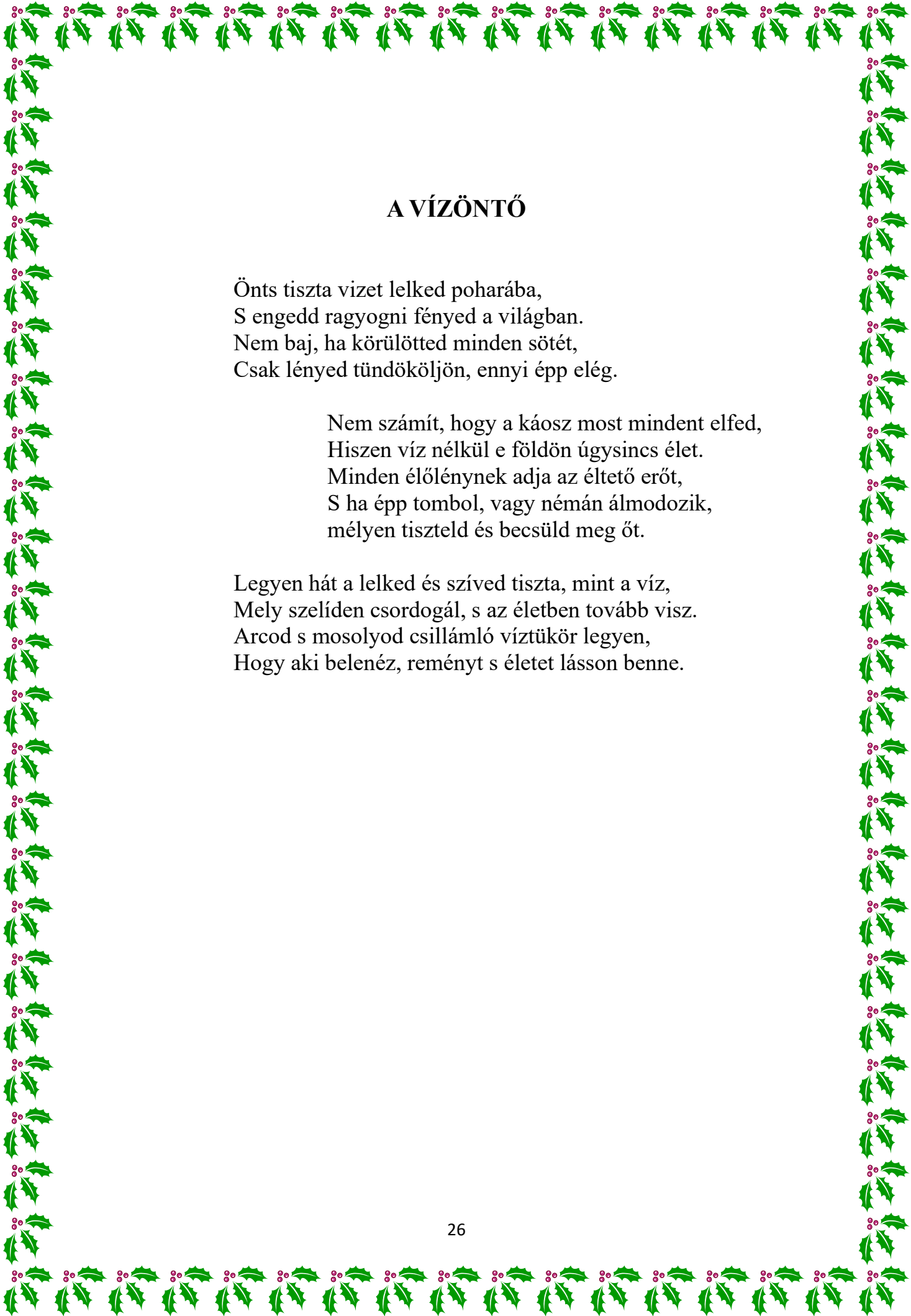
Minden tavasszal kihajt a szőlő,
S minden levelén ott van a Teremtő.
Bíztató mosollyal hív: „- Gyere dolgozni...
De aztán ne felejts el hálásan imádkozni”.

Ha imádság a hajnal, a napnyugta is az legyen,
S mi e kettőt összeköti, az égből jövő kegyelem.
Lelket, erőt, kedvet... mindent-mindent én adok,
Te ne aggódj! Mert én tudom, hogy mit hoz majd a holnapod.

Te csak tedd a dolgod szépen, a többi már hadd legyen az én gondom,
Mert a vágyak túl nehezek, de én sorra megoldom.
A munkás kezeket - áldott kezek - égi áldás kíséri,
Mert a földre hullott verejtéked a szőlőszemet növeli.

Ne sajnáld a drága időt, ne sajnáld, hogy dolgozol,
Tudod-e, hogy a munkával tested s lelked gondozod.
Ne búsulj, ha veszteség ér, mert a látszat csalóka,
Ha nem volna az életben rossz, mit fordíthatnék jóra?

Ha nem vétkeznél, miért kérnél sajtó szívvel bocsánatot,
Szőlőskertem munkadíját áldásként is fogyaszthatod.
Használhatod ezerképpen, mert elúzi a bánatot,
De ne feledd: a bor a vérem, ami téged megváltott.

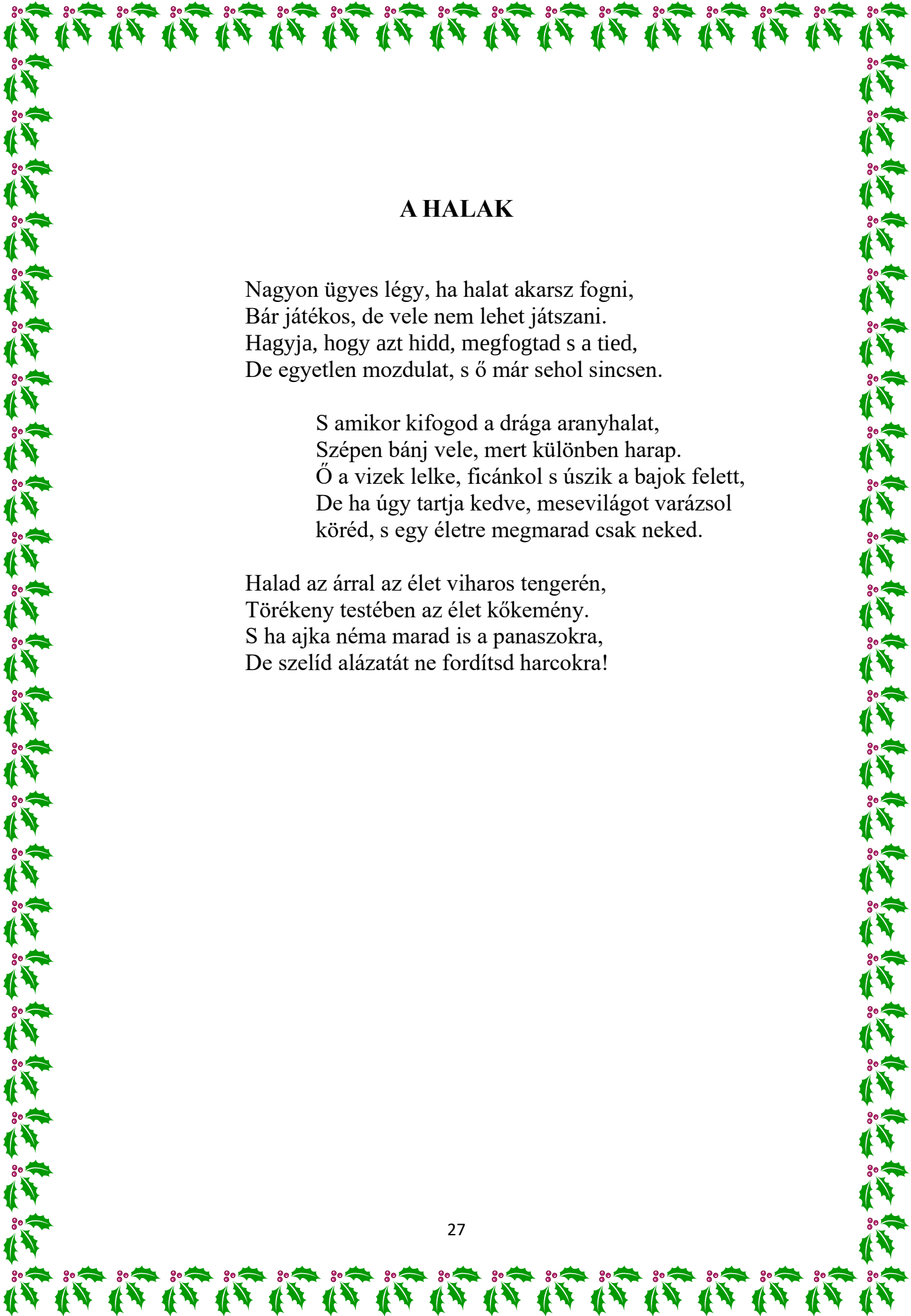

A VÍZÖNTŐ

Önts tiszta vizet lelked poharába,
S engedd ragyogni fényed a világban.
Nem baj, ha körülötted minden sötét,
Csak lényed tündököljön, ennyi épp elég.

Nem számít, hogy a káosz most mindent elfed,
Hiszen víz nélkül e földön úgyszincs élet.
Minden élőlénynek adja az éltető erőt,
S ha épp tombol, vagy némán álmodozik,
mélyen tiszteld és becsüld meg őt.

Legyen hát a lelked és szíved tiszta, mint a víz,
Mely szelíden csordogál, s az életben tovább visz.
Arcod s mosolyod csillámló víztükör legyen,
Hogy aki belenéz, reményt s életet lásson benne.

A HALAK

Nagyon ügyes légy, ha halat akarsz fogni,
Bár játékos, de vele nem lehet játszani.
Hagyja, hogy azt hidd, megfogtad s a tied,
De egyetlen mozdulat, s ő már sehol sincsen.

S amikor kifogod a drága aranyhalat,
Szépen bánj vele, mert különben harap.
Ő a vizek lelke, ficánkol s úszik a bajok felett,
De ha úgy tartja kedve, mesevilágot varázsol
köréd, s egy életre megmarad csak neked.

Halad az árral az élet viharos tengerén,
Törékeny testében az élet kőkemény.
S ha ajka néma marad is a panaszokra,
De szelíd alázatát ne fordítsd harcokra!

TE VAGY A MÚZSÁM!

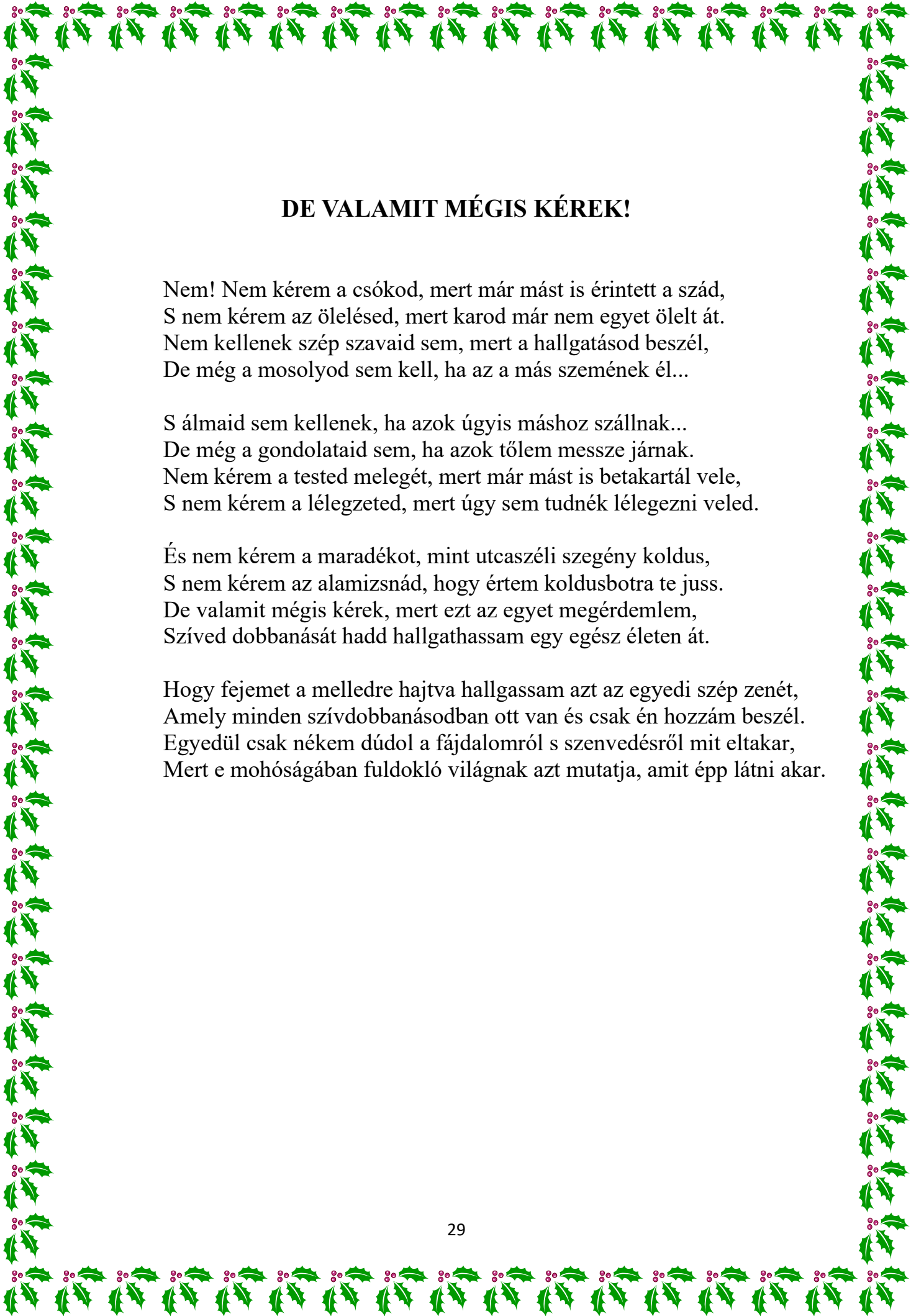
Amikor csak rád gondolok, egész lényemben égek,
S úgy szeretnék elmerülni szíved hűsítő tengerében.
De jó volna, ha szemed fénye zuhatagként hullana rám,
Feledtetve, ami fájt a létben, s meggyötört egy életen át.

Te sem, én sem ezt akartuk, másak voltak álmaink,
Rejtett volt a létezésünk, s még titkok övezték sorsaink.
Mint kelet és nyugat, távolestünk hol kezdtük az életünk,
De ott fent már meg volt írva, hogy egyikünk sem menekül.

Az öröklétben nincs korkülönbség, ott a lélek ifjú s szép,
Csak e fájdalmas zord világban torzul nagyon el a kép.
S ahol az elme uralkodik a mindent tudó szív felett,
Ott csak kudarcok és könnyek kísérik az egész életet.

De az égi nagyhatalom velünk másképp döntött,
S hiába is minden próba, mert végképp összekötött.
Talán ma sem értjük tisztán, miért kell, hogy ez így legyen?
Hogy napnak fénye s éj sötétje dúdolják a te neved...

S minden percnél töredéke csak körülöttem forog,
Élni s lélegzeni sem tudok nélküled, s talán nem is akarok.
Nem tudom, hogy meddig élek, meddig tart itt ez a világ,
De megnyugtat és boldoggá tesz az a tudat, hogy szerethetlek az
örökkévalóságon át...

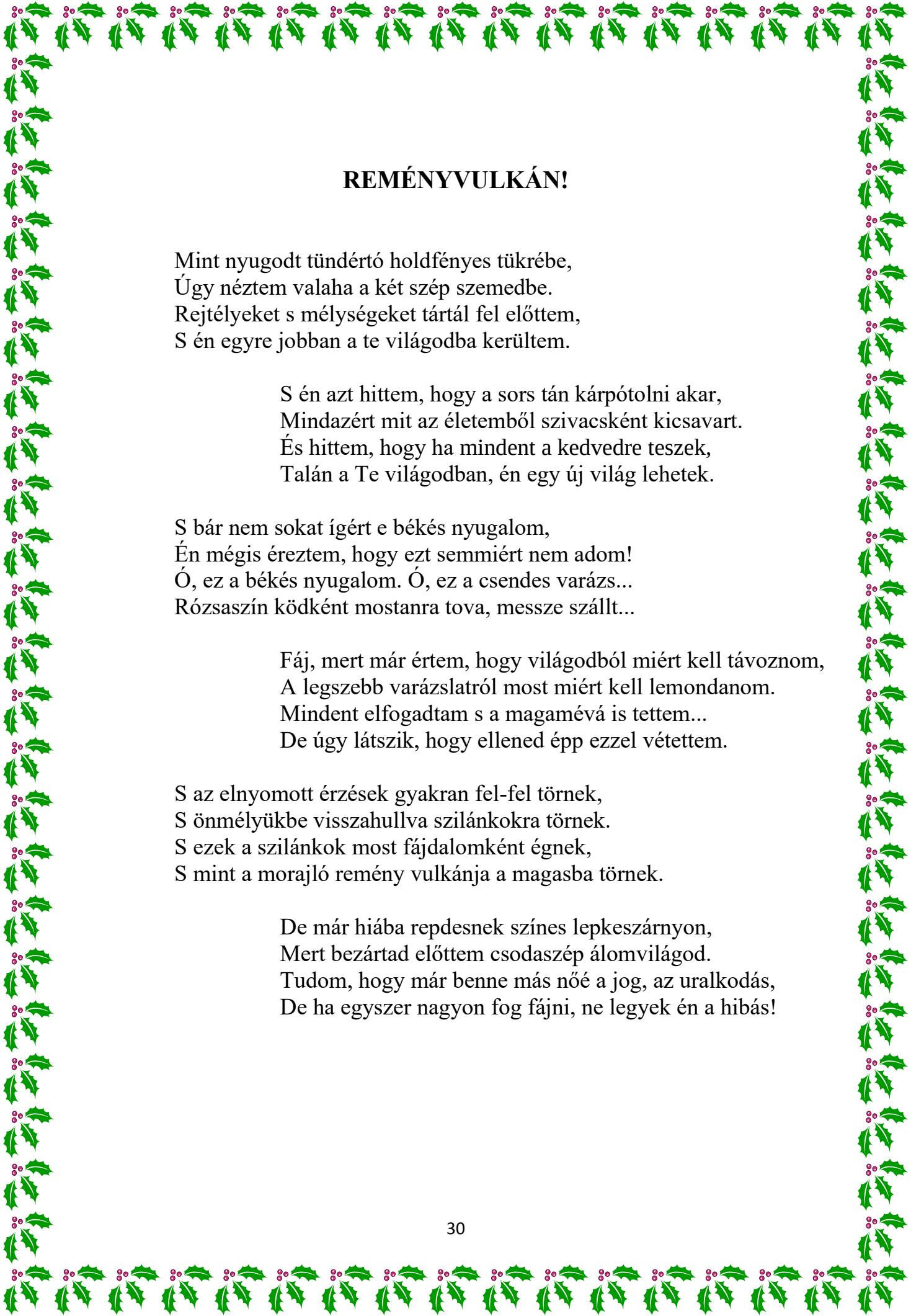
DE VALAMIT MÉGIS KÉREK!

Nem! Nem kérem a csókod, mert már mást is érintett a szád,
S nem kérem az ölelésed, mert karod már nem egyet ölelt át.
Nem kellene szép szavaid sem, mert a hallgatásod beszél,
De még a mosolyod sem kell, ha az a más szemének él...

S álmaid sem kellene, ha azok úgyis máshoz szállnak...
De még a gondolataid sem, ha azok tőlem messze járnak.
Nem kérem a tested melegét, mert már mást is betakartál veled,
S nem kérem a lélegzeted, mert úgy sem tudnék lélegezni veled.

És nem kérem a maradékot, mint utcaszéli szegény koldus,
S nem kérem az alamizsnád, hogy értem koldusbotra te juss.
De valamit mégis kérek, mert ezt az egyet megérdemlem,
Szíved dobbanását hadd hallgathassam egy egész életen át.

Hogy fejemet a melledre hajtva hallgassam azt az egyedi szép zenét,
Amely minden szívdobbanásodban ott van és csak én hozzád beszél.
Egyedül csak nékem dúdol a fájdalomról s szenvedésről mit eltakar,
Mert e mohóságában fuldokló világnak azt mutatja, amit épp látni akar.

REMÉNYVULKÁN!

Mint nyugodt tündértó holdfényes tükrébe,
Úgy néztem valaha a két szép szemedbe.
Rejtélyeket s mélységeket tártál fel előttem,
S én egyre jobban a te világodba kerültem.

S én azt hittem, hogy a sors tán kárpótolni akar,
Mindazért mit az életemből szivacsként kicsavart.
És hittem, hogy ha mindent a kedvedre teszek,
Talán a Te világodban, én egy új világ lehetek.

S bár nem sokat ígért e békés nyugalom,
Én mégis éreztem, hogy ezt semmiért nem adom!
Ó, ez a békés nyugalom. Ó, ez a csendes varázs...
Rózsaszín ködként mostanra tova, messze szállt...

Fáj, mert már értem, hogy világodból miért kell távoznom,
A legszebb varázslatról most miért kell lemondanom.
Mindent elfogadtam s a magamévá is tettem...
De úgy látszik, hogy ellened épp ezzel vétettem.

S az elnyomott érzések gyakran fel-fel törnek,
S önmélyükbe visszahullva szilánkokra törnek.
S ezek a szilánkok most fájdalomként égnek,
S mint a morajló remény vulkánja a magasba törnek.

De már hiába repdesnek színes lepkeszárnyon,
Mert bezártad előttem csodaszép álmovilágod.
Tudom, hogy már benne más nőé a jog, az uralkodás,
De ha egyszer nagyon fog fájni, ne legyek én a hibás!

CSAK A SZÍVED BOLDOGSÁGA A TIÉD

Azt mondják, hogy a boldogság ma már ritka vendég,
Azt mondják, a boldogsághoz már semmi sem elég.
Azt mondják, hogy ez a világ nem tud már szeretni,
Azt mondják, hogy az ember is elfelejtett ember lenni.

Azt mondják, hogy mostanság a pénz a hatalom, az úr,
S a mennyországba a poklon át jószándékkal visz az út.
Azt mondják, hogy tanuld meg önmagad megbecsülni,
Mert már nem érdemes magadat másokért feláldozni.

Azt mondják, hogy a boldogság már csak színes álom,
S a mélybe hull, mint a csillagok fehér nyári éjszakákon.
Azt mondják, hogy a boldogság az Édenkertben maradt,
Búcsút intve az embernek mikor az onnan kiszakadt.

Csakhogy minden mendemonda a feledésbe vész,
Mert néha a süket szív előtt is meghajlik a józan ész.
Mert Isten a szíved úgy alkotta, hogy meghallja az Ő szavát,
Ember szeress, szeress, szeress! Mert ebben van a boldogság.

KELL! KELL! KELL!

Kell a zuhanás, hogy megérezd a mélységet,
Kell a mélység is, hogy meglásd a szépséget.
Kell a magasság, hogy a fény felé szárnyalj,
S kell a fény is, hogy újra feltöltsön vágygal.

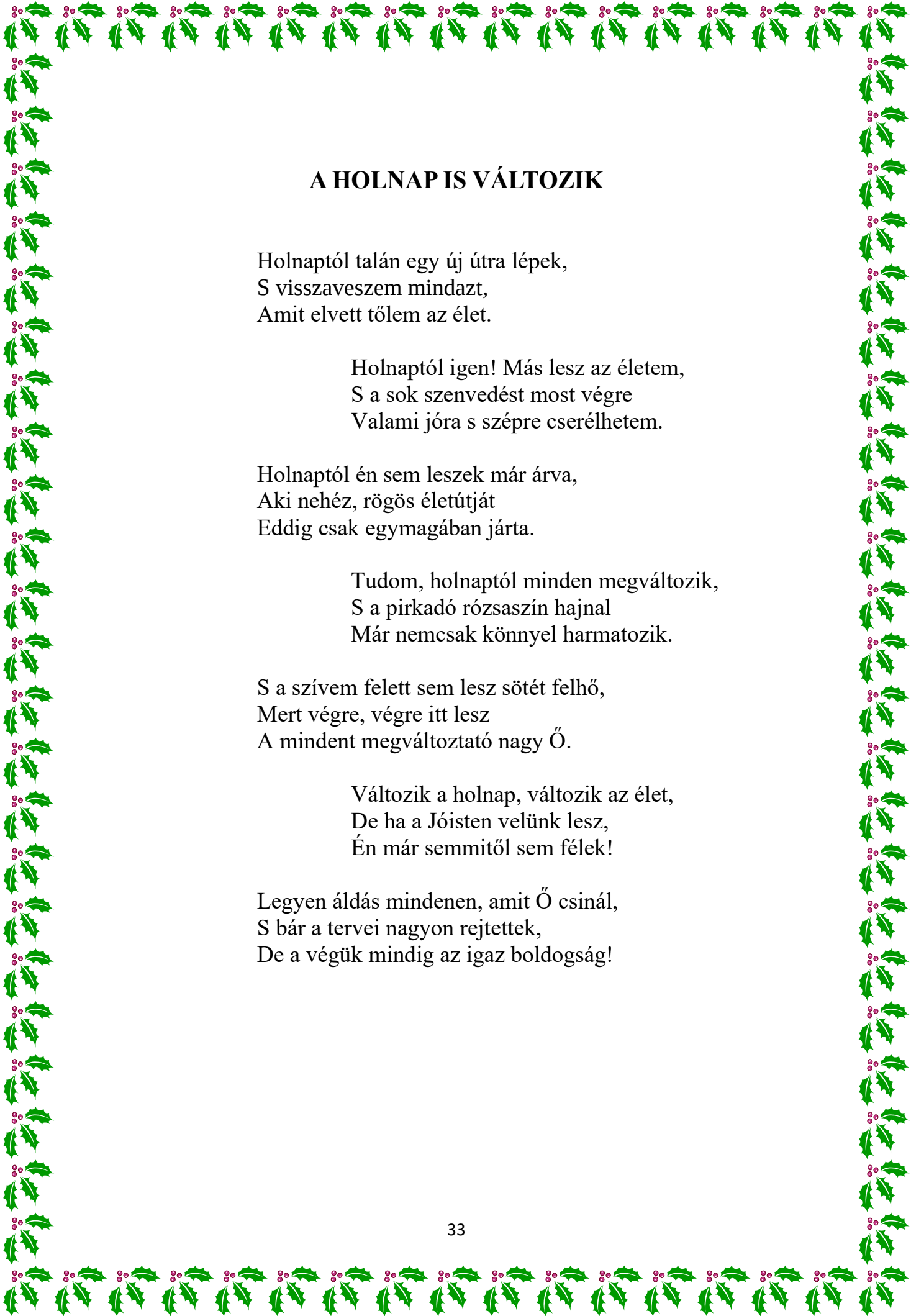
Kellenek a titkok, hogy keresni s kutatni vágyjál,
Kell a fáradtság is, hogy olykor még meg is álljál.
Kell a pihenés is, hogy új erővel szembenézhess,
S kell néha a szürkesség, hogy lásd nem is vészes.

Kellenek a felhők is, melyek fölött mindig a Nap ragyog,
Kell a szólítás is, hogy mondhasd itt vagyok...
Kell, igen kell a harc is, hogy küzdeni tanítson,
S kell egy erős bátor kéz, hogy új lapot fordítson.

Kell a változás, hogy te is megváltozhass,
Kell néha a könny is, hogy újra mosolyoghass.
Kell néha, hogy veszíts, hogy lehessen mondani,
Kell mindenből egy kicsi, hogy tudjál tanulni...

Kell a remény, hogy éld s élhesd az életed,
Kell a boldogság, hogy megismerd szívedet.
Kell néha a bántás, hogy meg tudj bocsájtani,
S kell a szeretet, hogy mást is tudj szeretni.

A HOLNAP IS VÁLTOZIK

Holnaptól talán egy új útra lépek,
S visszaveszem mindazt,
Amit elvett tőlem az élet.

Holnaptól igen! Más lesz az életem,
S a sok szenvedést most végre
Valami jóra s szépre cserélhetem.

Holnaptól én sem leszek már árva,
Aki nehéz, rögs életútját
Eddig csak egymagában járta.

Tudom, holnaptól minden megváltozik,
S a pirkadó rózsaszín hajnal
Már nemcsak könnyel harmatozik.

S a szívem felett sem lesz sötét felhő,
Mert végre, végre itt lesz
A mindent megváltoztató nagy Ő.

Változik a holnap, változik az élet,
De ha a Jóisten velünk lesz,
Én már semmitől sem félek!

Legyen áldás mindenem, amit Ő csinál,
S bár a tervei nagyon rejtettek,
De a végük mindig az igaz boldogság!

IMA A BÉKÉÉRT

Oh magasságos egek hatalmas, de kegyelmes Ura,
Vérző szívekből száll most hozzád millió forró ima.
Térdre rogyva s hangtalan tekintenek a reményt adó égre,
Atyánk irgalmazz! S e szörnyű háborúnak Te vess véget.

Fiadat adtad, hogy nekünk békés s szép életünk legyen,
De most elszabadult a pokol, s halomra oltja az ifjú életeteket.
Kik előtt ott állt még az élet, most már sírhant fedi be őket,
Maguk után hagyva a reménytelen, síró, fáradt szenvedőket.

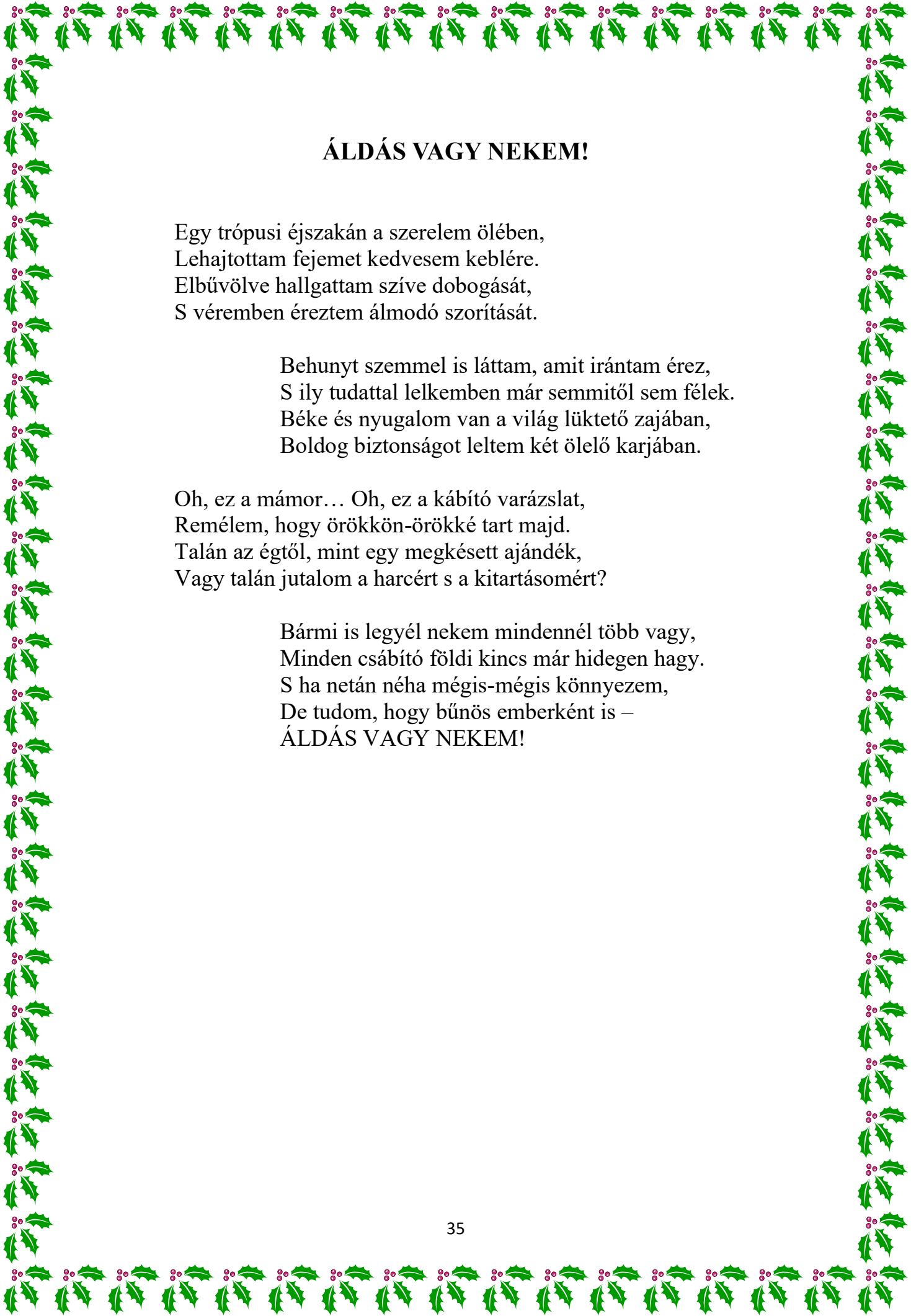
Ameddig a szem ellát, csak könny, fájdalom, pusztítás és káosz,
Könyörülj Atyám e lelkeken, s végre már békét s kegyelmet hozz.
A hatalomért folyik e szörnyű s esztelen gyilkos viaskodás,
De az egyetlen hatalom a TIÉD és az valami egészen más.

Nem! Nem átkozom a vétkest, mert ő is drága neked,
Mert, mint szeretett gyermeked, ő is tőled kapta az életet.
Csakhogy a gonosz mindent elkövetett, a hálójába kerítette,
S aztán lassan, de biztosan a helyes útról a rossz útra térítette.

De mégisincs jogunk felette ítéletet vagy bármit is mondani,
Amíg nem tudunk mi sem mindenkivel hibátlan szeretetben élni.
Amíg irigykedve nézzük, ha másnak kicsit is többje s mása van,
Figyelmen kívül hagyva az intést, minket is csak a becsvágy hajt.

Háborút a hatalomért?! Hisz ez teljesen fölösleges,
Mert az igazi hatalom a szívekben van, és az a szeretet.
Oh, Atyám! Most adj s gyújtsál az elmékbe fényességet,
Hogy az ember ne az emberben lássa az ellenséget.

Mert ha elfogadjuk a gonosz kínálatát, azzal erejét növeljük,
De ha látjuk a csábítás mögötti veszélyt, azzal meggyengítjük.
Ezért most kellene gyúljon mindenkiben fény, erő és bölcsesség,
Hogy szeretve imádkozzunk minden eltévedt lélekért és a Békéért...

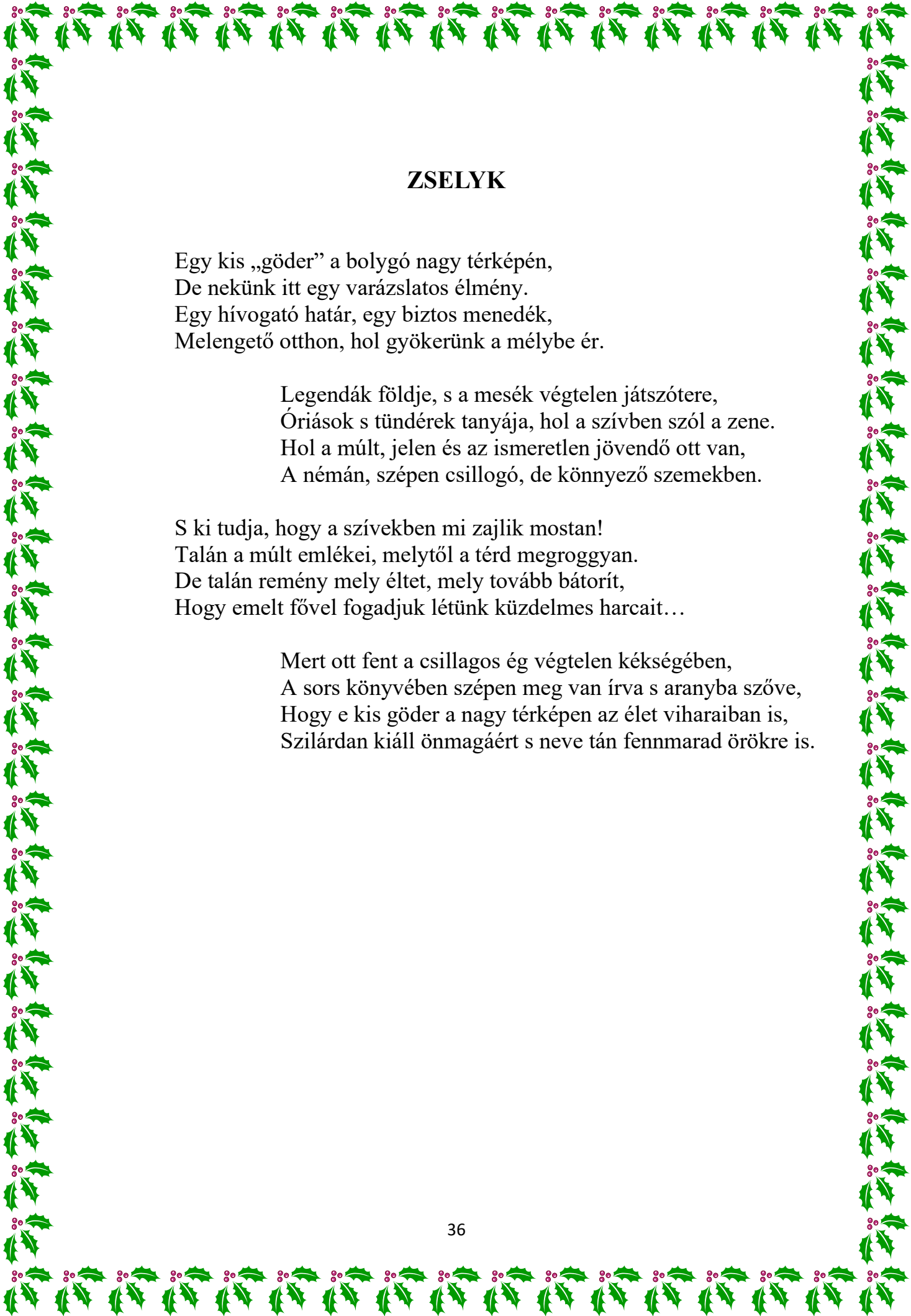
ÁLDÁS VAGY NEKEM!

Egy trópusi éjszakán a szerelem ölében,
Lehajtottam fejemet kedvesem keblére.
Elbűvölve hallgattam szíve dobogását,
S véremben éreztem álmodó szorítását.

Behunyt szemmel is láttam, amit irántam érez,
S ily tudattal lelkemben már semmitől sem félek.
Béke és nyugalom van a világ lüktető zajában,
Boldog biztonságot leltem két ölelő karjában.

Oh, ez a mámor... Oh, ez a kábító varázslat,
Remélem, hogy örökkön-örökké tart majd.
Talán az égtől, mint egy megkésett ajándék,
Vagy talán jutalom a harcért s a kitartásomért?

Bármi is legyél nekem mindennél több vagy,
Minden csábító földi kincs már hidegen hagy.
S ha netán néha mégis-mégis könnyezem,
De tudom, hogy bűnös emberként is –
ÁLDÁS VAGY NEKEM!

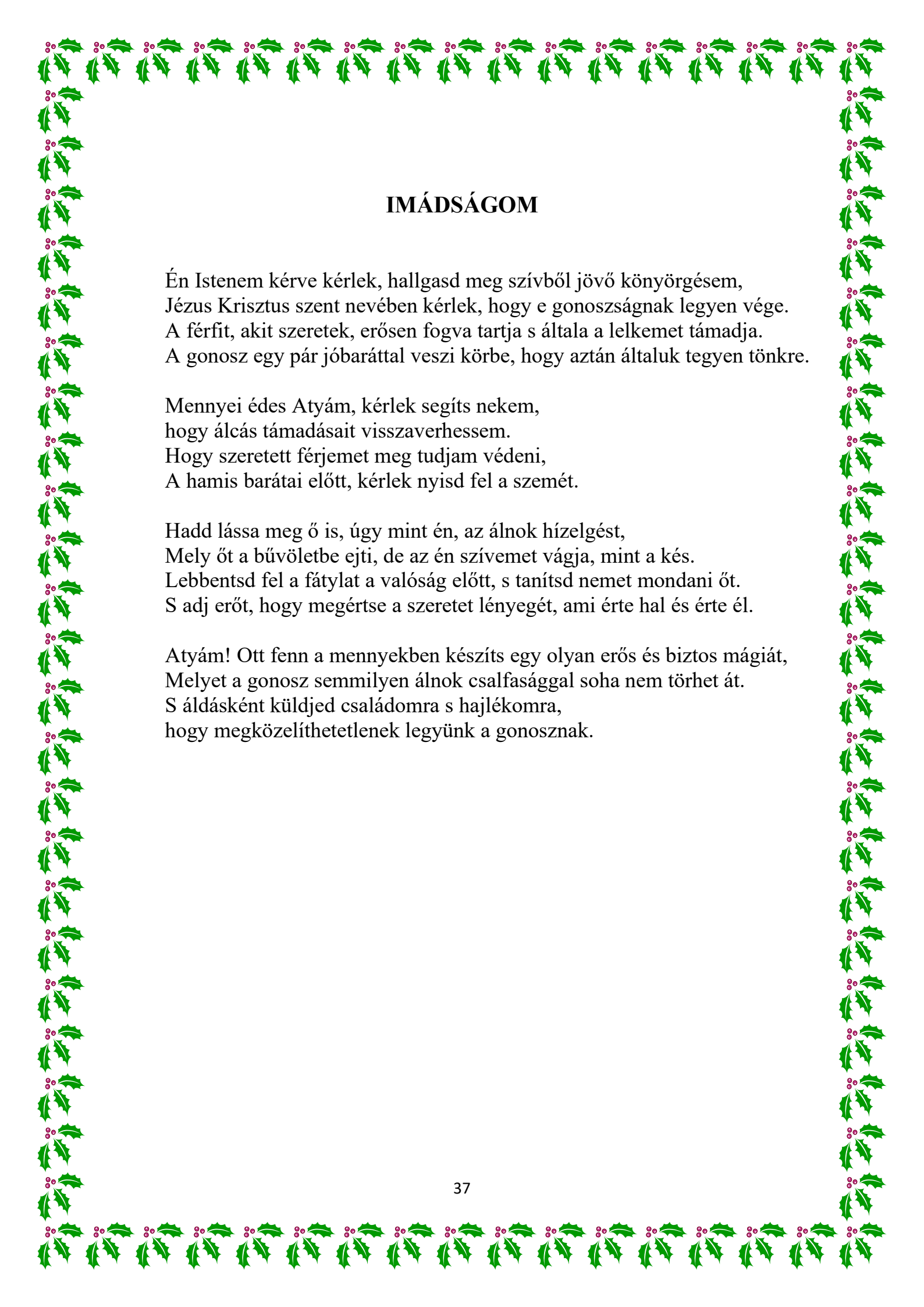
ZSELYK

Egy kis „göder” a bolygó nagy térképén,
De nekünk itt egy varázslatos élmény.
Egy hívogató határ, egy biztos menedék,
Melengető otthon, hol gyökerünk a mélybe ér.

Legendák földje, s a mesék végtelen játszótère,
Óriások s tündérek tanyája, hol a szívben szól a zene.
Hol a múlt, jelen és az ismeretlen jövő ott van,
A némán, szépen csillogó, de könnyező szemekben.

S ki tudja, hogy a szívekben mi zajlik mostan!
Talán a múlt emlékei, melytől a térd megroggyan.
De talán remény mely éltet, mely tovább bátorít,
Hogy emelt fővel fogadjuk létünk küzdelmes harcait...

Mert ott fent a csillagos ég végtelen kékségében,
A sors könyvében szépen meg van írva s aranyba szőve,
Hogy e kis göder a nagy térképen az élet viharaiban is,
Szilárdan kiáll önmagáért s neve tán fennmarad örökre is.

IMÁDSÁGOM

Én Istenem kérve kérlek, hallgasd meg szívből jövő könyörgésem,
Jézus Krisztus szent nevében kérlek, hogy e gonoszságnak legyen vége.
A férfit, akit szeretek, erősen fogva tartja s általa a lelkemet támadja.
A gonosz egy pár jóbaráttal veszi körbe, hogy aztán általuk tegyen tönkre.

Mennyei édes Atyám, kérlek segíts nekem,
hogy álcás támadásait visszaverhessem.
Hogy szeretett férjemet meg tudjam védeni,
A hamis barátai előtt, kérlek nyisd fel a szemét.

Hadd lássa meg ő is, úgy mint én, az álnok hízelgést,
Mely őt a bűvöletbe ejti, de az én szívemet vágja, mint a kés.
Lebbentsd fel a fátylat a valóság előtt, s tanítsd nemet mondani őt.
S adj erőt, hogy megértse a szeretet lényegét, ami érte hal és érte él.

Atyám! Ott fenn a mennyekben készíts egy olyan erős és biztos mágiát,
Melyet a gonosz semmilyen álnok csalfasággal soha nem törhet át.
S áldásként küldjed családomra s hajlékomra,
hogy megközelíthetetlenek legyünk a gonosznak.

KÖZEL AZ ISTEN

Oly sokan kérdezik, hogy hol van az Isten!
A mennyek országában, vagy tán az sincsen?
Mert minden csak hit és képzelet kérdése lenne,
S hogy a földre hulló testünkkel lelkünk is oda veszne...?

Ne aggódj semmiért és ne találgass tovább,
Mert magadban találsz a kérdéseid választát.
Ne boncolgasd a kérdést, hogy Istent hol találod,
Mert megfejtí önmagát, ha csendben s nyugton hagyod.

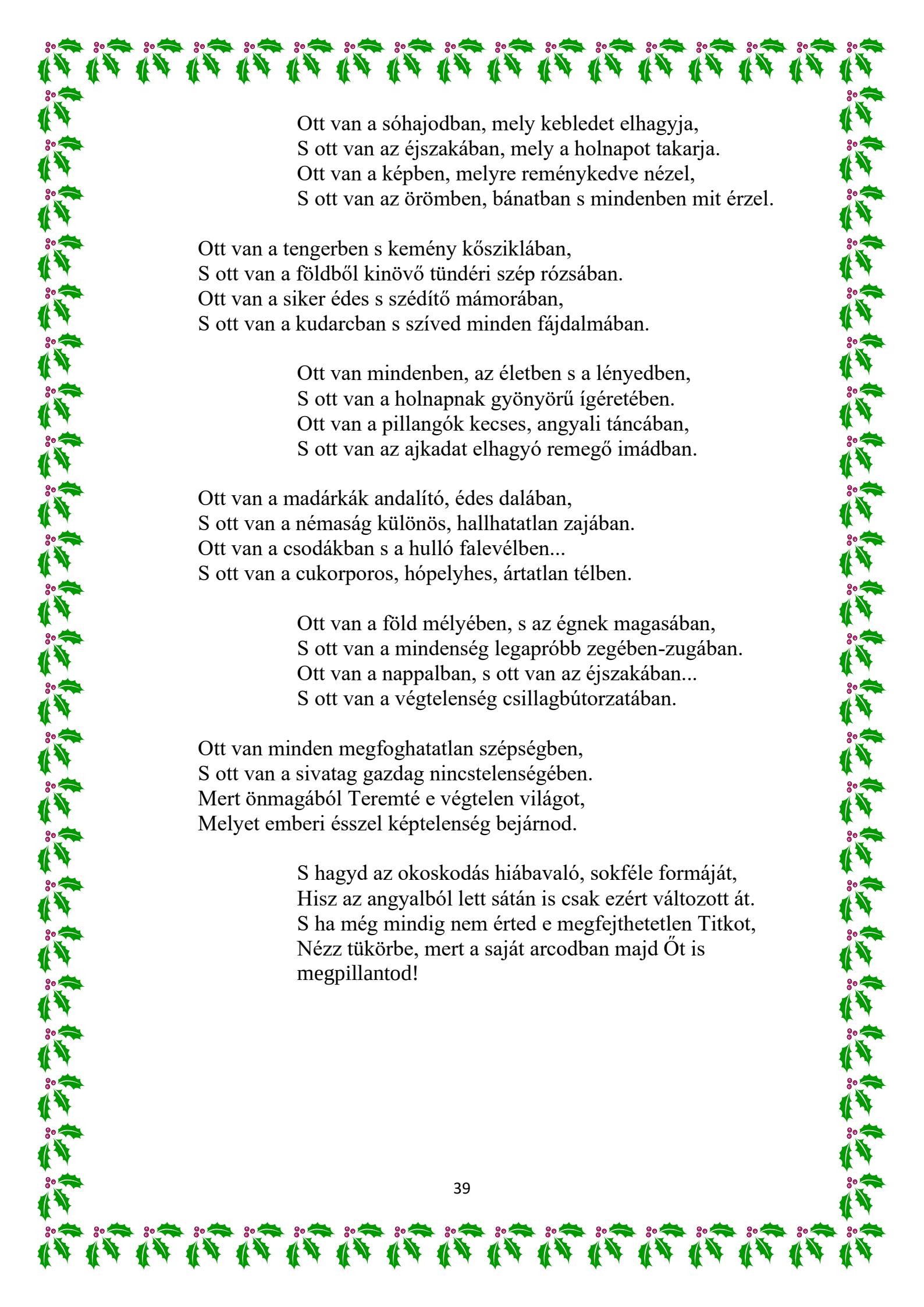
Ott van a tavasz harmatos kikeletében,
S ott van az ősznek színes befejeztében.
Ott van a cikázó villámok ijesztő tüzében,
S ott van a fényesen tűző napsütésben.

Ott van a kezdetben és ott van a végben,
S ott van az egy szerető meleg ölelésben.
Ott van az erdő szelíd, rejtélyes homályában,
S ott van a szemek csábos mosolyában...

Ott van a csókodban, mit más ajkára lehelsz,
S ott van a szerelmedben, melyet magadban cipelsz.
Ott van az álmaidban s a vágyaid széles tengerében,
S ott van az arcodon lefolyó drága könnyeidben.

Ott van a kisgyerek csilingelő kacagásában,
S ott van a két karod fárasztó munkájában.
Ott van a mindennapi falat kenyérben,
S ott van a legapróbb hűsítő korty vizében.

Ott van az ízletes gyümölcsök ízében,
S ott van a fülednek oly kedves zenében.
Ott van a szélben s a zuhogó esőben,
S ott van az ereidben csobogó véredben.

Ott van a sóhajodban, mely kebledet elhagyja,
S ott van az éjszakában, mely a holnapot takarja.
Ott van a képben, melyre reménykedve nézel,
S ott van az örömben, bánatban s mindenben mit érzel.

Ott van a tengerben s kemény kösziklában,
S ott van a földből kinövő tündéri szép rózsában.
Ott van a siker édes s szédítő mámorában,
S ott van a kudarcban s szíved minden fájdalmában.

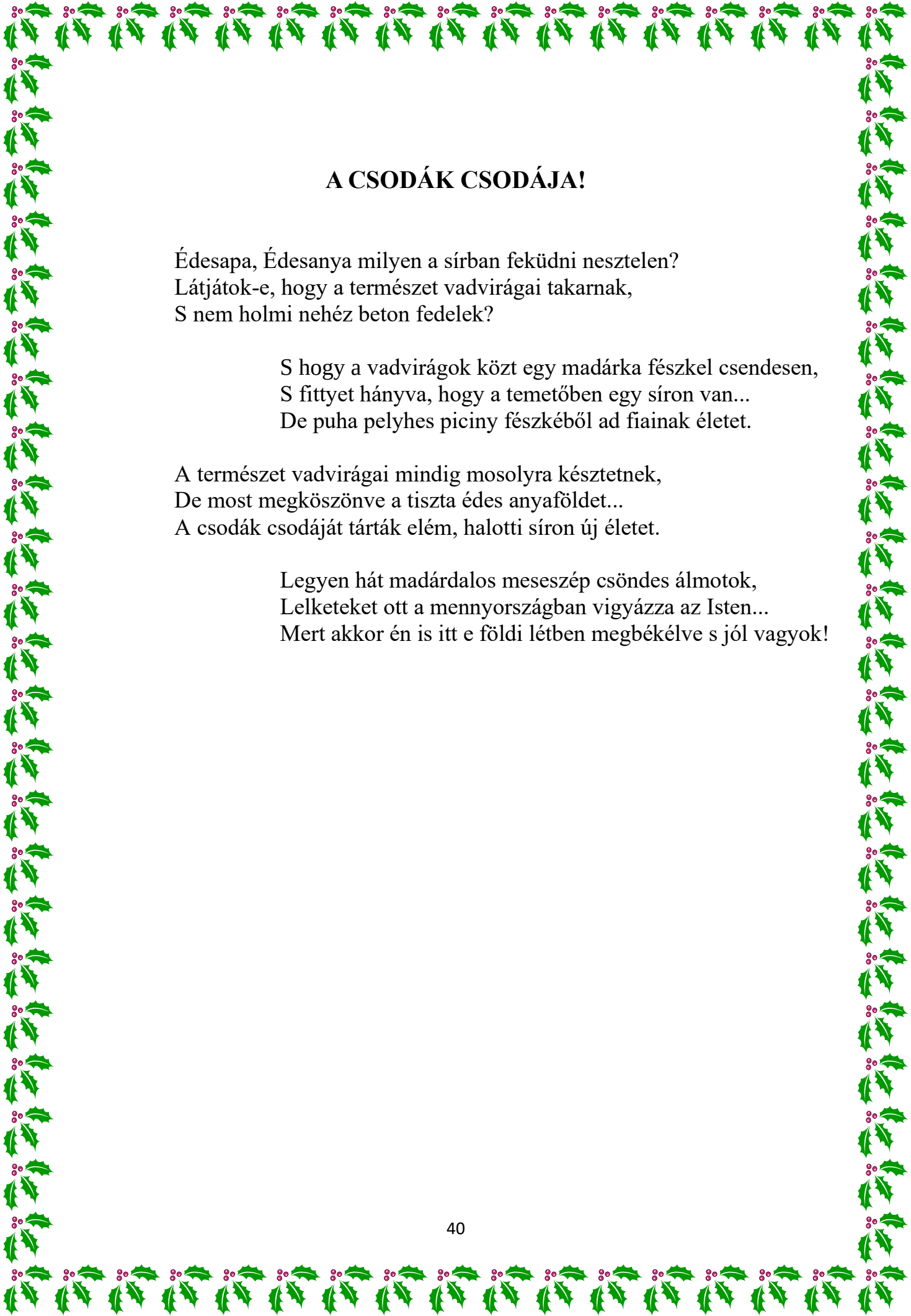
Ott van mindenben, az életben s a lényedben,
S ott van a holnapnak gyönyörű ígérétében.
Ott van a pillangók kecses, angyali táncában,
S ott van az ajkadat elhagyó remegő imádban.

Ott van a madárcák andalító, édes dalában,
S ott van a némaság különös, hallhatatlan zajában.
Ott van a csodákban s a hulló falevélben...
S ott van a cukorporos, hópelyhes, ártatlan télben.

Ott van a föld mélyében, s az égnek magasában,
S ott van a mindenség legapróbb zegében-zugában.
Ott van a nappalban, s ott van az éjszakában...
S ott van a végtelenség csillagbútorzatában.

Ott van minden megfoghatatlan szépségben,
S ott van a sivatag gazdag nincstelenségében.
Mert önmagából Teremté e végtelen világot,
Melyet emberi ésszel képtelenség bejárnod.

S hagyd az okoskodás hiábavaló, sokféle formáját,
Hisz az angyalból lett sátán is csak ezért változott át.
S ha még mindig nem érted e megfejthetetlen Titkot,
Nézz tükörbe, mert a saját arcodban majd Őt is
megpillantod!

A CSODÁK CSODÁJA!

Édesapa, Édesanya milyen a sírban feküdni nesztelen?
Látjátok-e, hogy a természet vadvirágai takarnak,
S nem holmi nehéz beton fedelek?

S hogy a vadvirágok közt egy madárka fészkel csendesen,
S fittyet hányva, hogy a temetőben egy síron van...
De puha pelyhes piciny fészkeből ad fiainak életet.

A természet vadvirágai mindig mosolyra készítetnek,
De most megköszönve a tiszta édes anyaföldet...
A csodák csodáját tárták elem, halotti síron új életet.

Legyen hát madárdalos meseszép csöndes álmotok,
Lelketeket ott a mennyországban vigyázza az Isten...
Mert akkor én is itt e földi létben megbékélve s jól vagyok!

EGY MESESZÉP BARÁTSÁG

Turbékoló vadgalamb szállt a diófánkra,
Sóvárogva tekintgetett a tyúkok asztalára...
Némán szemléltük egymást: én őt, ő meg engem,
Gondoltam, meghívom ebédre, hogy elfogadja alig hittem.

De a varázslat megtörtént, s szépen lejött enni,
Evett, ivott kedvére, majd körözött, így akarta megköszönni.
Másnap újra megjelent, de már lennebb szállt egy ágra,
Majd szép nyugodtan nekilátott, a hívást meg sem várta!

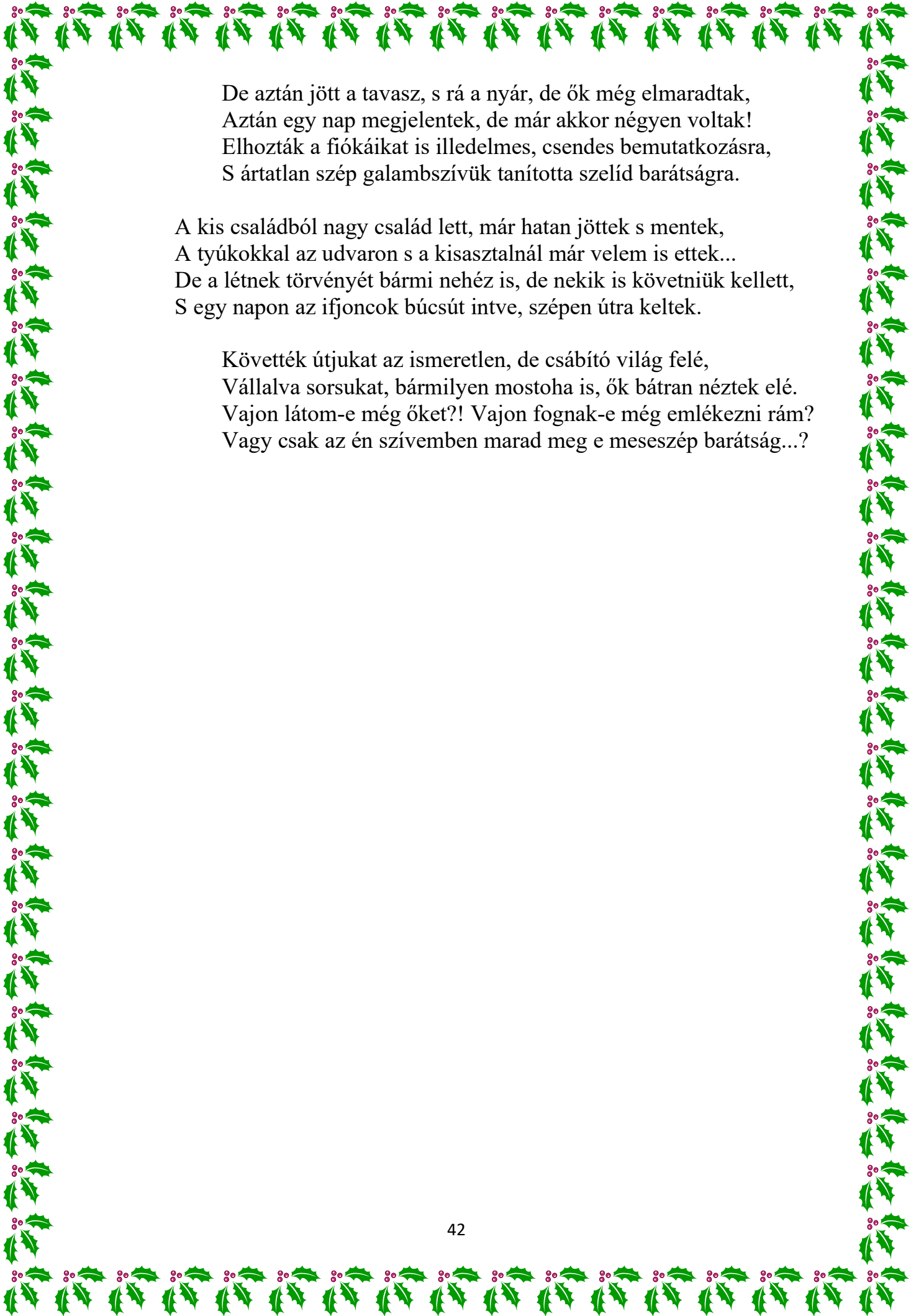
És amikor jóllakot drága kis vendégem,
Fölém szállt egy vasrúdra, hogy szinte el is értem.
Szóltam hozzá s ő válaszolt csodás madárnyelven,
Szívem dobbant, Istenem, de gyönyörű, új baráttra leltem!

És így ment ez, nap-nap után eljött ebédelni,
Egyre közelebb jött hozzám s elfelejtett félni.
Az ártatlan kis, kedves lélek a kezemből kezdett enni,
Ha nem voltam kint, elkezdett az ablakon kopogtatni.

Barátságunk virágzott, hogy ontotta virágát,
Pár hét múlva a galamb is bemutatta a párját.
Attól kezdve már ketten jöttek hozzánk ebédelni,
Unalmas délutánokon elkezdtek szépen turbékolni.

A nyár erről szólt, egy meseszép ritka barátságról,
Ártatlan kis galamblélek önzetlen odaadásáról.
De bármilyen szép is valami, egyszer mégis véget ér,
E barátság szép meséjére is rászállt az ősz s a tél.

De még néha visszajöttek s megálltak a vasrúdon,
Nézegetve egymást, csak lelkünk beszélt a csukott ablakon.
Vajon merre van most tanyájuk? Vajon fáznak, éheznek?!
Az ég madarai vajon mire vágynak? S mitől szenvednek?!

De aztán jött a tavasz, s rá a nyár, de ők még elmaradtak,
Aztán egy nap megjelentek, de már akkor négyen voltak!
Elhozták a fiókáikat is illedelmes, csendes bemutatkozásra,
S ártatlan szép galambszívük tanította szelíd barátságra.

A kis családból nagy család lett, már hatan jöttek s mentek,
A tyúkokkal az udvaron s a kisasztalnál már velem is ettek...
De a létnek törvényét bármi nehéz is, de nekik is követniük kellett,
S egy napon az ifjancok búcsút intve, szépen útra keltek.

Kövétték útjukat az ismeretlen, de csábító világ felé,
Vállalva sorsukat, bármilyen mostoha is, ők bátran néztek elé.
Vajon látom-e még őket?! Vajon fognak-e még emlékezni rám?
Vagy csak az én szívemben marad meg e mesés szép barátság...?

ÉLETGOLGOTA!

Megjártam a Golgotát már nem egyszer s nem százszor,
Meg is haltam kedélyileg újra meg újra, talán már jópárszor.
De a lét makacsul, s ismételten életre és küzdeni hívott...
Alattam a föld zápor helyett, keserű, ártatlan könnyeket ivott.

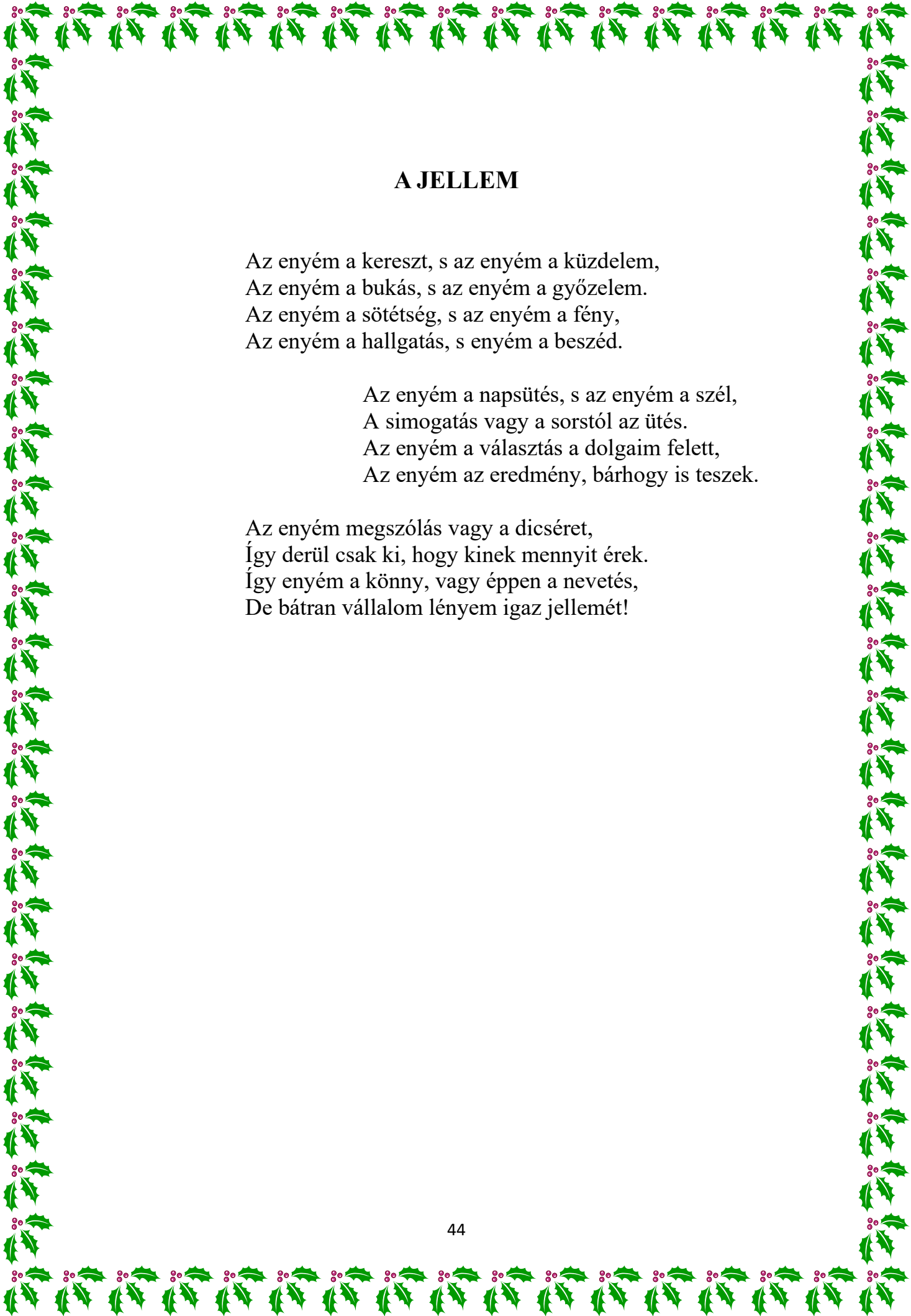
Küzdelmes életem, hogy igazán milyen volt, azt senki sem tudja,
Szenvedtem s nevettem rajta, és némán viaskodtam angyallal s démonnal.
Valahányszor feltűnt újra meg újra a Golgota nehéz keresztútja,
Néha csüggedve, néha elszántan s bizakodva, ráléptem a küzdelmes útra.

Igen, küzdelmes és sok néma szenvedéssel s lemondásokkal jár,
De azt mindenki csak maga érzi, az nem ki épp mellette áll!
Volt, hogy szerettem a gonoszt, mert tőle nem várhattam semmit,
De volt, hogy gyűlöltem az angyalt, ha láttam, hogy áll és nem segít.

De vándorutam során rájöttem a nagy Titokra, nyitott rejtélyére,
A gonosz nem szerethet, hiszen nincsen emberi, érző szíve.
Az angyaltól se várd, hogy készségesen segítsen neked,
Mert a mennyek országában ismeretlen a földi küzdelem.

Mert az angyalok fénylények a fények országában,
Ne várd, hogy szárnyukat szegjék a földi mohóság sarában.
De a gonosztól se várd, hogy elismerően szeressen téged,
Mert a bűnök mocsarában ő ilyesmit nem tanult s nem érzett.

Csak az embernek adatott meg, hogy mindkettőt ismerje,
S életútján választása szerint, valamelyiket elnyerje...
Fény vagy mocsár, küzdelem vagy áldás, én megyek az utamon,
De egy biztos! Csillogó keresztm és életgolgotám senkinek nem adom.

A JELLEM

Az enyém a kereszt, s az enyém a küzdelem,
Az enyém a bukás, s az enyém a győzelem.
Az enyém a sötétség, s az enyém a fény,
Az enyém a hallgatás, s enyém a beszéd.

Az enyém a napsütés, s az enyém a szél,
A simogatás vagy a sorstól az ütés.
Az enyém a választás a dolgaim felett,
Az enyém az eredmény, bárhogya is teszek.

Az enyém megszólás vagy a dicséret,
Így derül csak ki, hogy kinek mennyit érek.
Így enyém a könny, vagy éppen a nevetés,
De bátran vállalom lényem igaz jellemét!

EMBER VIGYÁZZ, HOGY MIT TESZEL!

Az igazat kimondani fáj, én ezt nagyon jól tudom,
De nemessé teszi a személyt, s én inkább így vállalom.
Hazudni valakinek annyi, mint az ördögnek imádkozni,
Ezért nem lenne szabad soha elnézni vagy megbocsájtani.

Az ivászat se erény, vagy eget-földet mozgató dicsőség,
A mások szemében önmegalázó, gyarló s hitvány kicsinyesség.
És lerészegedni annyi, mint az ördögtől úrvacsorát venni,
EMBER, TE A TEREMTÉS KORONÁJA,
NE AKARD MAGAD ÍGY MEGALÁZNI!

Te, aki a Teremtő Istennek dicső és szép képmása vagy,
Ily módon zsarolni sem magad, sem másokat ne hagyj!
Ne szentelj figyelmet az oly kedves, fekete barátnak,
Fedezd fel már önmagad, s azt a tiszta lényt, aki vagy.

Vigyázz az igazi és legdrágább becses kincsedre,
Mely a fekete barátnak kell, ember, vigyázz a lelkedre!
Mert e Teremtett nagyvilág az összes kincseivel...
Nem ér fel sosem egy ártatlan, tiszta emberi lélekkel.

Megmondom, hogy miért s minek vagy őrzője,
A lélek Isteni erő, s mennyei hatalom árad ki belőle.
S ez az, ami oly nagyon kell a fekete ördögnek,
Mert Isten hajdanán éppen ezt vont a tőle.

Ezért hízeleg, s mindent meg is ígér neked,
Cserébe csak egy semmiséget kér, a lelkedet.
Mert azt hiszi, hogy így egyenként összegyűjtve,
Egyszer majd Isteni hatalmat nyerhet belőle.

Gondolkozz csak el, gondolkodj, de nagyon,
Hogy miből is kezdődnek a világban a bajok?
Hazugság, ivászat, kapzsiság és zsarnokság egyben,
Ember, hát vigyázz! Nagyon vigyázz a tetteidre...
Mert ha egyszer meglátod a rejtett valóságot,
Megtudod menteni e szenvedő s haldokló világot.

SZÍNES KÖNNYEK

Levélkönnyet hullat a diófa,
Udvarunknak őszülő őrangyala.
Már csak házunk öregebb nála,
Az idők szeleit és viharait jól kiállta.

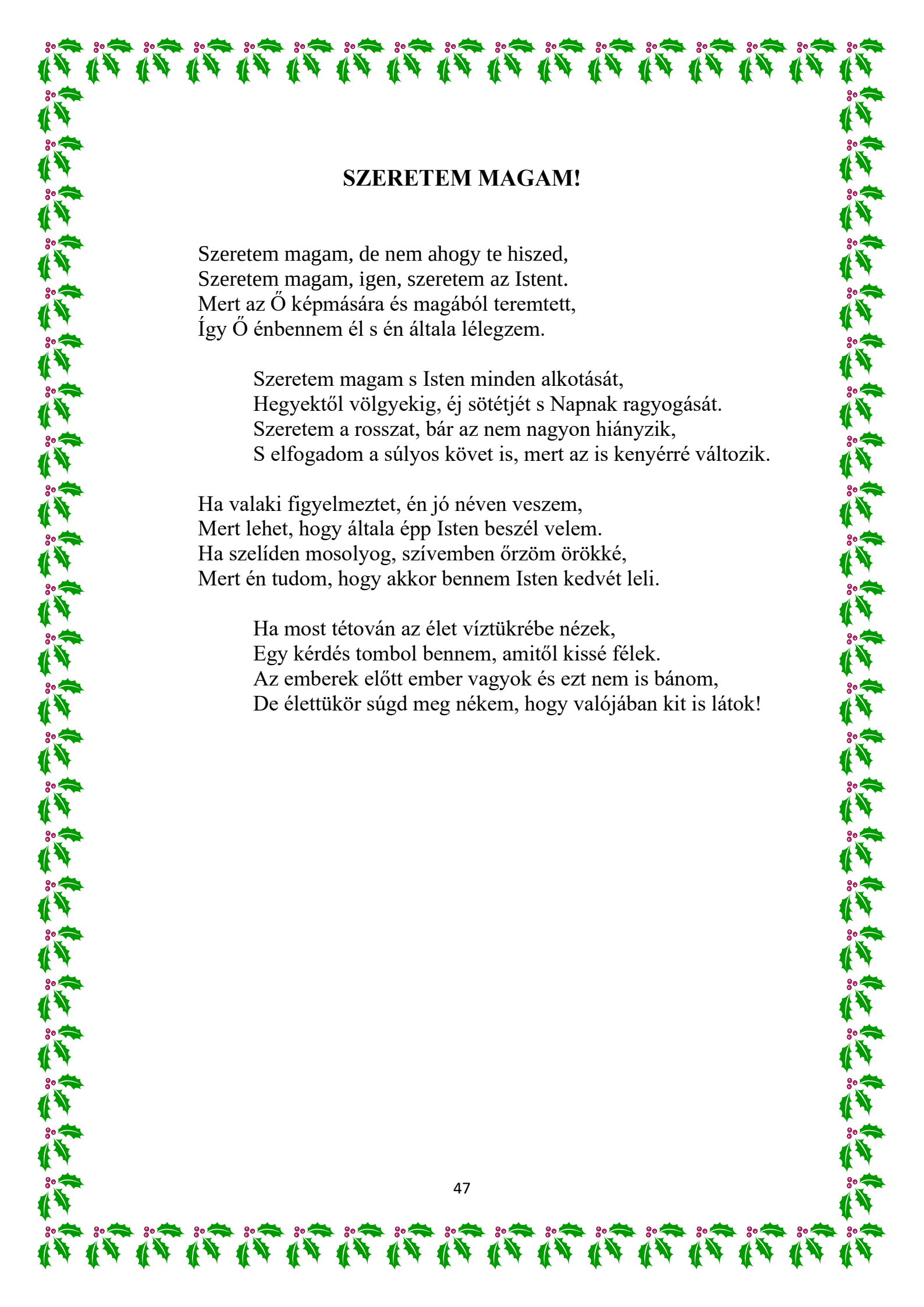
Mennyit látott s mennyit érzett?
Ahogy némán udvarunkra nézett.
Látott sok szépet és látott rútat...
Gyermek születését és búcsúutat.

Látott emberi élet s új lakó váltást,
S hallott örömteli s fájdalmas kiáltást.
S látott nehéz sorsokat küzdelmesen élni,
S reményvesztett embereket hittel remélni.

Látott már beteljesülni s szertefoszlani álmot,
S ő egyhelyben állva is, megértette e furcsa világot.
S ha néha fájt is valamije, hangtalanul tűrte szegény,
S bár derékba törte a vihar, de ő állt tovább a helyén.

Nem ítelt és nem panaszkodott, csak őrizte az udvart,
S ősszel színes levélkönnyeket sírva adta a diókat.
Madárcák s mókusok játszanak égbe nyúló ágain,
Vajon nevetett valaha az ember telhetetlen vágyain?

Valahányszor ránézek a szívembe nyilallik s fáj valami,
Mi lesz, ha egyszer ennek az angyalnak nem látom ágszárnyait?
Mert egyszer ő is meghal s elhagyja az udvari őrhelyét...
A szívem megszakad akkor, de emlékét őrzik e sorok itt!

SZERETEM MAGAM!

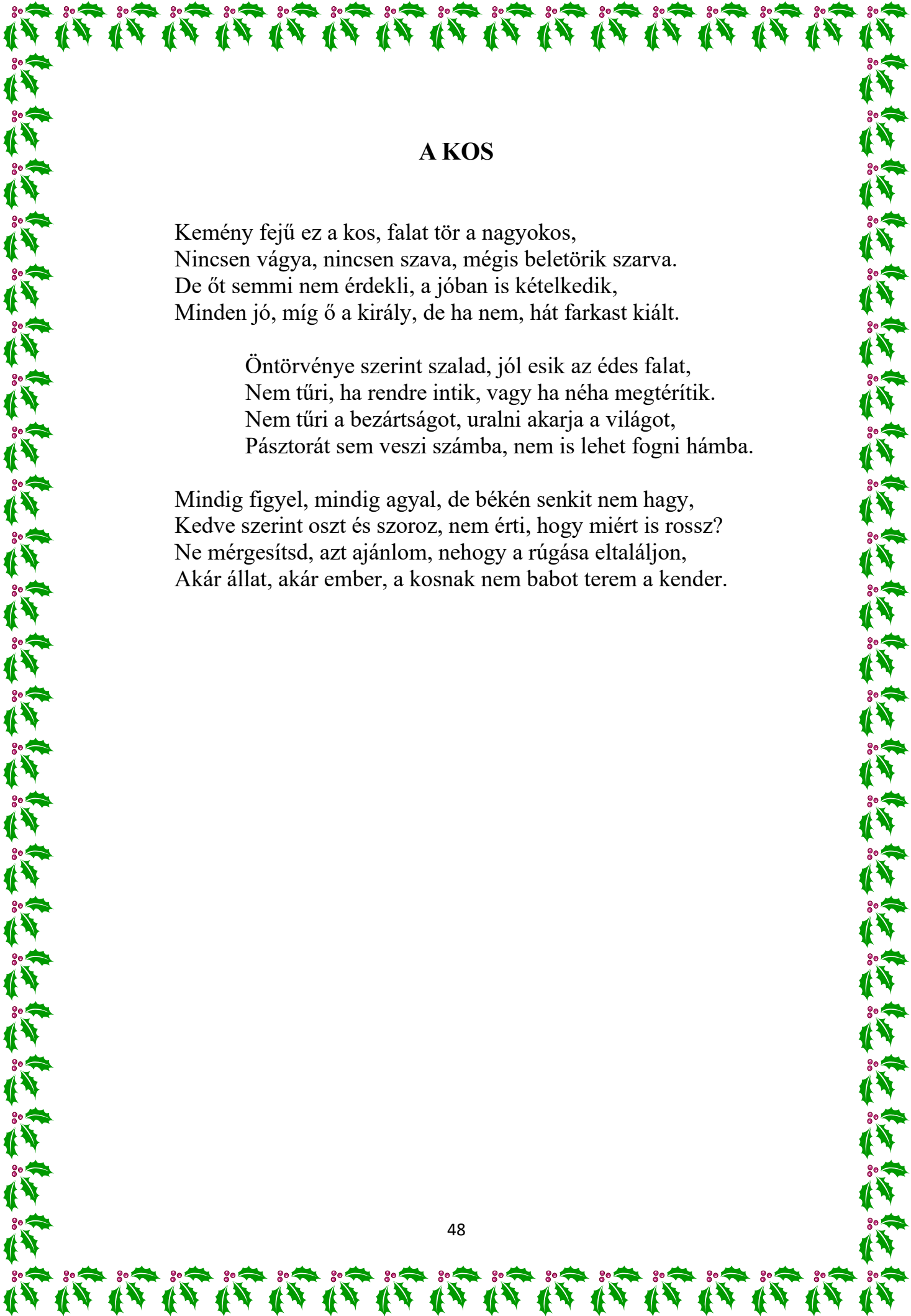
Szeretem magam, de nem ahogy te hiszed,
Szeretem magam, igen, szeretem az Istent.
Mert az Ő képmására és magából teremtett,
Így Ő én bennem él s én általa lélegzem.

Szeretem magam s Isten minden alkotását,
Hegyeiktől völgyekig, éj sötétjét s Napnak ragyogását.
Szeretem a rosszat, bár az nem nagyon hiányzik,
S elfogadom a súlyos követ is, mert az is kenyérré változik.

Ha valaki figyelmeztet, én jó néven veszem,
Mert lehet, hogy általa épp Isten beszél velem.
Ha szelíden mosolyog, szívemben őrzöm örökké,
Mert én tudom, hogy akkor bennem Isten kedvét leli.

Ha most téován az élet víztükrébe nézek,
Egy kérdés tombol bennem, amitől kissé félek.
Az emberek előtt ember vagyok és ezt nem is bánom,
De élettükör súgd meg nekem, hogy valójában kit is látok!

A KOS

Kemény fejű ez a kos, falat tör a nagyokos,
Nincsen vágya, nincsen szava, mégis beletörik szarva.
De őt semmi nem érdekli, a jóban is kételkedik,
Minden jó, míg ő a király, de ha nem, hát farkast kiált.

Öntörvénye szerint szalad, jól esik az édes falat,
Nem tűri, ha rendre intik, vagy ha néha megtérítik.
Nem tűri a bezártságot, uralni akarja a világot,
Pásztorát sem veszi számba, nem is lehet fogni hámba.

Mindig figyel, mindig agyal, de békén senkit nem hagy,
Kedve szerint oszt és szoroz, nem érti, hogy miért is rossz?
Ne mérgesítsd, azt ajánlom, nehogy a rúgása eltaláljon,
Akár állat, akár ember, a kosnak nem babot terem a kender.

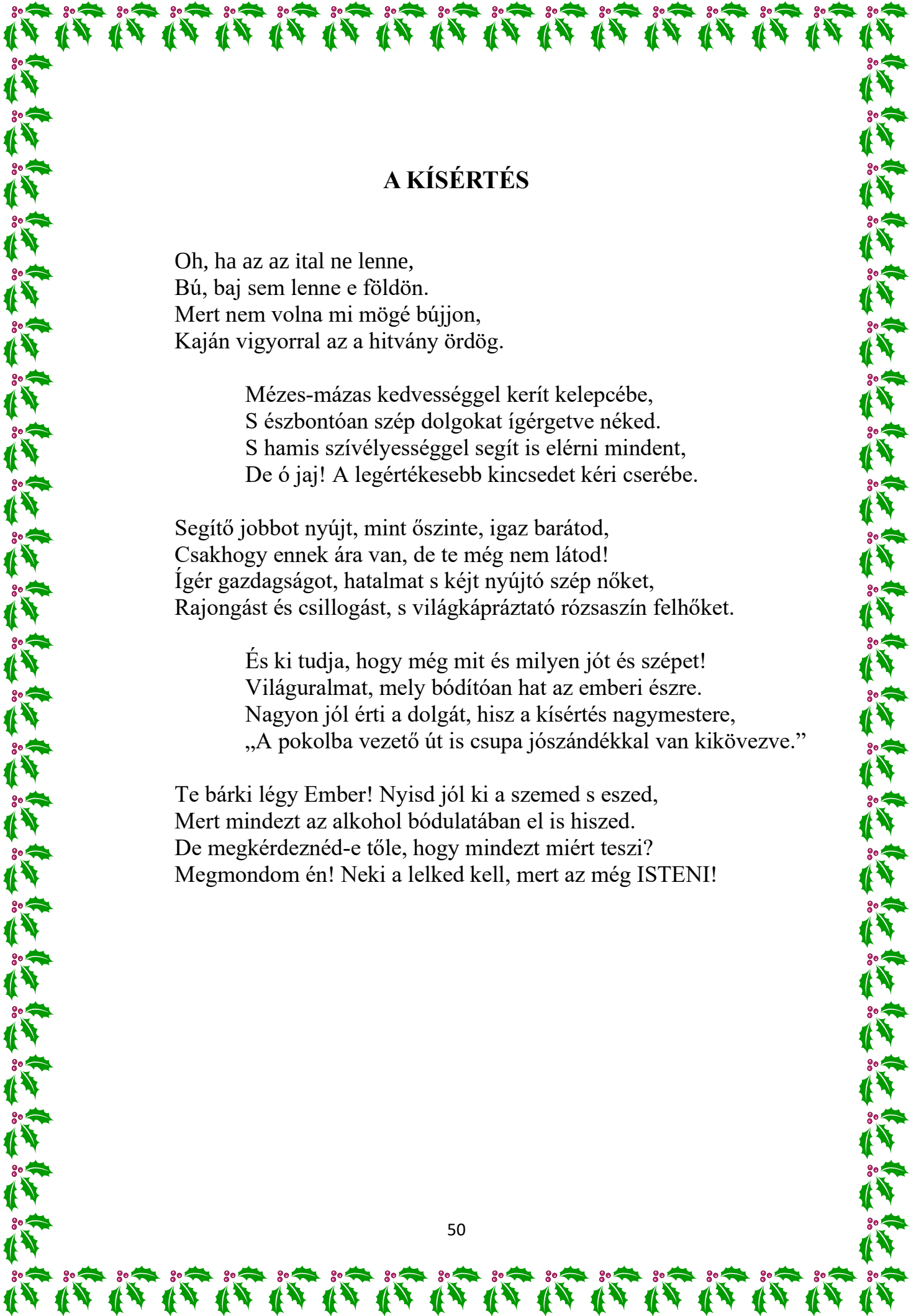

A GYÖNGYHALÁSZ

Dehogy vagyok tökéletes! Nem is lehetnék,
Föld porából alkotott meg éltetőm: a hús és vér.
Húsból vagyok s ereimben éltető vér csörgedez,
S határtalan világomban, szárnyat bont a képzelet.

Nem élhetek szentül s tisztán, mert ember vagyok,
A szókincs tengeréből igazgyöngyöt halászok.
Minden betű egy-egy gyöngyszem, mely ékesíti létem,
S tán vétkezek is, hogy másnak adjam összegyűjtött kincsem.

Ez a létem igaz célja, megmutatni a kincsem,
Mások szeme elé tárni, kincset osztó lelkem.
De néha vétkeznem is kell, hogy így nyerjek bocsánatot,
Annyi minden éled bennem, de mégis csak egy ember vagyok.

A KÍSÉRTÉS

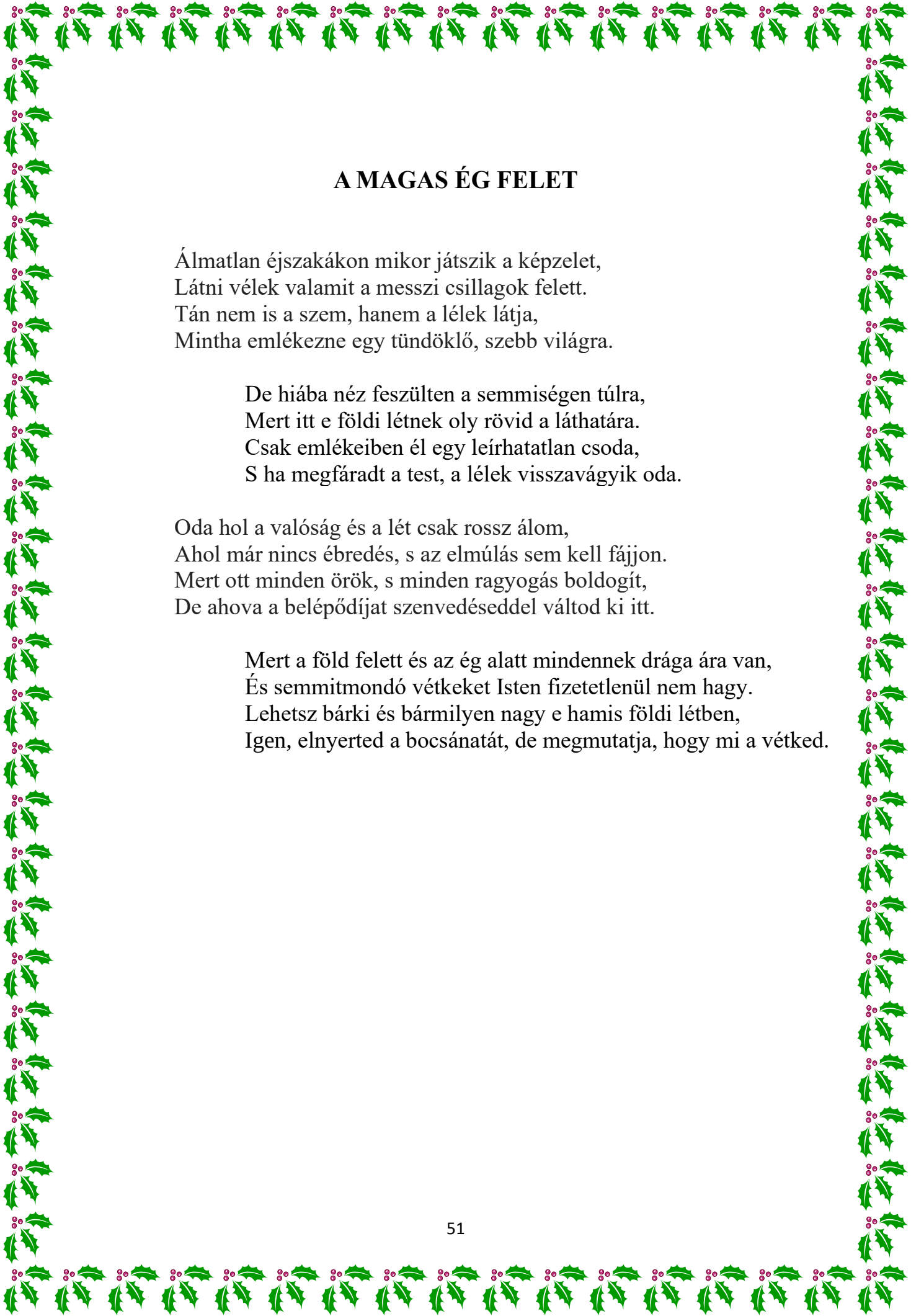
Oh, ha az az ital ne lenne,
Bú, baj sem lenne e földön.
Mert nem volna mi mögé bújjon,
Kaján vigyorral az a hitvány ördög.

Mézes-mázas kedvességgel kerít kelepcebe,
S észbontóan szép dolgokat ígérgetve néked.
S hamis szívélyességgel segít is elérni mindent,
De ó jaj! A legértékesebb kincsedet kéri cserébe.

Segítő jobbot nyújt, mint őszinte, igaz barátod,
Csakhogy ennek ára van, de te még nem látod!
Ígér gazdagságot, hatalmat s kéjt nyújtó szép nőket,
Rajongást és csillogást, s világkápráztató rózsaszín felhőket.

És ki tudja, hogy még mit és milyen jót és szépet!
Világuralmat, mely bódítóan hat az emberi észre.
Nagyon jól érti a dolgát, hisz a kísértés nagymestere,
„A pokolba vezető út is csupa jószándékkal van kikövezve.”

Te bárki légy Ember! Nyisd jól ki a szemed s eszed,
Mert mindezt az alkohol bódulatában el is hiszed.
De megkérdeznéd-e tőle, hogy mindezt miért teszi?
Megmondom én! Neki a lelked kell, mert az még ISTENI!

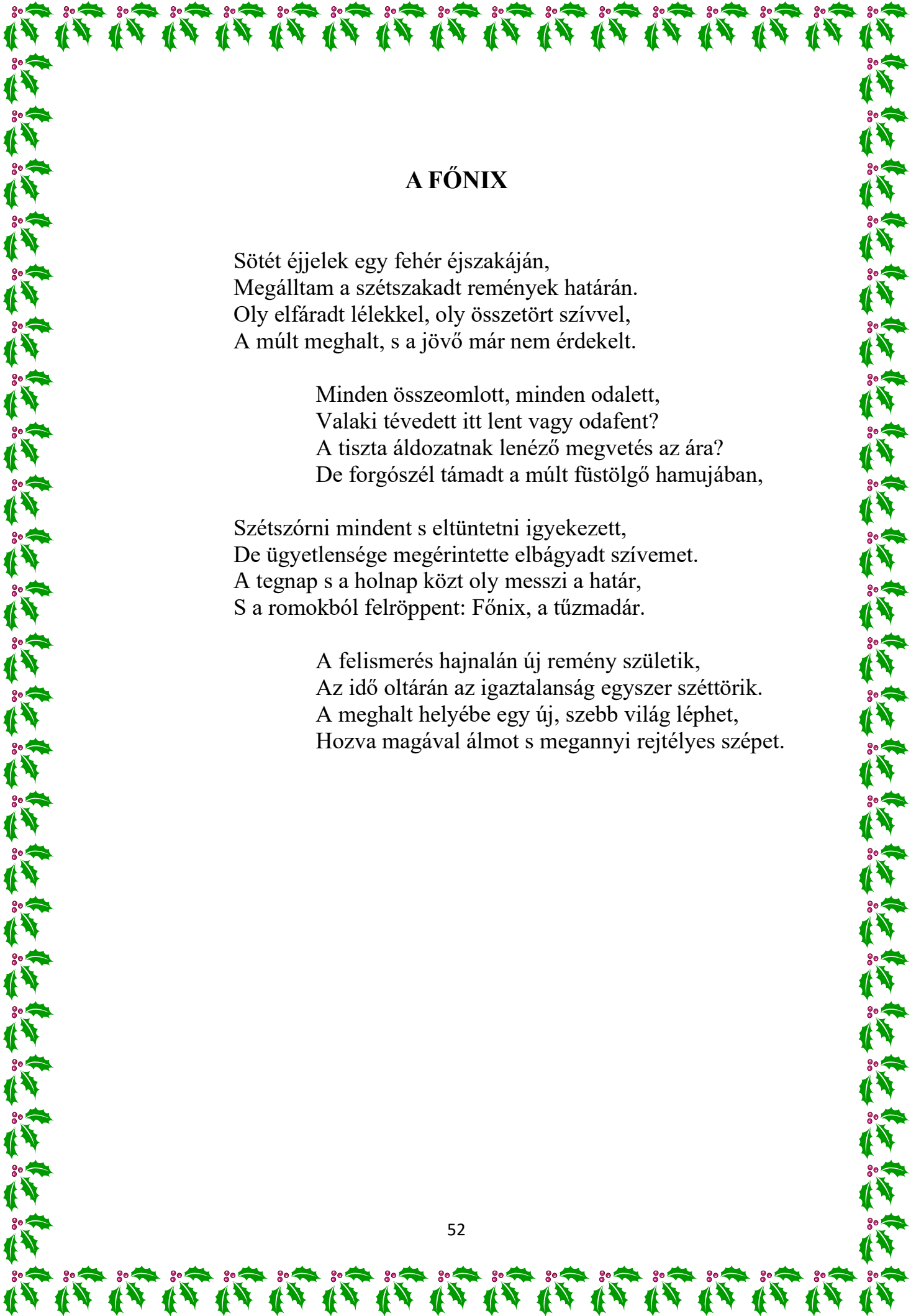
A MAGAS ÉG FELET

Álmatlan éjszakákon mikor játszik a képzelet,
Látni vélek valamit a messzi csillagok felett.
Tán nem is a szem, hanem a lélek látja,
Mintha emlékezne egy tündöklő, szebb világra.

De hiába néz feszülten a semmiségen túlra,
Mert itt e földi létnek oly rövid a láthatára.
Csak emlékeiben él egy leírhatatlan csoda,
S ha megfáradt a test, a lélek visszavágyik oda.

Oda hol a valóság és a lét csak rossz álom,
Ahol már nincs ébredés, s az elmúlás sem kell fájjon.
Mert ott minden örök, s minden ragyogás boldogít,
De ahova a belépődíjat szenvedésseddel váltod ki itt.

Mert a föld felett és az ég alatt mindennek drága ára van,
És semmitmondó vétkeket Isten fizetetlenül nem hagy.
Lehetsz bárki és bármilyen nagy e hamis földi létben,
Igen, elnyerted a bocsánatát, de megmutatja, hogy mi a vétked.

A FŐNIX

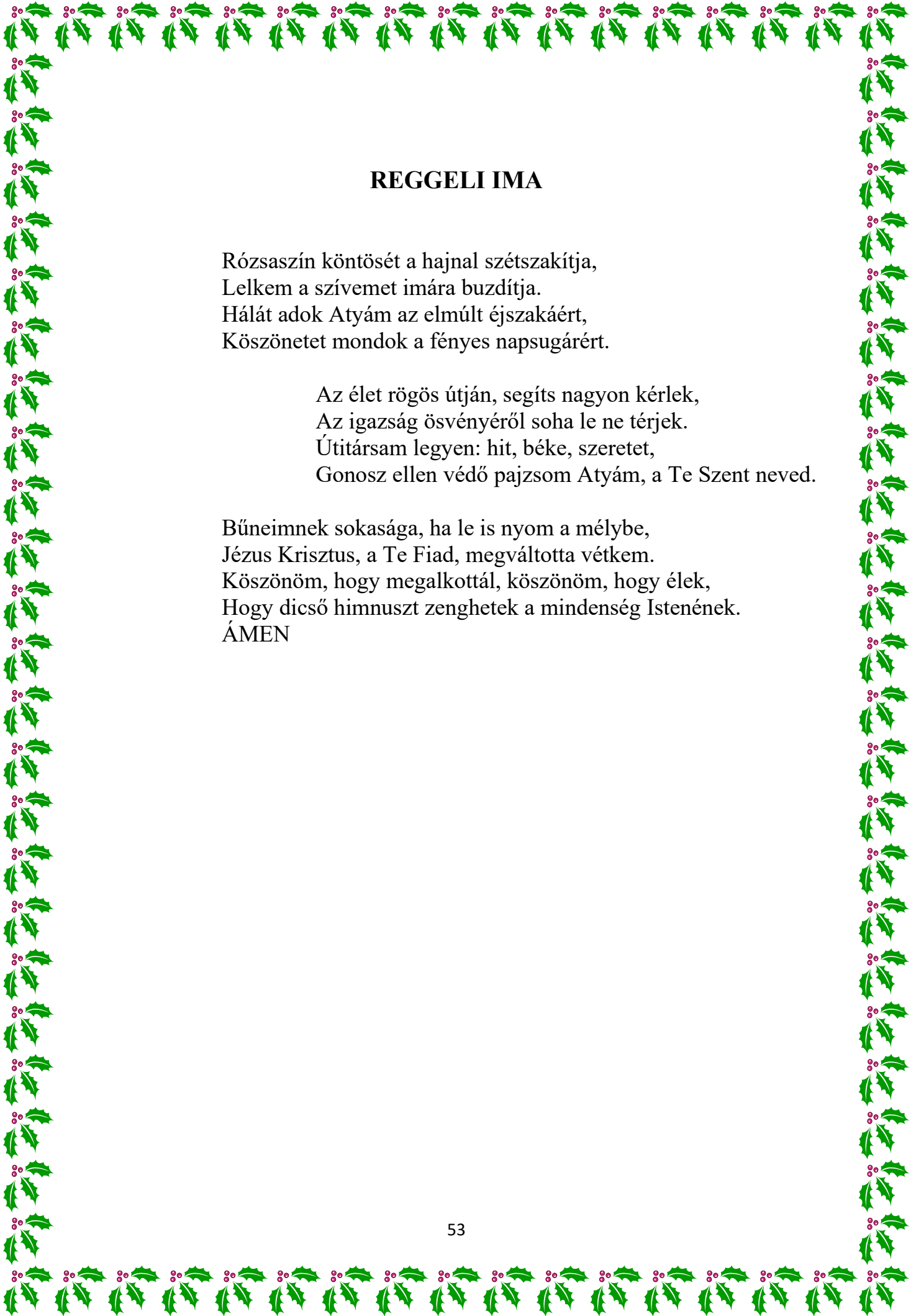
Sötét éjjelek egy fehér éjszakáján,
Megálltam a szétszakadt remények határán.
Oly elfáradt lélekkel, oly összetört szívvel,
A múlt meghalt, s a jövő már nem érdekelt.

Minden összeomlott, minden odalett,
Valaki tévedett itt lent vagy odafent?
A tiszta áldozatnak lenéző megvetés az ára?
De forgószél támadt a múlt füstölgő hamujában,

Szétszórni mindent s eltüntetni igyekezett,
De ügyetlensége megérintette elbágyadt szívemet.
A tegnap s a holnap közt oly messzi a határ,
S a romokból felröppent: Főnix, a tűzmadár.

A felismerés hajnalán új remény születik,
Az idő oltárán az igaztalanság egyszer széttörik.
A meghalt helyébe egy új, szebb világ léphet,
Hozva magával álmot s megannyi rejtélyes szépet.

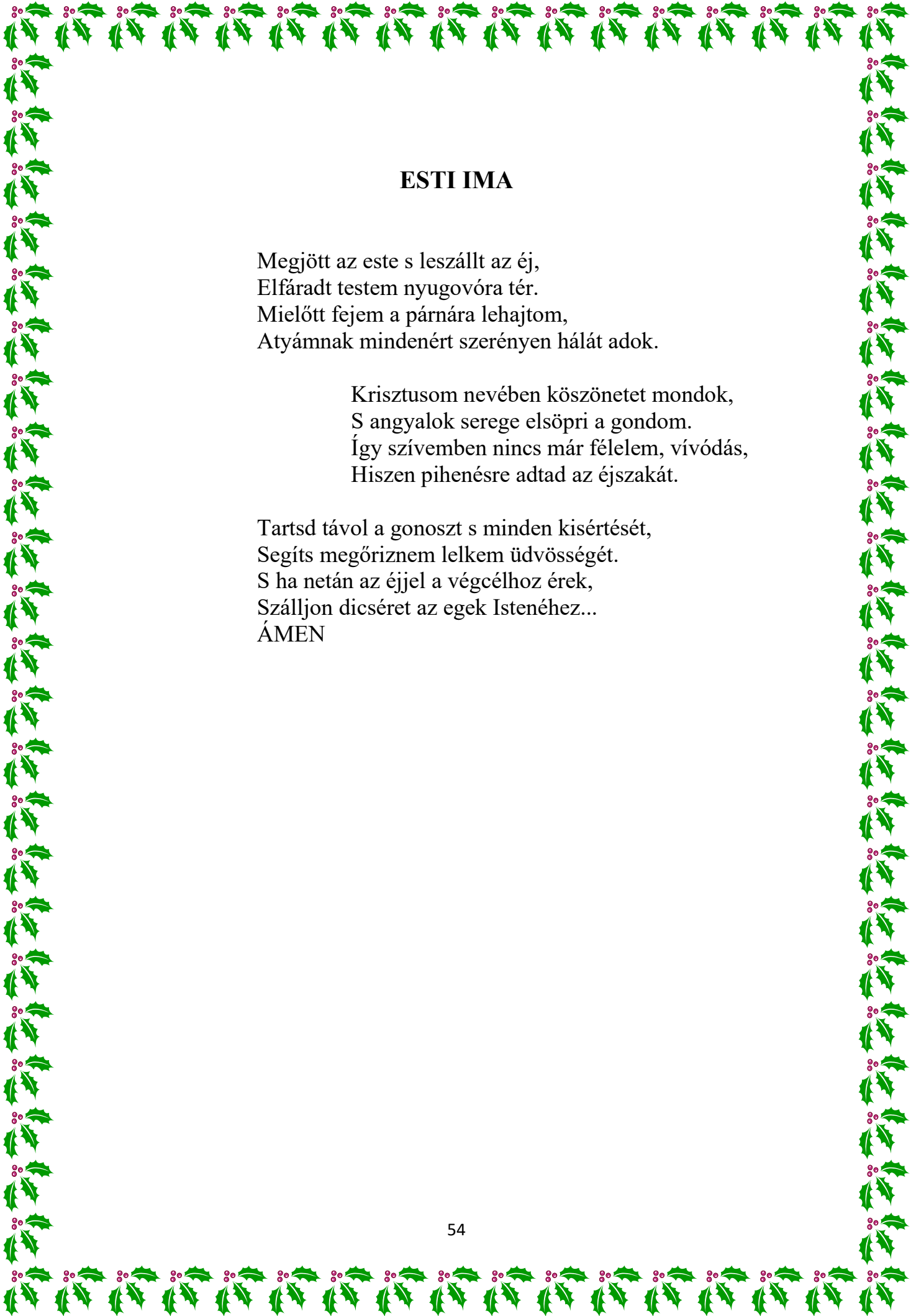

REGGELI IMA

Rózsaszín köntösét a hajnal szétszakítja,
Lelkem a szívemet imára buzdítja.
Hálát adok Atyám az elmúlt éjszakáért,
Köszönetet mondok a fényes napsugárért.

Az élet rögös útján, segíts nagyon kérlek,
Az igazság ösvényéről soha le ne térjek.
Útitársam legyen: hit, béke, szeretet,
Gonosz ellen védő pajzsom Atyám, a Te Szent neved.

Bűneimnek sokasága, ha le is nyom a mélybe,
Jézus Krisztus, a Te Fiad, megváltotta vétkem.
Köszönöm, hogy megalkottál, köszönöm, hogy élek,
Hogy dicső himnusz zenghetek a mindenség Istenének.
ÁMEN

ESTI IMA

Megjött az este s leszállt az éj,
Elfáradt testem nyugovóra tér.
Mielőtt fejem a párnára lehajtom,
Atyámnak mindenért szerényen hálát adok.

Krisztusom nevében köszönetet mondok,
S angyalok serege elsöpri a gondom.
Így szívemben nincs már félelem, vívódás,
Hiszen pihenésre adtad az éjszakát.

Tartsd távol a gonoszt s minden kísértését,
Segíts megőriznem lelkem üdvösségét.
S ha netán az éjjel a végcélhoz érek,
Szálljon dicséret az egek Istenéhez...
ÁMEN

CSAK EGY KIS FURFANG

Ha én Éva lennék, tudnám, hogy mit tegyek,
A tiltott gyümölcsöt a kígyóval etetném meg.
Így nem vonnám magamra az Isten haragját,
Nem mondanák, hogy minden rossz mögött
Éva vétke áll.

A világ kezdetének más kezdetet adnék,
S az Édenkert maradna a biztos, boldog hajlék.
Mert ha nem akadt volna Ádám torkán a torzsa,
Tán a férfitermészet is kicsit kezelhetőbb volna.

Csak egy kis furfang és minden másképp alakul,
S a büntető halál is a sátán fejére hull.
Nyugodtabb mosollyal tekintünk a Napra,
Ha nincsen szükségünk a gyóntató papra.

A mindenség Ura, amott odafent,
Jóságos, ősz fejét csóválgatja s nevet.
Micsoda bátorság! S harcias elmélet!
De úgy történt minden, ahogy történnie kellett!

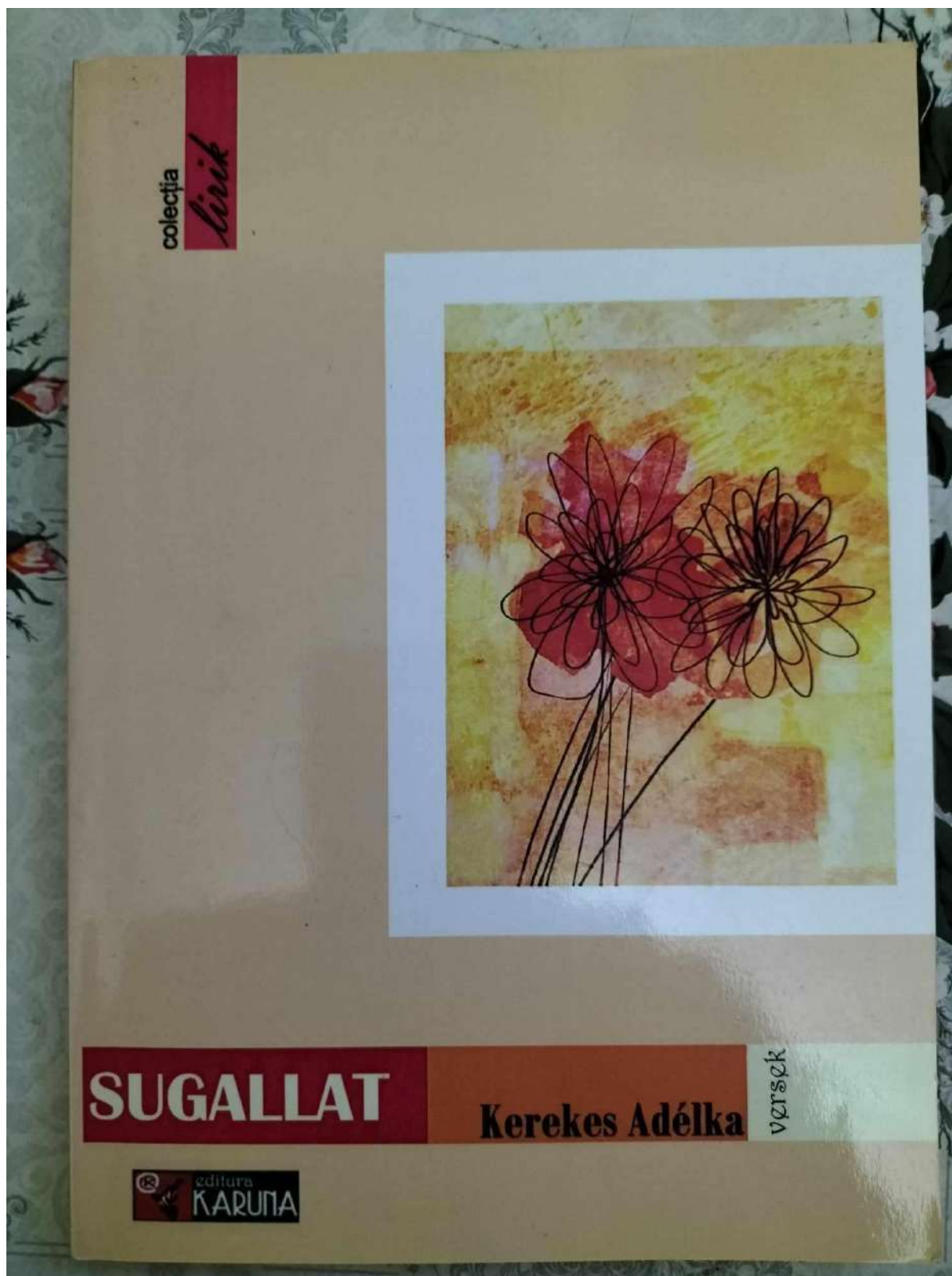
MEGJELENT VERSESKÖTETEK - VOLUME DE POEZII
APĂRUTE

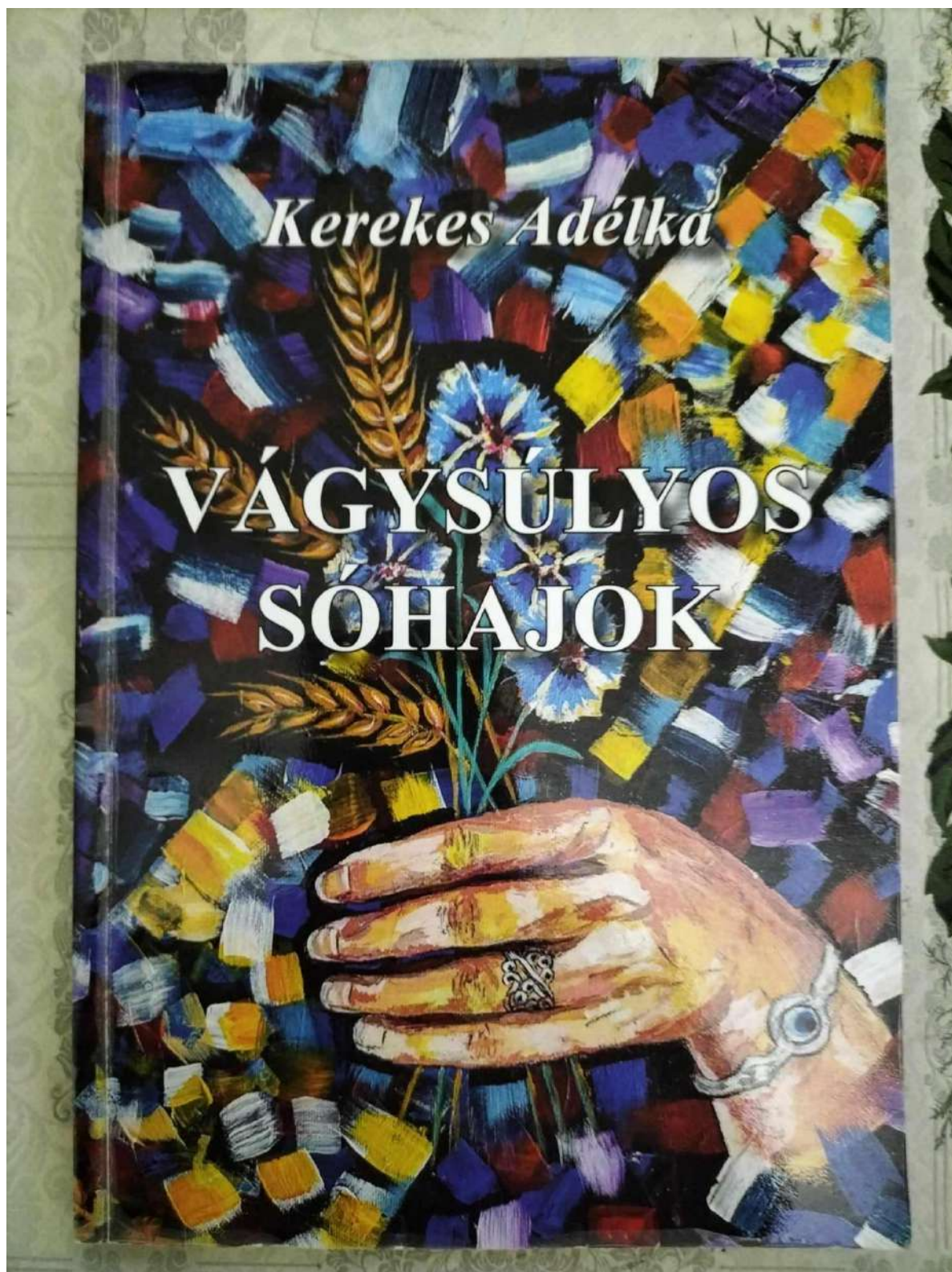

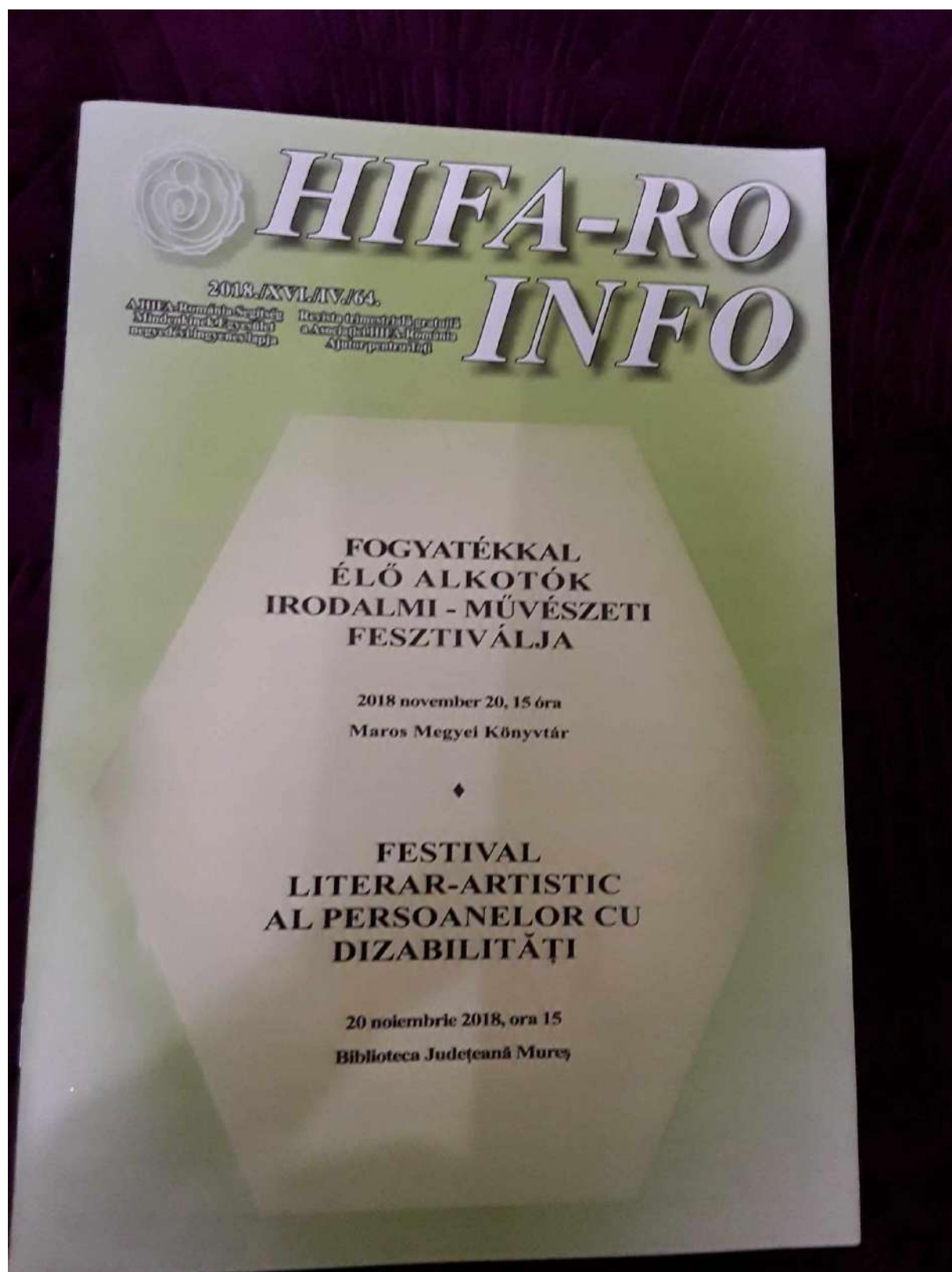

ELISMERŐ DÍSZOKLEVÉL

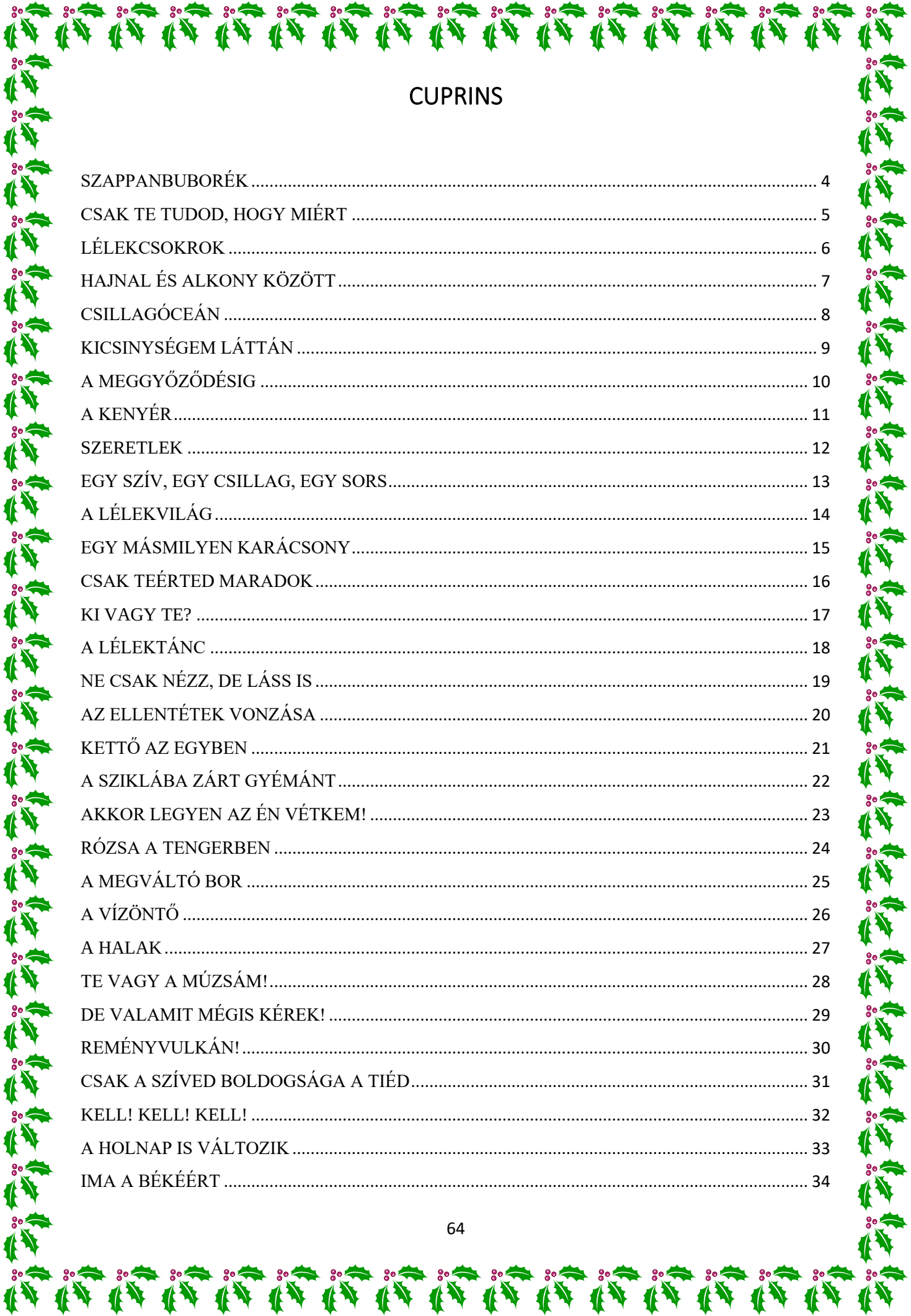

*„Aki megért, s megértet, egy népet megéltet”
(Kányádi Sándor)*

Kerekes Adélka

Köszönettel munkásságodért a zselykiektől.

2019. augusztus 10.

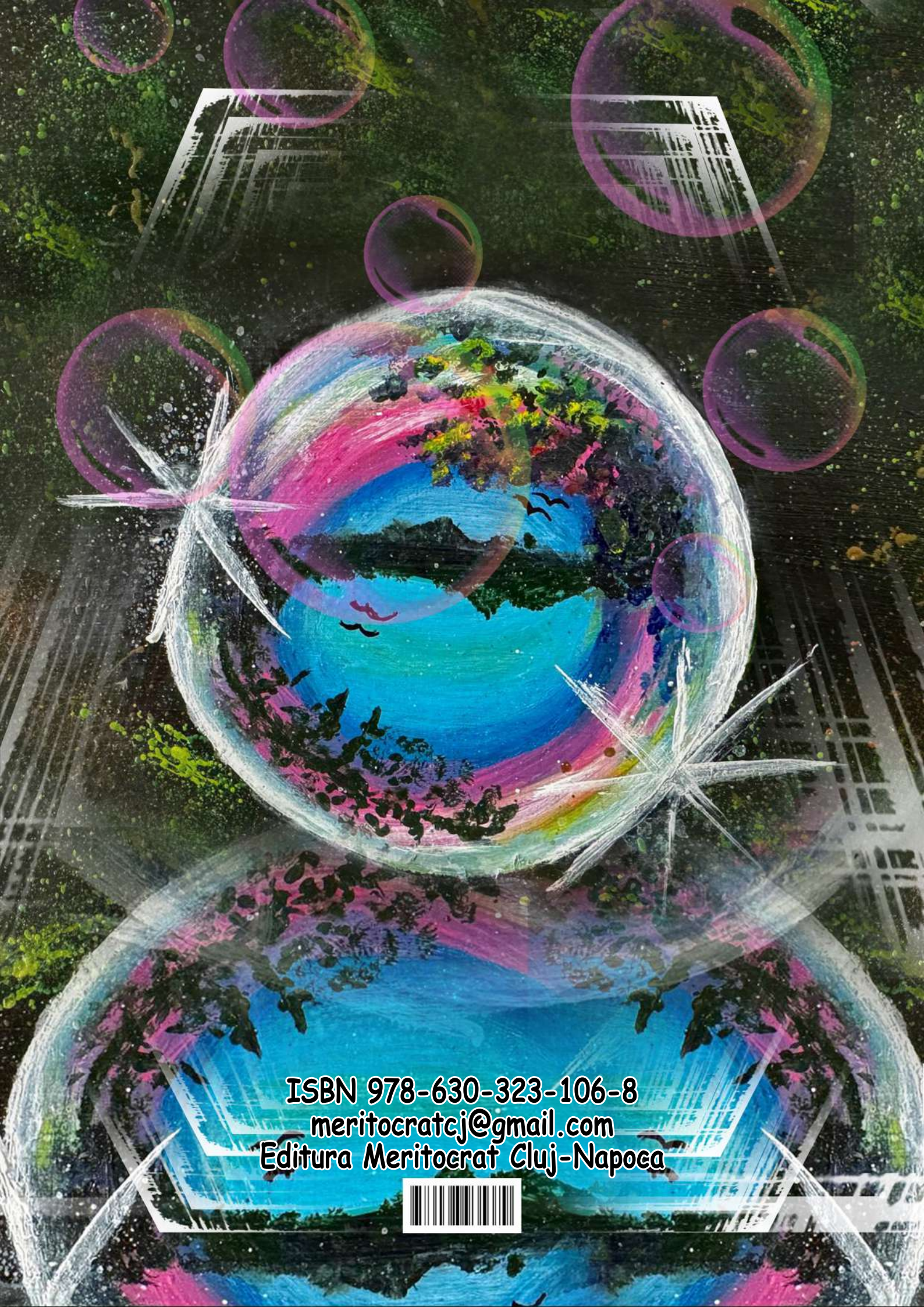

CUPRINS

SZAPPANBUBORÉK	4
CSAK TE TUDOD, HOGY MIÉRT	5
LÉLEKCSOKROK	6
HAJNAL ÉS ALKONY KÖZÖTT	7
CSILLAGÓCEÁN	8
KICSINYSÉGEM LÁTTÁN	9
A MEGGYŐZŐDÉSIG	10
A KENYÉR.....	11
SZERETLEK	12
EGY SZÍV, EGY CSILLAG, EGY SORS.....	13
A LÉLEKVILÁG	14
EGY MÁSMILYEN KARÁCSONY	15
CSAK TEÉRTED MARADOK.....	16
KI VAGY TE?	17
A LÉLEKTÁNC	18
NE CSAK NÉZZ, DE LÁSS IS	19
AZ ELLENTÉTEK VONZÁSA	20
KETTŐ AZ EGYBEN	21
A SZIKLÁBA ZÁRT GYÉMÁNT	22
AKKOR LEGYEN AZ ÉN VÉTKEM!	23
RÓZSA A TENGERBEN	24
A MEGVÁLTÓ BOR	25
A VÍZÖNTŐ	26
A HALAK	27
TE VAGY A MÚZSÁM!.....	28
DE VALAMIT MÉGIS KÉREK!	29
REMÉNYVULKÁN!	30
CSAK A SZÍVED BOLDOGSÁGA A TIÉD.....	31
KELL! KELL! KELL!	32
A HOLNAP IS VÁLTOZIK	33
IMA A BÉKÉÉRT	34

ÁLDÁS VAGY NEKEM!.....	35
ZSELYK.....	36
IMÁDSÁGOM.....	37
KÖZEL AZ ISTEN	38
A CSODÁK CSODÁJA!	40
EGY MESESZÉP BARÁTSÁG	41
ÉLETGOLGOTA!	43
A JELLEM	44
EMBER VIGYÁZZ, HOGY MIT TESZEL!	45
SZÍNES KÖNNYEK.....	46
SZERETEM MAGAM!	47
A KOS	48
A GYÖNGYHALÁSZ	49
A KÍSÉRTÉS	50
A MAGAS ÉG FELET	51
A FŐNIX.....	52
REGGELI IMA	53
ESTI IMA.....	54
CSAK EGY KIS FURFANG	55
MEGJELENT VERSESKÖTETEK - VOLUME DE POEZII APĂRUTE	56

ISBN 978-630-323-106-8
meritocracj@gmail.com
Editura Meritocrat Cluj-Napoca

